REVISTA
COLECȚIA SCIENCE FICTION
///// 9.2
iunie 2020 / 20 Lei

EU SUNT NIKITA

LUCIAN DRAGOŞ BOGDAN

GEORGE LAZĂR • AUREL CĂRĂȘEL • MIRCEA BĂDUȚ
DIANA ALZNER • GP ERMIN • IULIA IOANA ENACHE
MARIUS GHERGU • ALEXANDRA GOLD • ELENA AILENEI
JULIEN CARAGEA • C.D. PAVEL • ANAMARIA BORLAN

Visele nasc Oameni Mari

de Constantin D. Pavel

Pentru un copil care abia deschide ochii la miracolele vieții, aflat în acea perioadă în care își exasperează părinții și bunicii cu „De ce?"-uri scoase pe bandă rulantă, o delimitare între realitate și vis este foarte greu de făcut. Dacă îi pui o eșarfă roșie pe umeri și niște ghetuțe albastre de cauciuc în picioare, îl iei în brațe și-l plimbi în viteză prin aerul din odaie, în poziție orizontală, cu mânuțele înainte și pumnișorii strânși, el nu mai e un simplu copilaș, ci e însuși Superman, bucurându-se de lumea oamenilor de sub el. Așază-l într-un coș de rufe, pune-i deasupra capului o cupolă transparentă, dintr-un capac de oală și decupează-i un hublou de plastic într-o parte, și l-ai făcut astronaut, în drum spre Marte. Bagă-i un led de lanternă pe o țeavă translucidă, căreia îi atașezi un mâner din scoci argintiu, cu câteva butoane desenate cu markerul negru, și i-ai pus în mânuță o sabie de lumină, ca-n Star Wars. Și vei face din el un copil fericit!

Doar am evocat aceste imagini și te-am și făcut să simți bucuria copilului din tine, care vrea să viseze la eroi și puteri nemaiîntâlnite, la viitorul miraculos al omului în Univers, la lumea fantastică pe care mintea umană o poate crea. Poveștile au darul de a face asta. Poveștile au darul de a-l face pe copil să viseze că și el poate deveni un erou. Iar poveștile din revista **CSF** chiar pot crea eroi!

Căci un copil care citește devine în mod sigur un tânăr care simte nevoia de a cerceta mai în amănunt resorturile din spa-

tele legilor naturii, menite să-l conducă spre transpunerea în realitate a ceea ce autorul pe care îl citește a considerat-o, la momentul când a așternut cuvintele pe hârtie, doar o simplă ficțiune. Și dacă pasiunea nu se stinge în sufletul adolescentului, acesta își va adăuga constant valoare, învățând de la profesori și mentori care abia așteaptă să îi deschidă calea spre Lumea Viselor care devin Realitate. Și-atunci, copilul din el ajunge Erou!

Eroii acestor zile ies la iveală în momente în care lumea pare că se dărâmă sub ochii noștri: medici, ingineri, profesori, fizicieni, scriitori, biologi, transportatori, cercetători, curieri, antreprenori, asistente medicale, polițiști, pompieri... Își pun cu toții mantiile, căștile, iau săbiile de lumină în mâinile lor și își fac datoria, salvând lumea. Pentru că odată, cândva, au citit povești, poate într-o revistă ca aceasta, poate într-o carte prăfuită și îngălbenită descoperită într-un anticariat, au citit, au visat și au devenit eroii noștri, protejându-ne de răul invizibil și oferindu-ne resursele pentru a supraviețui. Fără poveștile care au sădit în ei sămânța de erou, faptele lor de acum n-ar fi existat, spiritul lor n-ar fi ieșit să înfrunte pericolul, pentru a salva Oamenii și, în final, Omenirea.

Tocmai de aceea, poveștile din această revistă – pe care le vei citi, fără nicio îndoială, cu mare plăcere –, au fost scrise nu doar pentru copilul din tine, ci pentru toți copiii la care tu poți ajunge și cu care poți împărtăși aceste scrieri. Oferă-le copiilor și tinerilor pe care îi cunoști șansa de a citi poveștile din **CSF**, dă-le revista, îndeamnă-le părinții să îi aboneze la ea, abonează chiar tu doi-trei, dacă îți permiți, pentru ca astfel, ei să poată pătrunde în Lumea Viselor din Viitor. Odată ajunși acolo, vei vedea aievea, unii vor simți imboldul de a păși mai departe și de a-și transforma visele în țeluri personale, în țeluri de o viață, care, odată împlinite, vor servi mii, poate milioane de ființe umane. Doar oferă-le șansa de a visa, citind poveștile din **CSF**. Căci Visele nasc Oameni Mari...

Eu sunt Nikita

de Lucian-Dragoș Bogdan

La baza abnegației cu care Nikita căuta să descopere secretul găurilor-de-vierme nu stătea neapărat dorința de a ajuta omenirea să pășească mai departe în univers. Mai degrabă, totul reprezenta o pornire egoistă de a scăpa dintr-o lume unde nu se mai regăsea.

Exilat pe stația științifică trans-neptuniană, spera că depravarea morală n-avea să se întindă până în regiuni atât de izolate. Din păcate, însă, informația reprezenta un cal troian ce purta cu ea germenii distrugerii. În cazul de față, ai pervertirii morale.

Până în urmă cu trei ani standard – conform timpului terestru – viața lui pe stație fusese liniștită. Cei ajunși acolo erau oarecum rupți de tumultul din zona centrală – axa Pământ-Lună-Marte-sateliții lui Jupiter. Transmiterea informațiilor necesita alinierea unui lung șir de relee, iar un mesaj ori o emisiune ajungeau într-un interval ce varia între câteva ore și mai multe zile – în funcție de poziționarea pe orbită a emitentului, a stației și a intermediarilor. De multe ori, Centura Asteroizilor sau puternicele câmpuri magnetice ale lui Jupiter și Saturn interferau, afectând transmisia.

Viața aceea idilică luase sfârșit odată cu inventarea *norpolului* – nori de particule polarizate, amplasați deasupra planului elipticii. Nanotehnologia înglobată în ei era capabilă să preia datele transmise din orice zonă situată între Soare și orbita

plutoniană, reorientându-le spre altă regiune cu o întârziere de câteva secunde.

Acel moment, aclamat de întreaga omenire ca o descoperire revoluționară, rupsese echilibrul lumii unde se retrăsese Nikita. Conectați în timp real la evenimentele desfășurate în sistemul solar, colegii săi deveniseră curând victime ale campaniilor depravate ce sufocau lumea modernă.

Fusese doar o problemă de timp până când se auzise pentru prima oară între pereții stației aberația că între ființe ar trebui să existe relații de proximitate.

Din clipa aceea, sistemul solar deveni prea mic pentru Nikita. Trebuia să plece, să evadeze de acolo. Accentuarea tendințelor sale antisociale o alarmă pe Aniela, conducătoarea stației, care-l invită la o holosesiune ce avea drept cadru coroana fierbinte a unei gigante roșii.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, se eschivă savantul.

— Te cunosc prea bine. De când s-a activat *norpolul*, nu mai ești același. Ai aflat ceva de la Centru? Ai nevoie de o permisie?

— Nu! strigă el îngrozit. Văzând nedumerirea Anielei la reacția sa, se grăbi să precizeze: Vreau, dimpotrivă, să plec dincolo, afară...

Își însoți vorbele cu un gest spre spațiul cosmic simulat – o panoramă superbă a acelui nimic, terifiant pentru unii, fascinant pentru alții.

— Cu toții vrem. De-asta suntem aici.

— Eu vreau să fug.

— De...?

— De putregaiul care va face omenirea să se ducă de râpă.

— Oh! se lumină chipul conducătoarei stației. Te referi la mișcarea aia la modă, *Intimitatea*.

— E o prostie! scrâșni Nikita.

— Asta era normalitatea, într-o vreme...

— Multe lucruri au fost așa până când progresul le-a făcut să devină inutile. Și ghici ce? De când a dispărut acea „normali-

tate", specia umană a cunoscut o diversificare fără precedent. Speranța de viață a crescut enorm, mortalitatea e într-un regres continuu, bolile care afectau în trecut populația au devenit întâmplări. Iar dacă trecem la ideologii...

Se opri să-și tragă sufletul după tirada spusă pe un ton afectat.

— Societatea s-a jucat decenii, secole cu concepte precum egalitatea, lipsa discriminării, împărțirea resurselor în mod echitabil, empatie și alte prostii de genul ăsta, refuzând să accepte că ființa umană e construită pe principii egoiste. Eu vreau să fiu cel mai bun, vreau să am tot ce-mi doresc și mi se rupe de celelalte ființe. Când s-a acceptat *asta* ca normalitate, totul a prosperat. Uită-te la noi: locuim pe o stație spațială, dar fiecare are propria lui bulă unde trăiește cum vrea. Cu tine mă intersectez doar când am chef, într-un mediu virtual. Dacă-mi doresc prezență fizică, am milioane de tipuri de softuri și roboți care-mi îndeplinesc orice fantezie, așa cum vreau *eu*, nu printr-o negociere de genul „primesc, dar trebuie să și ofer".

— *Intimitatea* nu merge așa departe, pulsă proiecția Anielei. Am studiat fenomenul, să știi. Se pare că unele studii au ajuns la concluzia că faptul de a petrece *fizic* un pic de timp în compania altui om duce la niște transformări benefice în organism.

— Cu siguranță! Ți le pot enumera: fobii, anxietăți, scârbă față de mirosurile emanate de celălalt...

— Ei, Nikita, n-o lua chiar...

— Ba da, Aniela! Pentru că nu se vor opri aici. Ăsta e primul pas, cel al toleranței. Întotdeauna a fost așa cu chestiile astea! Va urma cel în care se va propovădui atingerea, îmbrățișarea, apoi... cine știe? Poate chiar barbarele relații sexuale interumane.

— Exagerezi. Eu cred...

Savantul o întrerupse din nou.

— Nu-nțeleg de ce trebuie să ne înghesuim din nou, când universul are suficient spațiu pentru toți. Dar îți garantez ceva: când se va ajunge la perversiunile alea, eu voi fi plecat de multă vreme!

☆ ☆ ☆

Între modelul teoretic și realizarea practică rămânea mereu o falie de netrecut. Nikita ajunse să petreacă aproape întreaga perioadă de trezie în giganticul simulator care-i dădea senzația că se afla aruncat undeva într-un spațiu spuzit cu stele, planete, sisteme duble sau triple – după cum calculele sale aveau nevoie de un aport de masă, în vederea creării capătului găurii-de-vierme.

Evident, elementul ideal îl constituia existența unei găuri negre, a cărei masă rezolva modelul teoretic. Cu singura precizare că, folosită în realitate, ar fi reprezentat sfârșitul oricui trecea chiar și tangențial cu ea. Respectivul ar fi fost prins în orizontul evenimentului astrului cu pricina, atras inexorabil spre centru. În fine, presupunând că rămânea în viață suficient de mult timp, diferența de gravitație între extremitățile corpului său l-ar fi sfâșiat, în cele din urmă.

Și cam la asta se oprea tot. Ecuațiile teoriei relativității generale dădeau ca posibilă soluție podurile Einstein-Rosen, ca o scurtătură prin spațiu. Oarecum, procesul parcurgerii acestora putea fi comparat cu teleportarea – subiectul părăsea o regiune a universului și, fără a fi depășit viteza luminii, reapărea în alta, aflată la o distanță uriașă. Exact cum s-ar îndoi o suprafață plană, apoi s-ar găuri fețele aflate una deasupra celeilalte, legându-le printr-un cilindru. În loc să se traseze o linie lungă de la un capăt la altul al suprafeței, s-ar putea trece prin gaura care scurtează traseul. De aici se mai dezvoltaseră o serie de alte teorii interesante, cum ar fi cea a dimensiunilor suplimentare ori a posibilității de a călători în trecut. Multă vreme, bâjbâind în căutarea părții practice a găurii-de-vierme, Nikita cochetase și cu ipotezele respective.

Dar acum nu mai avea timp de pierdut cu prostii. Trebuia să găsească soluția și să plece, sau să moară de epuizare. A treia variantă era exclusă.

Teleportarea fusese reușită cu multă vreme în urmă, dar avea un neajuns: se limita la particule elementare. Ele puteau fi plimbate de aici până acolo și înapoi – cu sau fără ajutorul unor acceleratoare specializate – dar mari progrese nu se făcuseră mai departe. Nu se teleportase încă nici măcar un organism unicelular.

Paradoxal, însă, tocmai acea aplicație îi permise să găsească soluția problemei. Sau un fel de soluție.

☆ ☆ ☆

Pentru a obține rezultatele scontate, cea mai accesibilă variantă ar fi fost să experimenteze în preajma unor aștri masivi, precum Jupiter sau Soarele. Soluția nu era practică, din cauză că prima ar fi afectat coloniile de pe sateliții planetei, iar a doua întregul sistem solar.

Prin urmare, se crease un dispozitiv de conversie în spațiu. O bilă mică și extrem de densă era bombardată continuu dintr-un inel care o înconjura la distanță, convertind energia în masă. Probabil că aceasta reușise să deformeze spațiul, dar o făcuse la un nivel atât de mic, încât trecuse neobservat. Doar Kaydo susținea că detectase ceva cu aparatura lui ultra-sensibilă, un rezultat irelevant din cauza credibilității discutabile a metodelor folosite de el.

În următoarea etapă, în locul unui singur jet constant al fiecărui tun din inel, se trecuse la un bombardament concentrat de pe toată circumferința. Apoi se combinaseră fazele anterioare, în încercarea de a se obține un efect semnificativ. Degeaba. Chiar și cele mai bune rezultate nu ajungeau nici măcar la 10% din necesarul realizării unui cap de pod al găurii-de-vierme. Zina căutase să păstreze o atmosferă optimistă susținând că, la nivel cuantic, matricea formațiunii era deja realizată și tot ce mai trebuia făcut era să fie materializată în conformitate cu regulile fizicii relativiste. Teoria modelului unificat avea încă numeroase pete albe, explicate doar la nivel

teoretic și nedemonstrate practic, iar Zina speculase un set de ipoteze neverificate, pentru a-și susține afirmațiile. Reușise chiar să-l convingă pe T.D. să proiecteze în acel sector de spațiu o simulare a capătului unei găuri-de-vierme. Sprijinită de observațiile discutabile ale lui Kaydo, susținea că, astfel, avea să se realizeze corelația cuantico-relativistă.

Cu alte cuvinte, era un fel de gândire pozitivă aplicată fizicii. Totuși, Nikita o considera pista cu cele mai mari șanse de reușită. Cu o singură mențiune: nu se aștepta să forțeze legile fizicii, ci să profite de un principiu numit *entanglement* sau inseparabilitate cuantică. Iar pentru asta avea nevoie de T.D.

☆ ☆ ☆

T.D. era un hawkinger – o ființă al cărei corp se rezuma la câteva organe vitale conectate la aparate, concentrate într-un corp atrofiat, susținând funcționarea unui creier supradimensionat. În primă fază, curentul luase avânt printre oamenii cu probleme fizice foarte grave, pe care ingineria genetică, aflată la început de drum, nu reușise să le soluționeze. Cu timpul, devenise o categorie socială aparte, dorită și de alți oameni.

— Nu văd de ce-ai vrea să proiectezi imaginea ta virtuală în spațiu, comentă, după ce ascultă cererea lui Nikita. Poți testa foarte bine în simulatorul de pe stație, cu cheltuieli și bătaie de cap mult mai mici.

— Aici avem doar un model teoretic. Acolo-i unul real.

— Nu. Masa creată e încă prea mică pentru a străpunge spațiul.

— Zina susține că, la nivel cuantic, am creat deja modelul.

— E o ipoteză posibilă, dar nu văd la ce-ți folosește. Dacă în locul unei uși ai o crăpătură cât un fir de păr, nu poți trece dincolo.

Era amuzantă folosirea de către el a termenilor din lumea reală, cu care nu mai avea contact conștient. Totuși, ea nu dis-

păruse complet din bagajul său de cunoștințe, chiar dacă în mediul virtual prefera reprezentări abstracte.

— Nu pot, admise Nikita. Dar un fir de păr de-al meu ar putea-o face.

— Și care-i șmecheria, că nu mă prind?

— Dacă în acel fir de păr e inclusă proiecția mea virtuală, se poate activa dincolo.

— Să zicem. Nu văd însă la ce ți-ar folosi, câtă vreme nu există comunicare între voi. Și, ca să revin la gaura-de-vierme, n-ai cum. Ai avea nevoie de un dispozitiv în partea asta, unul în celălalt cap-de-pod și, poate, relee pe parcurs.

— Da și nu. Mă gândeam la *entanglement*.

Proiecția spălăcită a lui T.D. se întunecă, apoi se dilată.

— Cu alte cuvinte, vrei un fel de teleportare cuantică. Informația să se transmită cu ajutorul inseparabilității preexistente între emițător și receptor.

— Exact. Va exista un eu aici și un eu dincolo, care vor comunica între ei fără a folosi sistemul clasic.

— Vor fi doi **eu** diferiți, îl avertiză T.D. Și comunicarea dintre ei s-ar putea să nu se facă la nivel inteligibil. Adică să aibă loc un transfer la nivel cuantic, dar mintea ta să nu-l poată traduce.

— Într-adevăr. Dar aș vrea să încerc. Crezi că mă poți ajuta?

— Lasă-mă să schițez un model matematic și vorbim.

☆ ☆ ☆

Nikita tăie toate comunicațiile. Își lăsă deschise doar legăturile cu T.D. și Aniela, iar cea din urmă chiar îl contactă după puțină vreme.

— Ce s-a întâmplat? Am deja sesizări pentru două procese care așteaptă autorizare din partea ta.

— Lucrez la teleportare.

— Da, ăla e proiectul principal. Dar ai și alte atribuții.

— Sunt aproape de o descoperire epocală, Aniela! În curând, o să...

— Nikita! Dacă-ți neglijezi sarcinile, voi fi nevoită să te penalizez. Femeia făcu o pauză, apoi spuse pe un ton insinuant: Poate chiar să renunț la serviciile tale. Să te trimit înapoi, spre Centru...

— Nu! – în strigătul bărbatului se ghicea disperarea. – Nu-mi poți face asta! Nu mă poți trimite acolo, în locul acela al pierzaniei, al perversiunilor... Nu! Nu! Nu!

— Potolește-te! Toți cei de aici avem psihozele noastre... puseuri antisociale. Dar tu mi se pare că aluneci deja pe o pantă periculoasă.

— Ideea *Intimității* mă oripilează, recunoscu savantul. Să știu că, poate, chiar acum un coleg dintr-o bulă vecină privește vreo emisiune care propovăduiește asta și-i trece prin cap... Poate-și spune, așa, o fracțiune de secundă, „Ce-ar fi să-i fac o vizită lui Nikita?" Nu, nu pot suporta gândul ăsta. Trebuie să fug departe!

Pocni din degete și spațiul virtual din jurul său se umplu cu formule matematice complexe.

— Sunt aproape, Aniela! Atât de aproape...

În realitate, bătea pasul pe loc. Aștepta izbăvirea unui apel de la T.D. Dar, firește, șefa lui nu știa că se afla într-un punct mort.

— Dacă mai primesc o singură plângere că nu ți-ai îndeplinit vreo atribuție, mă voi gândi serios dacă e cazul să te trimit spre Centru, îl amenință. Și deschide-ți canalele de comunicație cu ceilalți, ce naiba!

Bărbatul simțea că bula devenise prea mică, pereții se strângeau în jurul lui, sufocându-l. Aprobă, de complezență, apoi îl apelă pe hawkinger.

— Am un model parțial, îl informă T.D.

Savantul i-ar fi spus că orice era mai bine decât amenințarea *Intimității*. Dar nu voia să riște ca vorbele acelea să ajungă la Aniela.

— Putem să rulăm un test? încercă el să pară stăpân pe situație, deși mâinile îi tremurau spasmodic.

☆ ☆ ☆

— Îmi cer scuze că am creat o bulă atât de mică pentru experimentul ăsta, începu T.D. Ai vrut să ne mișcăm repede. Și-așa a trebuit să completez o grămadă de *itemi* pentru aprobări...

— E ok, răspunse Nikita.

Spațiul depășea dimensiunile sale cu cel mult două palme. Părea că avea un scafandru spațial cu câteva numere mai mari. Dar nu-l deranja și nu-și bătu capul să-i explice asta hawkingerului. Chiar dacă experimentul eșua, ar fi acceptat să stea în sicriul acela toată viața, doar ca să fie sigur că putea evita orice contact fizic cu un alt om.

— Pereții sunt formați dintr-o structură fractalică. M-am gândit că, dacă Zina are dreptate, e singurul lucru ce ar putea activa prezumtiva gaură-de-vierme. Structura ta mentală va fi proiectată pe tot învelișul bulei, apoi voi aplica un algoritm menit să decrementeze volumul la fiecare rulare. Modelul teoretic merge până la nivelul unei singure particule, dar să vedem cât va duce modelul practic. S-ar putea ca, sub un anumit prag, să nu mai putem comprima.

Începu să-i explice comenzile necesare desfășurării procesului.

— Iar când ajungem la produsul finit, trebuie activat modulul care-l proiectează în ipotetica gaură-de-vierme.

— Dacă ajungem la nivelul unei particule, atunci chiar poate să meargă! Asta s-a mai făcut deja.

— Așa e. Doar că toate calculele indică peste 99% șanse să realizăm o comprimare de până pe la 78%. Peste limita asta, probabilitățile o iau razna. Pentru fiecare procent de decrementare în plus, riscul crește cu cinci. Dincolo de 95%, deja avem o curbă asimptotică. Adică nivelul dorit s-ar putea să nu fie atins niciodată, chiar dacă iese din calcule.

— Încercăm, rămase optimist Nikita.

Știa de ce era capabil T.D. De-aia și apelase la el. Dacă exista cineva care putea realiza un model, hawkingerul ar fi fost acea persoană. Pe de altă parte, dacă el zicea că rămâneau cinci pro-

cente sub care comprimarea să nu poată coborî, mai mult ca sigur că estimase corect. De fapt, după cum spusese și acesta, considera că era posibil să ajungă la 85-86 de procente.

— Ceea ce e mult. Nu cred că se va realiza transferul.

— Poate trece dincolo măcar un ochi, se amuză Nikita.

— Nu vei mai putea privi lucrurile raportându-te la cum știi tu că arăți.

— Știu, glumeam și eu... Ok, îi dăm drumul?

Bărbatul simțea că nu mai avea răbdare. Paradoxal, pereții aflați atât de aproape de trupul său îi percepea ca reprezentând libertatea completă. Mintea lui repeta continuu, liniștitor: „Aici nu te poate atinge nimeni."

Urmă pașii indicați de T.D. La rândul său, hawkingerul monitoriza întregul proces, ajustând anumiți parametri ai modelului, pe măsură ce situația practică îi indica aspecte omise în calculele inițiale. Când comprimarea trecu de 78%, avu ocazia să observe cum procentele de reușită se îmbunătățiseră. Dar, în ciuda tuturor strădaniilor, asimptota rămânea neschimbată.

Acestea erau însă probabilități. Când comprimarea ajunse la 93%, modelul practic începu să semnaleze erori și se bloca înainte să mai realizeze decrementarea cu încă o unitate.

— Cam atât a mers, comentă T.D. Volumul e prea mare.

— Să-l trimitem, totuși, spre gaura-de-vierme.

Nu voia să renunțe la speranță, acum, când ajunsese atât de departe.

— Modelul ipotetic de gaură, îl corectă hawkingerul.

— În fine...

Timpul păru să se dilate.

Apoi, brusc, Nikita își pierdu cunoștința.

☆ ☆ ☆

Nu știa unde se afla. Oare reușise transferul?

Își aminti de o discuție avută cu T.D., după ce se cunoscuseră. Nikita își exprimase curiozitatea cu privire la senzațiile

experimentate de o persoană care nu-și mai folosea deloc corpul fizic.

— Eu, chiar și când anim o prezență virtuală, am conștiința propriului trup.

— E normal. Tu te miști în realitate, iar un soft transformă toate gesturile și le aplică unei proiecții.

— Da. Dar cum e la tine?

— La început a fost mai ciudat. Pentru că aveam încă adânc săpate senzațiile și reflexele corpului. Cu timpul, însă, ele s-au estompat. De fapt, ar fi mai corect să spun că au fost asimilate de trăirile avute ca entitate virtuală.

— Și ai putea să faci o comparație între cele două?

— Da. În corpul fizic, tot ce trăiești e mult mai limitat.

— Însă simți durere dacă te lovești, sau...?

— În mediul virtual pot programa să simt orice vreau eu. Dacă sunt în depresie, pot simula niște torturi extreme. Când mă aflu într-o stare de beatitudine, îmi pot stimula trăirile la niveluri față de care drogurile obișnuite sunt simple jocuri.

La vremea aceea, nu înțelesese foarte bine conceptele expuse de hawkinger. Le considerase mai curând o exagerare.

Cumva, i se părea că senzațiile experimentate de el în acele momente se potriveau cu istorisirea colegului său.

Pentru că un lucru era cert: nu mai avea corp fizic.

☆ ☆ ☆

Omenirea concepuse o sumedenie de modele teoretice pentru a explica universul. În realitate, nu părăsise încă sistemul solar. Sau, în fine, o făcuse prin intermediul unor sonde care ori nu mai trimiteau de multă vreme semnale, ori încă rătăceau undeva în *no man's land*. Prin urmare, tot ce știau savanții se baza pe datele colectate cu ajutorul instrumentelor, ce erau apoi prelucrate în modele simulate virtual.

Locul unde se afla Nikita nu se asemăna cu niciunul dintre acestea. Era doar un spațiu în care nu se găsea nimic.

Absolut nimic.

Se putea afla undeva în afara oricăror sisteme stelare ori galaxii, dar *ceva* tot ar fi trebuit să observe. Măcar o stea îndepărtată...

Oh, uite una!

Nu că asta l-ar fi ajutat la ceva. În lipsa oricărui aparat, îi era imposibil să facă măsurători asupra ei pentru a-i stabili identitatea. Nici prezența altor stele n-ar fi fost de mai mult folos. Aranjarea în constelații diferea radical, în funcție de locul din univers unde se afla. Văzuse cândva o creație artistică ce reprezenta un animal din vechime, dispărut între timp: un urs. Doar că, atunci când camera se apropia de obiect, se observa că nu era o suprafață unitară, ci o serie de obiecte de diferite forme și dimensiuni, aranjate într-o încăpere în așa fel încât, de la distanță, să creeze *iluzia* unui animal.

La fel era și aranjarea stelelor pe cer, așa cum apărea vizibilă din sistemul solar. Chiar dacă existau două care purtau tocmai denumirea creaturii din aranjamentul artistic cu pricina: Ursa Major și Ursa Minor.

Oh, uite și acolo câteva stele!

Îl cuprinse o presimțire. Se gândi la constelația Orion. Noi aștri se iviră în spațiu. Nu recunoștea așezarea lor, dar probabil că dacă s-ar fi aflat acasă, i-ar fi apărut sub forma constelației.

T.D. reușise să creeze iluzia menită să-l mulțumească. Poate că nici măcar nu se străduise să-l trimită în altă parte a spațiului. Familiarizat cu tot ceea ce însemna lumea virtuală, hawkingerul crease un program și-l proiectase acolo. Iar el credea că se afla în spațiu. Faptul că nu-și simțea corpul fizic nu însemna nimic. Mai mult ca sigur, geniul cunoștea cum să inhibe senzațiile transmise de acesta. În definitiv, o făcea de ani de zile.

Sau poate că, pur și simplu, îi indusese o stare onirică. Ori modelul bulei, pe care-l urmărise cu mare atenție, reprezenta un tipar menit să-l hipnotizeze.

Ce ești?

Încercă să-și dea seama în ce măsură conta acel lucru. Și-ar fi trăit iluzia, iar dacă T.D. găsea o metodă ca să-l păstreze pe vecie acolo, nici nu-i mai păsa de altceva. Chiar dacă vreun descreierat de adept al *Intimității* ar fi ajuns la bulă și l-ar fi atins, n-ar fi avut cum să știe.

Simpla idee îi dădu o senzație de rău. Nu, mai mult ca sigur că trupul său ar fi transmis semnale pe care softul hawkingerului n-ar fi reușit să le ecraneze. Conștiința refugiată în mediul virtual și-ar fi dat seama, iar el ar fi revenit la viață în cel mai crunt coșmar.

Dacă ar fi putut orchestra un „accident", astfel încât bula să pornească în derivă prin spațiu, fără să știe nimeni...

Scenarii fanteziste.

Ce ești?

Își dădu seama că mai avusese senzația cu pricina. Senzația că exista *cineva* sau *ceva* care-l studia cu multă curiozitate. Îi transmitea o stare. Ca și cum îl atingea cu degete de neființă și succesiunea acestor contacte crea o întrebare: *Ce ești?*

Paradoxal, nu simți oroare. Nu era o legătură fizică. Mai curând aducea cu modul cum îl pătrundea sunetul muzicii când asculta vreo piesă preferată. Vibra în el fiecare... Fiecare ce? Nu putea spune „celulă", deoarece îi lipsea corpul fizic. Dar cum se putea defini spațiul ocupat de conștiința lui? Trebuia să fie compus din ceva, să umple o matrice.

Când își simți ființa armonizându-se pentru a vibra a treia oară sub impactul aceleiași cercetări întrebătoare, se decise să răspundă.

Sunt...

Inițial, dorise să spună că era un om. Apoi se blocase, neștiind dacă se mai putea denumi astfel, în condițiile acelea. Lipsit de suportul fizic, omul mai este om? Teoretic, proiecția hawkingerului se definea tot astfel. Dar atunci, dacă unui animal din vechime – acel urs din opera de artă, de exemplu – ar fi putut să i se încarce în mediul virtual conștiința, iar aceasta să fie

augmentată pentru a folosi un tipar de comunicare similar celui uman, cum s-ar mai fi făcut delimitarea urs-om?

Pradă incertitudinii, răspunse altfel:

Sunt Nikita.

Până la urmă, acela era numele lui. Deși nu spunea absolut nimic despre el.

N-am înțeles...

Sunt Nikita.

Suko? Ești Suko? Ce e un Suko?

Nu!

Suko e un Nu? Ce e un Nu?

N-ajungea nicăieri așa. Încercă să-și adune gândurile. Nu răspunsese *per se* – nici măcar nu mai avea o gură cu care să articuleze cuvinte. Probabil că T.D. rulase un soft de comunicare mai complex decât cele uzuale, pentru a face iluzia completă. Iar mintea sa transmisese conceptele în același mod cum le primise. Atingerea cercetătoare a *celuilalt* era precum apăsarea unei clape ce stârnea o vibrație, emisă sub forma unui sunet. Creierul lui se adaptase și executase procesul invers: sunetul devenise vibrație, apoi apăsare a clapei.

N-o făcuse conștient. Mintea umană avea capacitatea extraordinară de a încerca să se adapteze continuu la mediu. Asta până învăța cum să se conecteze cu el, apoi se apuca să-l „umanizeze". Experimentase odată discuția cu un robot defect, care nu mai reușea să-și traducă limbajul hexazecimal în protocolul standard de comunicație. Bineînțeles că, pentru Nikita, emisiile sale erau neinteligibile. Totuși, mintea sa identificase câteva structuri disparate învățate în anii de studii și, pornind de la ele, încercase să răspundă în hexazecimal. Fără succes, dar reacția asta fusese.

La fel se întâmpla și acum. Instinctiv, creierul căuta să inverseze procesul. O formă uluitoare de adaptare, ce dovedea cât de limitate erau posibilitățile umane în interiorul trupului fizic și al sumedeniei de emoții și prejudecăți. Poate că T.D. avea,

totuși, dreptate cu libertatea despre care vorbea și încercase să-l facă și pe Nikita s-o simtă.

Acum îl înțelegea.

Reveni cu atenția la discuția purtată cu acel *ceva* necunoscut. Nu înțelesese necuvintele lui Nikita, cu excepția acelui „nu" hotărât. Poate că, pierdut în gânduri, omul articulase sunetele-vibrații într-un mod neglijent, ca un murmur, în timp ce negația fusese hotărâtă.

Își goli mintea, apoi lăsă să-i scape, clar și fără alte interferențe:

Eu sunt Nikita.

Ce este un Nikita?

Se părea că judecase corect. Decise să lase deoparte întrebările filozofice și continuă:

Nikita este un om.

I se părea ciudat să se refere la el la persoana a treia. Pe de altă parte, odată ce nu mai era o ființă anume, n-ar fi fost ceva acceptabil?

Următoarea întrebare i se păru firească. Răspunse aproape simultan cu formarea ei.

Ce este un om?

Un om este o ființă care populează sistemul solar...

Își dădu seama imediat că replica n-avea niciun înțeles pentru interlocutor. Așa cum se aștepta, *ceva*-ul își exprimă curiozitatea cu privire la conceptul de „sistem solar". Nikita începu și abandonă pe rând o sumedenie de explicații. Se gândi întâi să-i ofere un sistem de referință astronomic menit să permită poziționarea Soarelui. Dar asta presupunea folosirea constelațiilor acceptate convențional de oameni. Schimbă din mers cu distanța față de centrul galactic, apoi realiză că unitățile de măsură umane reprezentau tot o convenție.

La fel, numele Calea Lactee. Poate însuși conceptul de galaxie.

Jocul inventat de T.D. i se părea tot mai interesant, pe măsura trecerii timpului.

Își aminti despre anecdota în care un organ de control îi cere unui angajat să-i povestească modul cum s-a întâmplat un accident. Stresat, acesta amestecă lucrurile, sărind de la un lucru la altul. În cele din urmă, controlorul strigă exasperat: „Ia-o, omule, cu începutul!" „Bine. La început a fost Cuvântul..."

Oricât părea de absurd, la fel trebuia să procedeze și Nikita. Atâta doar că nu urma să apeleze la concepte religioase, ci la explicații științifice. Chimia nu era punctul lui forte, dar știa succesiunea primelor elemente formate după Big Bang – evident, dincolo de Zidul lui Planck, adică începând cu 10^{-43} secunde după eveniment.

Nu era nevoie să le descrie. Se mulțumi să vizualizeze procesul, așa cum îl reținuse din simulările studiate de-a lungul timpului. Nici elementelor chimice nu era nevoie să le spună numele – ar fi fost, oricum, superflue. Le desenă mental structura atomică, iar aceasta se concretiză în spațiul dimprejur. Le abandonă apoi, sperând că se făcuse înțeles, și trecu la protostele, apoi la stele, planete, asteroizi, meteoriți, comete, găuri negre...

Lucrând progresiv, creierul se adaptă și reuși să imagineze elemente tot mai complexe, ajungând să creioneze galaxiile cunoscute. Desigur, n-avea cum să cunoască toți aștrii cuprinși în Calea Lactee, pentru a zbura printre ei, într-un *zoom* cosmic, către Soare. Se mulțumi să plonjeze în galaxie și să îndepărteze toate imaginile, înlocuindu-le cu tipurile de stele cunoscute. O alese pe cea din clasa căreia făcea parte Soarele, apoi desenă planetele și le puse pe orbită în jurul său.

Acesta este un sistem solar.

Mercur prinse să strălucească sub acțiunea *ceva*-ului.

Acesta e un om? veni întrebarea.

Nu.

Bărbatul mută strălucirea către Terra, apoi făcu planeta să crească în dimensiuni. Contururile continentelor deveniră vizibile pe măsură ce se apropiau de suprafață. Nikita desenă mental un contur uman printre stâncile și vegetația redate stângaci. Umplu spațiul din jur cu alte persoane, apoi schiță

câteva fabrici și o navă spațială. Se îndepărtă din nou de planetă și trimise vehiculele spre ceilalți aștri, făcându-le să-și descarce echipajele pe ele.

De pe o stație spațială minuțios reprezentată extrase apoi un trup familiar.

Acesta e Nikita.

Tu ești Nikita.

Da.

☆ ☆ ☆

Efortul îl obosise. *Ceva*-ul era în continuare curios, dar omul nu mai reuși să se concentreze suficient pentru a da răspunsuri inteligibile. Așa încât alese să se odihnească.

Nu putea descrie sentimentul. Era ca și cum ar fi dormit, treaz fiind. Spațiul din jur se curățase. Imaginile începuseră să se estompeze imediat ce nu mai fusese capabil să le vizualizeze corect. Între timp, dispăruseră. După ce se simți revigorat, reluă.

Eu sunt Nikita, vibră spre neant.

Da.

Ceva-ul era tot acolo.

Ce ești tu? întrebă înainte ca tirada celuilalt să-l atace din nou.

Eu sunt.

Dacă ar mai fi avut chip, omul ar fi strâmbat din nas. Nu era dispus să înghită trucul acela mistic. Dacă T.D. se gândise că era amuzant să bage ființe imaginare din trecut, atunci își sabotase genialitatea propriului program.

Ce ești tu? insistă.

Eu sunt...

De data aceasta percepu că mai urma ceva. O stare pe care mintea sa nu reușea s-o traducă. Repetă întrebarea. Senzația deveni mai pregnantă. Vastitate. Infinit. Un univers. Dar nu Universul. Ceva cuprins în el însuși.

...Singularitate, tălmăci în cele din urmă creierul.

Tu ești Singularitate?

Da.

Nikita era curios să vadă cât de departe mersese imaginația hawkingerului. Se mulțumise oare doar să conceapă o formă din cele cunoscute în astrofizică sau ticluise un model original? Se hotărî să testeze. În același mod în care fusese chestionat cu privire la apartenența sa, interogă Singularitatea.

Nu era pregătit pentru ce urma să afle.

☆ ☆ ☆

Undeva/cândva – omul rămase cu impresia că, pentru partenerul său de nondiscuție, cele două concepte se suprapuseseră – exista/existase un spațiu violent, dominat de găuri negre imense. Acest tipar, corelat cu o valoare ridicată a antigravitației, împiedicase materia cosmică să se acumuleze în ceea ce ar fi putut da naștere galaxiilor și sistemelor solare. Mai devreme sau mai târziu, totul avea să fie absorbit de monștrii tăcuți și întunecați. În cele din urmă, unii dintre ei colapsau, dând naștere unor universuri-copii ce se desprindeau de „matcă".

Singularitate era unul dintre acestea. În lumea lui, transmutația hidrogenului din stele în celelalte elemente fusese afectată de legătura dintre nucleele atomice într-o asemenea măsură, încât vieții îi fusese imposibil să apară.

Dar în eonii săi de existență, egalizarea anumitor valori ale constantelor multiversului îl făcuseră să ajungă pe același nivel de frecvență cuantică precum altă lume. Una miniaturală, dar cu viață incipientă. Din nefericire, intensitatea forțelor ce-i mențineau împreună atomii avea o valoare ce permitea doar o existență efemeră raportată la scara perioadelor cosmice. Singularitate fusese fascinat de evoluția biologică și ar fi vrut s-o vadă în acțiune, dar timpul nu fusese de partea sa. Reușise doar să înghețe obiectul adorației sale cu câteva clipe înainte de *Big Crunch*, păstrându-l ca pe o nestemată.

Nu puteam lăsa așa ceva să dispară.

Nikita ar fi putut jura că starea evocată de partenerul de nondiscuție era una de iubire în stare pură.

Acum întâlnesc un univers unde viața a evoluat.

Nu e o priveliște plăcută. Omul distruge alte vieți. Planete. Sori. Vrea să aibă, să posede, să atingă. Crede-mă, un univers unde ești doar tu cu tine e paradisul.

Nu înțeleg...

Oamenii sunt o plagă, o boală. Se răspândesc necontrolat. Au cucerit propria planetă și aproape au secătuit-o de resurse. Au pășit în spațiu și acum pradă sistemul solar. Dacă nu sunt opriți, vor merge mai departe.

Necuvintele sale vibrau sub forma imaginilor ce apăreau și dispăreau în spațiul din jur.

Sunt oamenii atât de puternici încât pot distruge universul ce i-a creat? se minună Singularitate.

Încă nu. Dar vor deveni. Au timp.

Dar și tu ești om, Nikita.

Da. Și nu. Eu nu sunt ca ei, eu fug de ei. Departe de atingerea lor... intimă. De-aia am evadat aici.

Își dădu seama că nu știa unde se aflau. Ce pregătise hawkingerul pentru o asemenea întrebare? Un nume exotic? Unul fără sens? Chestionă Singularitatea cu privire la subiect.

În multivers.

Răspunsul era prea banal pentru întreg spectacolul. Dezamăgirii omului îi urmară explicații transpuse în stări stranii.

Există o multitudine de dimensiuni. În fiecare univers, unele sunt desfășurate, altele strâns înfășurate, într-o sumedenie de combinații. D-branele permit armonizarea frecvențelor anumitor corzi și, astfel, diferite lumi pot lua contact una cu cealaltă în diferite intersecții dimensionale.

De la banal la lipsit de sens fusese doar un pas. Totuși, cum comunicarea nu se făcea prin intermediul cuvintelor, ci printr-o sincronizare a trăirilor, Nikita reuși să înțeleagă conceptul. În același fel, ideile exprimate de Singularitate căpătaseră „tălmă-

cirea" de D-brane, dimensiuni, corzi. Cu siguranță că nu se numeau așa în cealaltă lume.

În mintea omului, universurile apăreau sub forma unor jucării cu arcuri – unele strâns înfășurate, altele lăsate libere. Vibrația unuia atrăgea arcurile alteia, făcându-le să se sincronizeze la răstimpuri. Atunci, din două obiecte lua naștere unul singur, până când vibrațiile le erau alterate de altele și se separau la loc. Un gigantic joc cosmic, continuu.

Asta înseamnă că, acum, suntem într-un proces de sincronizare a universurilor noastre?

Da.

Ce-a provocat-o?

O schimbare fundamentală în structura unei dimensiuni dintr-unul din ele.

Nikita nu se putea gândi decât la un eveniment anume. Prin experimentul încercat de el era dat peste cap conceptul de spațiu așa cum acționa el în universul tridimensional de unde provenea. În loc de „mergi de aici acolo", el crease o scurtătură, iar asta generase o altă dimensiune – de fapt, permisese accesul la ea. Eliberase un monstru adormit ce stătuse până atunci strâns înfășurat în jurul propriei cozi.

T.D. era bun. Modelul matematic teoretic pe care-și bazase crearea acelei lumi virtuale n-avea cusur.

Dar oare se gândise mai departe?

Și când vibrațiile se vor armoniza, voi putea percepe cum e universul tău? Vom scăpa de locul ăsta unde nu vedem decât ce ne trece prin minte?

Suntem în ambele lumi. Doar că acum, până se sincronizează, putem doar să aducem la lumină frânturi din ele, efemere.

Și cât va mai dura?

Cât e nevoie.

La unele răspunsuri, programul hawkingerului se dovedea lipsit de imaginație.

☆ ☆ ☆

Când văzuse prima dată imagini ale universului, Nikita fusese fascinat. Era copil, dar cadrele acelea se întipăriseră adânc în memoria sa. Nu crezuse că avea vreodată să asiste la ceva mai spectaculos.

Armonizarea frecvențelor celor două lumi reprezenta ceva spectaculos. Frânturi din fiecare apăreau și dispăreau, într-un ritm tot mai amețitor, până când începură să se suprapună – una pulsa în timp ce cealaltă se întuneca, apoi rolurile se inversau. În cele din urmă, ele se sincronizară. Partea fascinantă provenea din faptul că, deși le vedea simultan, omul avea impresia că se uita la două imagini supraimprimate una peste cealaltă. Ca și cum ar fi privit printr-un perete transparent, în spatele căruia se afla altul la fel. Preț de o clipă, își imagină un multivers complet armonizat, unde ar fi fost capabil să vadă totul, până la capăt.

Infinitul nu are capăt, își dădu seama.

Dar îi plăcea licența poetică descoperită.

Universul tău e fascinant, Nikita!

Singularitatea părea entuziasmată.

Sunt atâtea straturi, atâtea niveluri, atâtea...

Termenul rămase neinteligibil, dar omul avu senzația descrierii unui mecanism unde el reprezenta doar o rotiță infinitezimală. Comparația îl făcu să se simtă prost, deși își dădu seama că, pentru celălalt, nu exista niciun fel de discriminare din acest punct de vedere. Nu-l privea cu superioritate, acum că descoperise că el era doar un grăunte de praf la scara universului. Cumva, percepția Singularității părea similară modului cum învățăturile ancestrale ale omenirii făceau referire la apă: atât picătura, cât și un ocean reprezentau apă. Unitatea forma întregul, iar acesta se regăsea în acel unic exemplar.

Totuși, Nikita nu se putu împiedica să simtă dezamăgirea. Dintr-odată, nu mai era el elementul *uau!* Raportat la scara și grandoarea propriului univers, redevenise ceva banal. Ca și cum propria stare interioară n-ar fi fost de ajuns, Singularitatea adăugă:

Lumea ta nu știe despre oameni.

În acel moment, bărbatul și-ar fi dorit ca necuvintele chiar să nu mai capete sensuri. Să rămână mute.

Suntem doar o părticică infimă, recunoscu.

Lumea ta nu știe despre... pericolul reprezentat de oameni, reformulă celălalt.

Fusese o problemă de sens. Reformularea îi oferea ideii exprimate noi valențe.

Deocamdată, e doar un pericol pe scară mică, păstră Nikita scala.

Dar ai arătat că va crește. Că e ca o boală.

Da.

Universul tău nu știa asta. Mă iubește pentru că l-am avertizat. A verificat, a făcut proiecții, a tras concluzii. A luat măsurile necesare.

Cele spuse de Singularitate păreau lipsite de sens. Amestecase laolaltă concepte, sărind de la o idee la alta și revenind într-un mod pe care un om nu l-ar fi făcut.

Ar fi gândit așa ceva un hawinger? Cât de mult se alienase gândirea lui în stadiul acela de post-umanitate, unde se afla? Nikita rememoră discuțiile purtate cu T.D. Nu-și amintea de niciun moment când acesta să fi fost sentimental; dacă iubea cu adevărat ceva, erau profunzimile minții, pe care le sonda continuu și le căuta limitele, provocând-o să dezlege mistere cât mai complexe ale funcționării universului.

Nu, era puțin probabil ca el să fi conceput un program ce vorbea despre dragoste. Deși, la cât de aiurea folosise Singularitatea conceptul, oare nu era rezultatul necunoașterii conceptului? Neplauzibil. Cât de post-uman devenise, hawkingerul știa ce însemnau sentimentele. Faptul că pentru el păreau să aibă o însemnătate insignifiantă nu însemna că nu înțelegea cum funcționau, cum ar fi fost folosite normal într-o discuție.

Dacă ar mai fi fost în trupul său, probabil că Nikita ar fi simțit o strângere de inimă. Sau fiori reci pe șira spinării. În mod surprinzător, creierul lui sugeră senzațiile respective, chiar dacă nu mai avea la ce să le raporteze.

Ce măsuri a luat? ceru el precizări, temător.

Va curăța acel sistem solar.

Cum?

A modificat traiectoria unui roi de comete. Va lovi soarele și-l va face să se transforme în supernovă. Căldura și radiațiile vor fi suficiente pentru a distruge tot până la marginea sistemului.

Nu!

Nu? Dar oamenii sunt un pericol, trebuie opriți. Tu însuți ai susținut asta. Dacă nu sunt anihilați la timp se vor răspândi ca o boală, vor distruge universul.

Îl vor... transforma. Vor deveni ei universul, iar asta nu e neapărat un lucru rău! Sunt lumi și lumi, chiar tu mi-ai arătat unele... ăăă... foarte diferite. Entropie, distrugere, renaștere... Din ele pot apărea singularități, așa, ca tine!

Eu iubesc acest univers, nu vreau să piară la fel ca mica lume.

Era un dialog absurd. Dacă într-adevăr era un program creat de T. D., atunci o luase razna. Iar dacă nu...

Nu vreau ca întreaga omenire să piară!

Nici n-o va face. Vei rămâne tu, înmagazinând tot ce ține de ea, un reprezentant ce nu constituie un pericol.

Eu nu știu tot ce știe întreaga mea civilizație! Dacă ea piere, se pierde tot. Eu voi fi ca un... ca o... radiație de fond.

Radiația de fond păstrează esența originilor universului tău.

Ok, atunci ca o imagine, o înregistrare a acelei radiații. Nu originalul. O copie care doar arată, dar nu spune nimic.

Omenirea e parte a universului tău. Tot ce a fost, tot ce a acumulat, e înscris în el.

Da, dar ai văzut că... el – oare ar fi trebuit să-l conștientizeze într-un mod reverențios, ca un „El" cu majusculă? – *nu știa de ce e capabilă! O are, undeva, în infinitatea sa de înregistrări, dar nu o poate... cum să zic... accesa coerent, într-un tot unitar. Poate că, pornind de la unele bucăți, ar putea restarta o nouă specie menită să populeze o planetă. Condițiile de bază ar fi aceleași. Dar aia ar fi altă specie, cu altă evoluție, alte... Of!*

Înțeleg... Radiația conține fiecare parte a ei, dar n-o poate reproduce identic. Doar tiparul.

Exact! Dacă omenirea piere și rămân doar eu, se pierde tot. Și... ar fi păcat.

Era bulversat. Tot ce-și dorise fusese să scape de toată lumea. Însă noua perspectivă i se părea teribilă. Să piară toți? Să rămână ultimul vestigiu? Ideea îl îngrozea.

Ar fi vrut să plece departe, să stea singur într-un colț al vastei galaxii, unde *Intimitatea* să nu-l poată ajunge. Dar își dorea să păstreze un „cap de pod", un loc unde să se întoarcă dacă singurătatea devenea prea copleșitoare. Sau măcar să știe că T.D. ar fi găsit un mod ca ei doi să comunice. Poate și cu Aniela. Deși conducătoarea stației putea fi pervertită. Dar hawkingerul nu. Și-ar fi dorit să existe *cineva*, un cronicar, un liant cu lumea de care dorea să fugă.

Părea un paradox, dar nu era. Singurătatea constituie o dorință sublimă atâta vreme cât ai unde să te întorci. Cât e însoțită de o opțiune. Altfel, te cufundă în abisul deznădejdii.

Singularitate?

Da, Nikita.

Mă poți ajuta să mă întorc în sistemul meu solar? Nu știu cum s-o fac...

Dar, dacă mergi acolo, vei fi și tu distrus. Nu vreau asta. Te iubesc.

Oh... Frumos din partea ta. Dar... eu vreau asta.

Mă întristează dorința ta. Voi căuta să aflu ce dorești.

Curgerea timpului era alta în locul cu pricina. De fapt, omul nici n-ar fi putut spune că o conștientiza *per se*. Nu doar că nu exista nimic exterior care să i-o indice, dar nu apăreau nici semnele interioare legate de fenomen – plictiseala ori nerăbdarea. Când primi răspunsul de la Singularitate, n-avea habar dacă trecuseră câteva secunde ori un an întreg din viață.

Universul tău mi-a arătat că, în încercarea făcută de a te deplasa într-un mod ciudat – termenul folosit fusese altul, dar mintea lui Nikita îl tradusese astfel – *te-ai agățat într-o dimensiune înfășurată a sa și ai făcut-o să vibreze. Asta ne-a permis să ne întâlnim. Și-ți sunt recunoscător pentru asta! Nu credeam să găsesc ceva pe*

care să-l pot iubi astfel! Va scutura dimensiunea cu pricina și vei reveni în locul de plecare. Ești sigur că asta vrei?

Da, Singularitate. Trebuie să merg acolo.

Atunci așa să fie!

Îți mulțumesc pentru tot. Și, mai ales, pentru că m-ai ajutat, deși îți doreai altceva.

Te iubesc, Nikita! Cum aș fi putut face altfel?

☆ ☆ ☆

Deschise ochii. Deasupra feței, pelicula bulei distorsiona ușor partea superioară a stației spațiale.

— Nikita! Te-ai întors!

Vocea hawkingerului nu sunase niciodată atât de surescitată. În majoritatea cazurilor opta pentru o tonalitate plată, de mașinărie antică.

— Spune-mi tot! Unde ai ajuns, cum a fost... Of! Când am văzut că nu mai prezinți semne de viață, n-am mai știut ce să fac.

— Cum adică?... Am murit?! Nu era vorba că rămâne un eu aici și unul se teleportează?

— Așa a rezultat din calcule! Dacă totul mergea conform modelului teoretic, o proiecție virtuală a ta ar fi călătorit în altă zonă a spațiului, în timp ce trupul tău rămânea aici. Iar *entanglement*-ul ți-ar fi permis să fii conștient de ambele stări – cea de aici și cea de dincolo. Cu toate astea, aparatele au indicat că nu mai ești viu.

— Ciudat... Acolo unde am ajuns, nu aveam corp fizic. Doar conștiință. Și am crezut că mă aflu în vreun program creat de tine ca să mă faci să cred că experimentul a reușit.

— Pe bune?! Cu de-astea crezi că mă ocup?

— Nu mai știu ce să cred, T.D.! După ceea ce am trăit, chiar că nu mai știu...

— Abia aștept să-mi spui!

— Sigur. Doar că... aș vrea să-ți proiectezi ID-ul pe pereții bulei. Să te văd... să văd ceva.

Hawkingerul rămase tăcut preț de câteva clipe.

— Nu știu ce naiba ai văzut *dincolo*, dar te-a marcat rău de tot! La orice m-aș fi așteptat, doar la o asemenea cerere nu.

Chicoti în felul lui mecanic, apoi se conformă. În fața ochilor lui Nikita apăru o reprezentare neo-cubistă. Nu-nțelegea nimic din ea, dar nu conta. T.D. era acolo, în felul său.

Începu să-i depene povestea.

☆ ☆ ☆

Aventura lui Nikita îl fascină pe T.D. Era uluit de ceea ce auzea și, în același timp, invidios pe reușita colegului său.

— Ca să folosesc un limbaj colocvial, ai vorbit cu zeii!

— Se poate spune și așa. Deși nu sunt genul de entități omnipotente care se află deasupra noastră și ne pedepsesc. Mai curând apar ca un organism gigantic, din care noi suntem parte. Cam la fel cum e o celulă din trup raportată la mine.

— Te contrazic! Tocmai mi-ai spus că ne pedepsesc. Dacă universul acela ți-a spus adevărul, un roi de comete e în drum spre noi, pregătit să ne neantizeze.

Nikita se gândise la asta, dar nu voise să-i zică Singularității. De ce să acționezi așa în loc să modifici ceva din structura soarelui și să-l transformi pe loc în novă? De ce toată acea punere în scenă, care le permitea oamenilor să găsească o cale de scăpare?

Îl atenționă pe hawkinger asupra acestui lucru.

— Și care crezi tu că e explicația?

— Eu văd două. Una, că ne iubește atât de mult încât ne dă ocazia să ne pocăim. Asta ar confirma ipoteza teistă. Cealaltă ar fi că e un mecanism care a evoluat și e perfect reglat pentru a rezolva orice problemă internă. Cam cum sunt programele tale. Dacă apare o eroare, nu se șterge pur și simplu – există altă secțiune care va acționa asupra ei. Sau cum trimite corpul uman celule specializate menite să lupte cu boala.

— Dar ai vorbit cu Zeii, Nikita! îi atrase atenția T.D.

— Și-n vis vorbesc cu diverse persoane, dar asta nu înseamnă că e real. Creierul nostru e suficient de bine construit încât să fie capabil să traducă lucrurile într-un mod inteligibil pentru el. Tu ar trebui să știi mai bine asta.

— Ai dreptate...

— Oricum nu contează. Din perspectiva noastră, din locul infinitezimal unde ne aflăm noi, oamenii, e irelevant dacă vorbim despre o zeitate conștientă ori despre un organism sau mecanism evoluat dincolo de orice putem noi înțelege. Asta dacă n-a fost totul doar un vis, că am vorbit mai devreme despre posibilități...

☆ ☆ ☆

Nu fusese. Nikita și T.D. îi prezentaseră situația Anielei, care mobilizase întreaga stație pentru a scana cosmosul.

— Îmi închipui că roiul de comete n-a plecat din celălalt capăt al galaxiei, își dăduse cu părerea conducătoarea grupului de savanți. Ar fi un consum de resurse ilogic. Dacă ce spui tu e adevărat, atunci ar trebui să-l detectăm într-o zonă relativ apropiată.

Presupunerea ei se dovedise corectă. După calcule, omenirea avea la dispoziție aproximativ o jumătate de secol ca să găsească o soluție.

— Trebuie să alertăm întreaga lume prin *norpol*..., începu Aniela.

— Nu, o opri Nikita. Dacă doar trimitem vestea, se va pierde în noianul de știri. Asta e esența democrației, a bombardamentului informațional. Nu mai poți face diferența între ceva cu impact real, important, și un lucru banal. Avem nevoie de o campanie țintită, ceva care să facă diferența.

Privi spre T.D.

— Un proiect de magnitudinea *Intimității*. Crezi că poți concepe așa ceva?

Hawkingerul chicoti.

— Dintre toți oamenii, să te aud pe tine vorbind astfel... După cât te-ai luptat să fugi...

— Și o voi face, T.D. Imediat ce voi ști că omenirea are o șansă, voi pleca înapoi, să stau agățat de o D-brană. Dar o voi face știind că am fugit de undeva, nu că am rămas singur.

Ilustrație de Daniel Danil

Ambasador avian

de Aurel Cărășel

Popescu Santiago, zis Dumnezeu, se considerase întotdeauna un ins oarecare. De câte ori încercase, în rarele sale momente de plictiseală, să arunce priviri critice în trecut, ajunsese de fiecare dată la concluzia că biografia sa nu avea nimic spectaculos, nimic de care să se poată agăța cineva dornic să scoată în evidență faptul că ar avea de-a face cu o personalitate. Dar chiar nimic! Oare de câte ori își repetase cuvintele astea, cu furia și neputința celui care se simțea mereu apăsat de pumnul de fier al destinului? Habar n-avea. Dar era sigur că terminalul-oglindă de pe hol ar fi avut ceva de spus în această privință.

Își turnă un deget de coniac, cu gust de otravă de șoareci, în paharul de plastic, și se întinse peste blatul mesei, ca să pună sticla pe pervaz. *Personalitate, hmm?!* rânji el, gata-gata să răstoarne paharul cu cotul. Se ridică și străbătu sufrageria din trei pași. Pe peretele cu ușa, terminalul licărea slab, în așteptare. *Hai să vezi ce mai personalitate!* se încurajă singur.

Înalt, slab, puțin adus de umeri și cu un început de chelie. Iată individul care-l privea de dincolo de luciul peliculei de siliciu-carbon, cu smocurile de la tâmple și de la ceafă înspicate cu fire argintii. O pereche de ochelari cu multe dioptrii puneau o pavăză distinctă între el și spectacolul aiuristic al lumii. Nu era căsătorit și nu avea prieteni. Nici măcar cu el însuși nu era prieten, se văzu nevoit să recunoască. Era, așa cum îi spusese pe vremuri bunica sa, un individ dificil și scorțos. Un tip numai bun să-l pui la zid și să-l bați în cuie. Dacă ar fi dispărut,

brusc, din peisaj, nimeni nu i-ar fi plâns de milă. Mai rău, nici măcar nu i-ar fi remarcat lipsa. Se strâmbă la individul care se holba uluit la el, de dincolo de luciul suprafeței curbe a terminalului și reveni în cameră. Înghiți alcoolul ca pe apă și nici măcar nu-i simți gustul scârbos.

Ca toți vecinii de bloc, Popescu Santiago era abonat la sistemul „Q.I.". Pentru o sumă derizorie, avea acces pe 136 de canale, precum și la sistemul de poștă digitală. Rutina zilnică, la care ținea ca la ochii din cap, pentru că îi promitea stabilitate și predictibilitate, îl determina înainte de a părăsi apartamentul să pornească derulatorul de știri, pe viteză de selecție, oprindu-se numai la acele informații care l-ar fi putut privi în mod direct și personal.

Santiago locuia singur într-un apartament minuscul, la etajul 575, în Turnul din mijloc. Nu coborâse decât rareori în stradă și habar nu avea cum mai arătau etajele inferioare. Auzise numai că posedau o dotare primitivă și bănuia că asta se datora faptului că fuseseră construite în epoci cu mult anterioare. În prezent, multe dintre ele nu mai foloseau decât ca antrepozite. Și ca cimitire. Spații izolate, în regim frigorific, unde erau adăpostite urnele de plastic cu cenușa celor dispăruți.

Deschise monitorul, se așeză comod în fotoliul rotitor și făcu o trecere în revistă a știrilor. Pe „ABC" găsi o notiță referitoare la proiectul de lege aflat în dezbaterea Comisiei Științifice, conform căruia toți cetățenii megalopolisului urmau să fie obligați să-și implanteze filtre biochimice pe căile respiratorii. Se putea astfel renunța la incomodele și costisitoarele filtre biomecanice de palier, care bâzâiau zi și noapte, purificând atmosfera nocivă a Exteriorului. După o clipă de reflecție, comandă o copie printată după știrea în cauză. Într-o jumătate de oră, terminase de listat întregul program „News" și-și extrăsese pentru uzul propriu șapte informații. Ieși din încăpere până la automatul de cafea de pe hol, umplu un termos cu zeama lungă și fierbinte, după care se zgâi vreme de câteva minute

printr-un geam oval la perechile ce se plimbau pe terasă, pierzându-se în norii groși de smog.

Reveni în apartament și derulă „Mica Publicitate". Căuta o societate mică, pe un palier mai apropiat. Se săturase, timp de doi ani, să tot urce 68 de etaje pentru a preda firmei „O.E.L. Inc." produsul finit al muncii sale intelectuale. Nu reuși să găsească nici de astă dată și fu gata să renunțe, când zări urarea standard din partea Administrației Sectoriale. Ia te uită, ieri împlinise 60 de ani și nici măcar nu-și adusese aminte! Rulă de două ori anunțul sec, care îi ura sănătate, noroc, pace sufletească și îi solicita să-și plătească taxele la timp, apoi se hotărî să lase totul deoparte și să meargă să sărbătorească. Șaizeci de ani, totuși, reprezentau o vârstă. O idee mai mult decât jumătate din anii acordați prin Dispensa Medicală Gratuită. Merita să facă un efort și să cheltuiască o parte din economiile adunate cu multă trudă. Apoi își aminti că nu are prieteni, iar rudele cele mai apropiate locuiau în Turnul vecin. Și că nu le văzuse de aproape zece ani. Era gata-gata să renunțe la idee, când își aminti că nu mai ajunsese în stradă de aproape doi ani. Era o idee, se încurajă. Să coboare și să caute un bar din acelea retro. O să bea într-un separeu și o să se uite la televiziunea prin cablu. De fapt, nu avea habar dacă mai funcționa, dar ca idee era ceva deosebit.

Închise ușa cu grijă în urma sa și schimbă cifrul de două ori. Se hotărî să folosească toate trei lifturile de palier, pe rând, pentru a fi sigur că până la urmă unul dintre ele avea să îl ducă până la punctul terminus. Intră în colivia strâmtă a primului, coborî 50 de etaje, urcă în cel de-al doilea și tot așa. În cele din urmă ieşi pe palier, surprins de pustietatea din jur.

Bulevardul îl aştepta, la fel de încremenit ca şi scările tocite de beton, pe care le lăsă în urmă. Maşini abandonate pretutindeni se zgâiau spre cerul siniliu, prin parbrizele crăpate sau sparte de-a dreptul, cu uşile smulse şi cauciucurile dezumflate. Pe carosabil, miile de cioburi ale ferestrelor de deasupra lor străluceau asemenea unor diamante. Aproape că alergă, chinuit de o frică irațională, în direcția magazinului alimentar din

colț, dar se opri năucit înaintea obloanelor din lemn, prinse în dreptul asfaltului cu un lacăt uriaș. Pe afișierul poliției rutiere, de alături, cineva mâzgălise cu vopsea galbenă: „Am intrat în anul Cocoșului, bulangiilor!".

Își aduse aminte ca prin vis de bodega „La cormoranul trist", unde se întâlnea în adolescență cu colegii de școală, atunci când locuia la primul palier și reușea să fugă de acasă pe scara de incendiu. Spre surprinderea sa, bodega se găsea încă acolo unde o știa, la intersecția Bulevardului V cu strada Principilor Catolici. Și era deschisă.

Coborî treptele, cu pas șovăitor, și aruncă o privire furișă prin cadrul ușii întredeschise. Totul era ca în urmă cu 20 de ani: scaune trântite, mese pline de sticle și pahare, muzica șleampătă a pianului dezacordat și un fum de să-l tai cu cuțitul.

Se așeză la o masă, într-un colț, și comandă o sticlă de vin negru și o friptură de porc, asezonată cu salată de roșii. În așteptare, își șterse ochii de lacrimi. De la fum, bineînțeles. De când se știa petrecea acest gen de sărbătoare de unul singur. Nu că ar fi fost zgârcit sau că nu i-ar fi dat mâna. Dar cu bărbații nu avea relații prea apropiate. Iar femeile... singura care se uitase pe vremuri după el fusese o văduvă intrată binișor în vârsta a treia, care-i purtase cu insistență sâmbetele pentru salariul său de funcționar cu gradația III. Dar el nu i le purtase, așa că relația fusese sortită eșecului încă din start.

Mâncă încet și bău fără poftă, gândindu-se, cu un început de jale, cât era de amărât, de singur și de lipsit de prieteni, cum trecuse prin viață până atunci, fără să fi realizat nimic durabil. După cel de-al cincilea pahar, lăcrima și se încuraja de unul singur, luând hotărâri furtunoase, la care renunța în clipa următoare, când îmbrățișa cu patimă altele și mai trăznite. La al optulea își promitea să fie mai indulgent cu toată lumea, să îi ajute pe toți cei care or să-i ceară sprijinul, iar la al zecelea, plin de generozitate, hotărî să împartă cu toți cunoscuții premiul cel mare, pe care în mod sigur avea să-l câștige la tragerea Loto din acea lună. Când termină cea de-a doua sticlă, chelnerul,

prevăzător, îi ceru plata pe consumația deja făcută, iar el îi dădu un bacșiș generos, în contul viitorului premiu. Apoi, clătinându-se cu scaun cu tot, îl apucă de după gât și îi mărturisi, printre sughițuri, că își serbează ziua de naștere.

— Ei, la mulți ani, atunci! îi ură acesta, cu jumătate de gură. Dar după cum se prezintă situația pe afară, s-ar putea, totuși, să nu fie chiar așa de mulți.

— Și cum... hâc! ...se prezintă... asta... situația?

Chelnerul se uită lung la el pe sub rama ochelarilor de vedere.

— Domnule, păi n-ai văzut ce e pe străzi?

— Hâc... n-am mai coborât de o... de o veșnicie...

— Se vede, dădu din cap bărbatul îmbrăcat în frac și cu șorț verde la brâu. De când au apărut avianii ăștia, a dispărut o mulțime de oameni. Pe vremuri, aici nu aveai loc să arunci un ac. Acum, de-abia mai servești zece-cincisprezece inși. Și chiar și ăia se grăbesc să ajungă acasă până nu răsare luna.

— Ce mama... mama... dracului se întâm... plă aici? se stropși Popescu Santiago, ținându-se bine cu mâna de blatul mesei. Ați înnebu... nit cu toții?

Chelnerul clătină din cap, privindu-l mohorât. Șterse un colț al mesei cu șervetul, aruncând pe jos câteva firimituri.

— Dar dumneata pe ce lume trăiești, nenică? Ți-a expirat abonamentul la „Q.I."? Chiar habar n-ai cine sunt avianii?

Apoi, parcă dându-și seama că vorbise prea mult, își îndreptă spinarea, aranjă farfuriile cu resturi pe brat și se îndepărtă cu un mers obosit în direcția bucătăriei.

— Hei! strigă Santiago, dar chelnerul deja dispăruse în spatele ușilor batante. Hei, cred că... mai voiam să comand... hâc! – o sticlă cu... vin. E, totuși, ziua... mea.

Își mușcă buza de jos, străduindu-se să nu izbucnească într-un râs isteric. La naiba, la naiba, la naiba! Era ziua lui... ei bine, fusese ziua lui, ce mai conta! Iar lumea, în loc să se bucure, îl amenința cu niște... cum naiba le spusese flăcăul cu șervet? Aviani? Ce vor fi fiind chestiile alea? Găini?

Ușa de la intrare se deschise, făcând să se rotească sulurile de fum. O țigancă grasă, sulemenită toată, îmbrăcată cu un maldăr de fuste colorate, coborî treptele și se îndreptă glonț spre el. Se opri lângă masă și scoase dintre pliuri un pachet de cărți jerpelite.

— Dă-mi un sol, frumosule, și-ți ghicesc viitorul, mintenaș. Doar un sol, să iau și eu la copilași o pâine... se rugă ea, lăsându-se peste el, cu sânii mari și bronzați la vedere. Hai, zău, că știu că vrei să afli ce-o să ți se întâmple, frumoasule. Ce e un sol pentru matale? Nimicuța.

Sughiță din nou și o alungă amuzat, cu un „Huș d-acilea, cioară!", râse mânzește la insistențele ei, îi oferi un pahar cu vin și, pentru că țiganca îl dădu peste cap, spunându-i „La mulți ani", se arătă de acord să îi admire măiestria în prorocit. O ascultă numai cu o ureche, cum îi urmărea liniile viitorului printre valeții de treflă și damele de caro, cum îi prevestea o întâlnire la drum de seară, cu trei crai de ghindă.

— Poate că sunt trei barosani, frumosule! îi spuse femeia, privindu-l lung. Care or să-ți ofere bani și glorie. Hai, nici acum nu te-ndură inima să-mi dai un sol pentru puradei?

Santiago Popescu îi mai turnă un pahar, râse de strâmbăturile ei și îi îndesă banii între sâni, după care o luă la goană. Apoi, fără niciun avertisment, se trezi din nou cu chelnerul lângă el, cu o sticlă plină de praf în mâini și cu un zâmbet politicos pe față. Se holbă la el, dar acesta clătină din cap și arătă cu sticla către masa de sub fereastră. O șterse de praf cu șervetul de la șold și îi spuse, în șoaptă, că cei trei domni de la masa vecină vor să îl felicite, cu ocazia fericitului eveniment.

Santiago se uită cu atenție în direcția lor, dar constată că nu cunoștea pe nimeni. Ridică din umeri, nehotărât, și se trezi imediat înconjurat de trei figuri posomorâte, parcă tăiate după același calapod. Vru să-i întrebe dacă sunt gemeni, dar nu apucă să deschidă gura, pentru că străinii îi urară, abia deschizând buzele, viață lungă, sănătate și îi strânseră mâinile ca într-o menghină. Când ciocniră, unul dintre ei pocni paharul

cu prea mult entuziasm de sticlă și acesta i se făcu cioburi în mâini.

— Am citit că cioburile sunt un semn de prosperitate, în cultura rasei umane, spuse el, străduindu-se să zâmbească, după care vârî cioburile în gură, ca pe alune, și le înghiți fără să mestece.

Luă apoi un alt pahar de pe masa vecină, își turnă din sticlă și bău ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Poate că nici nu se întâmplase ceva, își spuse Santiago, clătinându-și capul, în speranța că valul de ceață care începea să-i cuprindă vederile se va împrăștia. Le făcu semn să se așeze și le ură bun venit. Îi întrebă cu ce ar fi putut să-i servească, dar cei trei se uitară la el ca și când n-ar fi înțeles întrebarea, apoi prinseră să sporovăiască atât de repede și de aprins între ei, încât nu reuși să înțeleagă nimic din ce-și spuneau. Din când în când, se opreau, îi aruncau o privire scrutătoare, ridicau paharele, ciocneau, goleau conținutul și începeau din nou să bolborosească între ei. În mod clar, nu vorbeau limba folosită în Turnurile de Vest, dar nici ceva complet necunoscut. Ceva... asemănător până la un punct cu ciripitul unor păsări, realiză uimit Santiago Popescu Dumnezeu, care simțea că începe să-și revină din euforia provocată de vin și se întreba dacă era vorba de efectul răcelii emanate de chipurile mormântale ale comesenilor.

Mormântale, da, realiză după un timp, simțea în nări chiar și un damf de pământ reavăn, de pe un mormânt proaspăt acoperit. Să fi fost lucrarea Diavolului? Nu era ceea ce se chema o ființă bisericoasă, dar tot își făcu o cruce măruntă cu limba. Cei trei refuzară, însă, să dispară, continuându-și bolboroseala ciripită, iar el zâmbi speriat, cu un fior de gheață de-a lungul spinării. Într-un târziu, reuși să-și găsească curajul să ridice paharul și să închine în cinstea lor. Abia atunci le văzu mâinile înmănușate și pălăriile negre, cu borul tras peste frunte.

Cei trei se priviră între ei, apoi îi răspunseră la unison, ciocnind paharele și dându-le conținutul peste cap. Aveau în ochi

sclipirea pe care trebuie să o aibă un șoim când pornește picajul asupra unui amărât de șoarece de câmp, prea ocupat cu boabele sale de porumb, ca să vadă urgia care-l vânează din cer. Sloiul de gheață se mișcă în sens invers, urcând dinspre noadă spre gât și Santiago simți că nu mai poate să respire. Într-o clipă de luciditate extremă, vru să facă gestul de a-l chema pe chelner, dar nu mai avu timp: bărbatul din dreapta sa îi puse o mână pe umăr și îl strânse cu putere. Degetele, cu unghii lungi și ascuțite, i se înfipseră în țesătura costumului și părură că-i străpung carnea până la os. Înghiți în sec, închise ochii și se pregăti să moară. Dar străinul îi spuse doar că el și camarazii lui erau extrem de fericiți pentru că reușiseră să ajungă la timp ca să îl felicite, cu ocazia fericitului eveniment.

Era, totuși, o personalitate, înghiți bărbatul în sec. Altminteri, de ce să-l caute trei necunoscuți ca să-i ureze la mulți ani? Dar când naiba ajunsese el, Santiago Popescu, o personalitate? Și de ce nu-l anunțase nimeni, pe „Q.I.", despre asta?

— Dumneata, domnule Santiago Popescu, nici nu îți dai seama ce reprezintă pentru lumea acesta ziua de ieri. Ziua în care ai împlinit 60 de ani, bătuți pe muche. Nu așa spuneți voi? Ei bine, în lumea mea, exact aceasta este vârsta la care devii fertil. Îți urăm să fertilizezi cât mai mult!

Gheara se desprinse de pe umăr și îl bătu pe spate cu putere. Ceilalți doi ridicară paharele, cu o privire sumbră. De parcă s-ar fi aflat la un praznic, nu la o aniversară, hotărî el. O mână înmănușată ridică sticla de pe masă și umplu din nou paharele. Îl fixară cu privirile alea de pește mort până ce bău și ultima picătură din pahar. Apoi, cel din stânga sa îi așeză și el palma pe umăr și îi spuse, cu glas dogit, că persoana sa reprezintă un punct extrem de important în planurile lor de perspectivă.

— Ce planuri? întrebă, aiurit.

— De perspectivă, repetară cei trei, în cor.

Îi spuseră că erau reprezentanții unei civilizații extrem de avansate, care își propusese să colonizeze întreg universul.

Fără lupte, fără nave pline cu soldați, fără invazii, chiar fără să se deplaseze din loc. Pur și simplu, prin reprezentanți. În lumea oamenilor purtau numele pompos de ambasadori.

— Vei fi ambasadorul nostru pe Terra, domnule Popescu, ce spui?

Nu-i venea să spună nimic. Situația i se părea de-a dreptul absurdă și, dacă nu ar fi fost cele două mâini care-l strângeau cu putere, ar fi fost tentat să creadă că adormise cu capul pe masă și că visa. Dar mâinile erau acolo, iar lui i se împăienjeneau deja vederile și făcea eforturi vizibile să se mențină treaz. Pierdu în două rânduri șirul povestirii celuilalt și, când reuși să-l prindă din nou, se pomeni în față cu un contract bătut la mașină, într-o limbă străină, din textul căruia nu pricepu decât numele său, repetat în trei locuri. O voce venită din spate îi comunică faptul că beneficiarul se angajează, la rândul său, după ce actul avea să fie semnat și legalizat, ca recompensă pentru serviciile viitoare, să îi asigure o viață foarte lungă și noroc cu carul.

— Parcă așa se spune în lumea asta, a voastră, nu? îl întrebă unul dintre ei. Nu vei duce lipsă de nimic.

Un deget negru bătu într-un loc, însemnat cu trei X-uri și se trezi că își lipește degetul mare de la mâna dreaptă, pe locul indicat. Se simți străbătut de un fior, asemănător cu un curent electric de intensitate mică, și văzu îngrozit cum, fără nicio senzație de durere, o fâșie transparentă de piele i se dezlipește de pe carne și rămâne fixată acolo. Trei mâini îl bătură satisfăcute pe umeri, iar paharele se umplură din nou. Băură, cei trei îi urară să trăiască o mie de ani, izbiră cu paharele de masă, unul îi adresă un „Nu-i nimic" chelnerului, care-și scosese capul din spatele tejghelei, privindu-i uluit, apoi strânse cioburile și le înghiți cu poftă.

A doua zi, Santiago Popescu se trezi cu capul cât o baniță și cu gura plină de fiere amară, chiar sub avizierul poliției rutiere. Un câine vagabond îl lătra în silă, neștiind dacă să-l lingă

pe față sau să-l muște de mână. Se ridică șovăind și se sprijini de piciorul de metal, vopsit în verde. Când ajunse cu nasul în dreptul anunțurilor, constată că însemnarea anterioară dispăruse sub un strat de vopsea albă, peste care o mână neîndemânatică scrisese cu negru: „La mulți ani, Santiago! Joacă 12345 la Loto."

Înjură, scuipă lichidul otrăvitor din gură și porni spre Turnul în care locuia. Strada era încă și mai pustie decât ieri. Abia într-un târziu reuși să zărească un bătrânel, înghesuit între două tomberoane de gunoi, care se holba la el cu mâna la gură. Îi trase și lui o înjurătură, după care ocoli două mașini ciocnite, intră în scara blocului, introduse cartela în încuietoarea cu cifru și intră în scara blocului, cu senzația neclară că cineva îl urmărea de sus. De unde, de sus? se întrebă și se întoarse spre geamul securit al ușii, pătat de muște și de praf. Se uită către cer și i se năzări că vede o umbră uriașă trecând, asemenea unui nor cu aripi, prin spațiul dintre turnuri. Se frecă la ochi, dar cerul rămase limpede și pustiu. Ridică din umeri și hotărî că toate i se întâmplă din cauza nenorocitei de beții. Noroc că împlinea numai o singură dată vârsta de șaizeci de ani.

Spre surprinderea sa, liftul nu mai rămase blocat între etaje, din cauza vreunei defecțiuni oarecare, iar biletul alb din cutia poștală era numai o înștiințare din partea companiei unde lucra part-time că, începând de ieri, era avansat pe post de controlor de corespondență, ceea ce însemna, automat, un salariu mai mare și un orar de lucru mai scurt cu două ore zilnic. Răsuci biletul de câteva ori între degete, încercând să înțeleagă motivul avansării, dar, în afară de ștampila firmei și de semnătura directorului cu personalul, pe care o cunoștea foarte bine, nu identifică nicio altă informație. În cele din urmă, ridică din umeri și pătrunse în apartament.

Cineva îl vizitase, în lipsa sa, asta era limpede: peste tot domnea o curățenie de lux, lucrurile fuseseră adunate de prin colțurile unde zăceau cu lunile, șterse de praf și puse la locul lor, hainele murdare fuseseră duse la curățătoria cvartalului,

asta spunea tichetul care-l înștiința și de faptul că serviciul fusese plătit cu anticipație, ecranul compului fusese înlocuit cu unul de înaltă definiție, cu diagonala de un metru, iar frigiderul era plin cu alimente scumpe și cu mai multe cutii cu diferite tipuri de bere. Păși cu grijă, ca și cum s-ar fi așteptat, în orice clipă, ca imaginea să se dizolve, iar vechea față a locuinței să iasă din nou la vedere. Nu se întâmplă însă nimic, așa că se văzu nevoit să se așeze în fotoliu, cu picioarele tremurându-i de frică. Se întâmpla ceva și poate că nu era neapărat ceva bun. Căută din priviri sticla de otravă, pe eticheta căreia cineva scrisese, cu carioca, cuvântul Cognac, dar în locul ei, pe etajera de sticlă, trona o butelcă umflată de vodcă, marca „Imperial".

Și dacă era otravă, se întrebă, dar una adevărată? Ridică din umeri și se hotărî să riște. Turnă într-un pahar sclipitor lichidul incolor, îl mirosi, hotărî că era băubil, își trase răsuflarea și-l sorbi dintr-o înghițitură. Era chiar vodcă, oftă mulțumit, și încă una cu adevărat de calitate. La naiba, se întâmpla ceva și nu înțelegea ce anume.

Se ridică și merse până la fereastră. Draperiile de hârtie fuseseră înlocuite cu unele din fibră de carbon, care aveau mai multe grade de transparență, în funcție de intensitatea luminii. Trase de ele într-o parte și se uită către Turnul vecin. Deși îl despărțeau de el mai mult de o mie de metri, reuși să vadă foarte clar că lifturile exterioare, utilizate în caz de pericol, funcționau toate, urcând și coborând fără oprire. Poate că e vorba despre o simulare de cutremur sau de incendiu, încercă să se liniștească, dar știa că nu e așa.

Descoperi telecomanda sub o pernă mare, de tip fantasy. Porni sistemul „Q.I." și căută canalul de știri al cvartalului. Urmă un șir impresionant de anunțuri de vânzări, de parcă toată lumea se grăbea să scape de obiectele personale și de locuințe. După care descoperi un atașament adresat lui Santiago Popescu, locatar al apartamentului 1121, de la etajul 112, de către Administrația Turnului 114. Îl deschise, cu o ușoară

senzație de sufocare. Era înștiințat că, datorită faptului că devenise persoană publică, odată cu împlinirea vârstei de 60 de ani i se punea la dispoziție întregul etaj la care locuia, cea mai mare parte a locuințelor urmând să fie desființate și transformate într-un parc personal, care avea să-i asigure liniștea și pacea interioară de care avea nevoie pentru îndeplinirea atribuțiilor viitoare.

Se împiedică de perna fantasy și căzu fix în fotoliul din care se ridicase. Luă sticla de vodcă, cu mâna tremurându-i ca bătută de vânt, o duse la gură și bău cu sete, până se înecă și începu să tușească. Cum spuseseră cei trei bărbați îmbrăcați în ciocli? O viață foarte lungă și noroc cu carul. Oare dacă juca la Loto afurisitul ăla de număr urma să câștige? Putea să încerce, hotărî. Iar dacă avea să se adeverească, însemna... Nu vru să se gândească mai departe ce anume însemna. Trebuia, mai întâi să verifice. Tastă pe telecomandă o solicitare de cumpărare de bilet și aşteptă. În câteva secunde, pe ecranul uriaș apăru numărul și seria biletului, precum și înștiințarea că tragerea urma să se facă în interval de o oră.

Se dovedi a fi cea mai lungă oră din viața sa. Se fâțâi de colo-colo, bău încă un pahar de vodcă, intră în bucătărie și își făcu un sandviș mare, cu salam și caşcaval, dar nu reuși să mănânce decât jumătate, se înecă și aproape că-și scuipă fierea, aplecat deasupra vasului de toaletă, deschise fereastra și se holbă minute în șir după eventualele umbre amenințătoare, apărute în intervalul dintre Turnuri, se uită la câteva posturi de televiziune, ieși pe hol și încercă să tragă câteva fumuri de la automatul de tutun, din colțul cu ferigi, apoi se întoarse, se răsturnă în fotoliu, închise ochii și se hotărî să aștepte în liniște.

Îl trezi bip-ul prelung, stereofonic, al compului, care afișa pe ecran figura unui zâmbilici care-i făcea semne cu ochiul și dădea din mâini. Sub el rula, de la stânga la dreapta, un text scris cu litere roșii: „Sunteți fericitul câștigător al premiului cel mare la Loto! Suma de un milion de soli așteaptă confirmarea

numărului și a seriei biletului pe care l-ați cumpărat de la agenția noastră, pentru a-l putea revendica. Felicitări! Vă așteptăm, cu confirmarea, pe canalul III."

Dumnezeule, gândi Santiago Popescu, asta era prea de tot! Niciodată nu se gândise la premiul cel mare. Și juca la Loto de mai mulți ani. Întotdeauna crezuse că o excursie în afara Turnurilor, pe una din mările interioare, ar fi fost un premiu mai mult decât ispititor. Iar premiul cel mare, din câte știa el, nu fusese câștigat niciodată.

Nu, nu era vorba despre un simplu noroc, realiză cu spaimă și încrâncenare. Un noroc dintre acelea care dau orbește peste tine și te umplu de bani și de griji. Aici era vorba despre altceva. Era vorba despre un contract pe care trebuia să-l onoreze. Dar fusese atât de beat în clipa în care-l semnase, încât nici măcar nu citise ce anume prevedea acesta. De fapt, habar n-avea ce semnase. Dar avea habar că promisiunile celeilalte părți semnatare se îndeplineau cu o precizie de ceasornic. Și că partea pe care o avea de îndeplinit se apropia de el cu măreția și lipsa de grație a unui aisberg.

Se hotărî să coboare din nou în stradă și să încerce să dea de cei trei. Poate că încă mai bântuiau prin zonă. Poate că-l așteptau, să-i răspundă la întrebări, chiar în crâșma aia nenorocită. Nu credea, dar ce avea de pierdut dacă încerca? Ieși din apartament, după ce soarele se ascunsese în spatele Turnului din față. Liftul îl duse din nou până la parter, refuzând cu obstinație să îi facă vreo problemă. Părăsi scara blocului, chiar în clipa în care o umbră uriașă trecu pe deasupra clădirilor, făcând să se coboare un fragment de noapte peste lucruri. Îngheță, căutând cu privirile ciudățenia care părea să aducă întunericul cosmic în urma ei, dar nu reuși să zărească nimic. Peste câteva clipe, lumina zilei năvăli, luând iar lumea în stăpânire.

Străzile erau complet pustii, iar mulțimea de cioburi de pe trotuare mai crescuse cu un strat. Un șobolan uriaș ieși prin parbrizul spart al unei mașini de pompieri, se uită cu atenție la el, încercând să se lămurească dacă prezența lui anunța

vreun pericol, apoi o porni agale către o gură de canalizare de pe care lipsea capacul. Santiago Popescu înghiți în sec și se grăbi spre linia de tramvai. Două vagoane verzi zăceau răsturnate în stație, iar din celelalte, aflate încă pe roți, nu mai rămăsese decât scheletul metalic, înnegrit de fumul incendiului prin care trecuseră. Pe peretele unui complex sportiv, un grafitti uriaș, de culoare galbenă, prezenta o pasăre stilizată, așa cum ar fi desenat-o un copil, un fel de **W**, răsturnat, plutind deasupra unuia dintre Turnuri.

„La cormoranul trist" arăta ca după un demult încheiat război: ușa de la intrare era smulsă din balamale și aruncată deasupra unui automobil, intrat într-un stâlp de afișaj, ferestrele erau sparte, iar în interior trebuie că izbucnise un incendiu puternic, care arsese până și tencuiala de pe ziduri.

Ce dracu' se întâmplă cu lumea asta? se întrebă bărbatul, cu inima cât un purice. Ne-a declarat cineva război de gherilă și eu habar nu am?

Se întoarse spre casă aproape alergând, dar, în afară de o pisică speriată, care-l pândea de pe ramurile desfrunzite ale unui arțar, nu văzu nicio mișcare, pe nicăieri.

Când deschise ușa de la apartament, din interior îl izbi un miros puternic de spray de cameră și de dezinfectant. Totul strălucea de curățenie, covoarele erau noi și mult mai mari decât cele vechi, iar mobila parcă fusese comandată într-un album de design interior, din cele pe care obișnuia să le răsfoiască pe Canal +. Până și tapetul de pe pereți era nou-nouț, iar pe măsuța de ceai din cameră trona o cutie metalică, deschisă, din care se ridicau teancuri de soli, din folie de plastic inteligent. Un bilet, scris de mână, cu litere înclinate elegant spre dreapta, îi ura la mulți ani și îi spunea că poate să își depună milionul la oricare dintre băncile acreditate de către Administrație sau că putea să-l păstreze în locuință, dar în acest caz era obligat să anunțe la oficiul local de Loto, pentru ca agenția să îi asigure un serviciu permanent de pază.

Se așează în fotoliu, cu ochii la mormanul de bani, neîndrăznind măcar să se gândească cum ajunseseră acolo. Îi devenea din ce în ce mai clar că partea cu îndeplinirea obligațiilor către aceia cu care semnase nenorocitul de contract era o chestiune mai mult decât obligatorie.

Luă sticla de vodcă și dădu să toarne în paharul burtos care-l aștepta, proaspăt spălat, pe pătrățelul de carton presat. Nu reuși: sticla era alta și se văzu nevoit să rupă din nou sigiliul. Nervos, trase de inelul de siguranță și bău direct din recipient. Ce naiba avea să urmeze?

Luă telecomanda și solicită programul de întrebări și răspunsuri. Când acesta se termină de încărcat, tastă un singur cuvânt – „avian", îl introduse și așteptă, înfrigurat. Instantaneu, programul îi răspunse, la rândul său, cu o altă întrebare: „Ați afișat termenul *avian*. Doriți o definiție standard sau pe aceea cu aplicabilitate la specia umană?". „Aplicabilitate la specia umană", tastă din nou, cu stomacul la gură. Răspunsul îl luă pe nepregătite, prin dimensiune: umplu ecranul și păru că se continuă și pe fila următoare.

Era vorba despre o civilizație străveche, ai cărei indivizi aveau forma unor păsări uriașe, oarecum asemănătoare cu demult dispărutele păsări terestre Dodo. Luaseră contact cu oamenii în urmă cu aproape un secol, aproape simultan cu începerea construcției Turnurilor. Deoarece politica de răspândire spațială a avianilor nu convenise sistemului politic care guverna Pământul, pe atunci contactele fuseseră întrerupte, iar mesagerilor li se pusese în vedere să părăsească Sistemul Solar.

„Ce fel de politică de răspândire?", tastă Santiago, lingându-și buzele uscate.

„Orice alte informații, cu caracter de specialitate militară și științifică, sunt proprietate a Administrației și nu pot fi făcute publice decât în baza unei înțelegeri scrise între părți", răspunse programul. „Dar, pentru că sunteți Santiago Popescu, aveți acces la toate răspunsurile existente în sistem. Politica de răspândire aviană, așa cum a fost ea comunicată guvernului terran, constă

în colonizarea, la distanță, a tuturor sistemelor planetare susceptibile a întreține viața biologică. Guvernul a considerat amenințătoare la adresa speciei umane acest tip de colonizare, drept pentru care a solicitat enclavizarea Terrei și îndepărtarea avianilor din acest sector galactic, cu acceptarea menținerii unui ambasador avian, care să fie schimbat o dată la treizeci de ani.

„Ambasador avian?!", tastă aiurit Santiago Popescu. „Nu cred că am auzit de așa ceva până acum."

„Nici nu aveați cum", răspunse programul, afișând literele ca o vijelie. „Pentru că planurile politice guvernamentale sunt strict secrete."

„Și atunci de ce mi se permite să le aflu acum?" întrebă din nou bărbatul, lăsându-se pe spate și apucând sticla cu mâna liberă. „Am devenit persoană... importantă?"

„Ați semnat un contract cu partea aviană. Sunteți cea mai importantă persoană de pe Terra, cu excepția primului-ministru. Ați devenit ambasador avian."

„Ambasador avian?" murmură el surprins, apoi înghiți un gât de vodcă. „Măi, să fie! Și în ce constă misiunea mea?" continuă să tasteze pe telecomandă.

Ecranul pâlpâi și mai afișă o singură propoziție: „O să aflați", apoi se închise.

Evident că avea să afle, se enervă Santiago și aruncă telecomanda. Problema era că el nu voia să afle. Voia să își reia viața de până atunci. Voia să redevină acel ins oarecare, de dinainte de serbarea zilei de naștere. Acel ins care se uita în oglindă și nu vedea decât un tip slab, puțin adus de umeri și cu un început de chelie.

Continuă să bea direct din sticlă, până ce îl răzbi somnul și adormi în fotoliu. Se trezi brusc, după miezul nopții, cu senzația inconfortabilă că îl privește cineva pe geam. Se uită atent în întunericul ferestrei și i se năzări că vede o pereche de ochi roșii, care-l fixau cu imobilitatea unor bufnițe din piatră. Sunt beat, își spuse într-un târziu și închise ochii, hotărât să doarmă.

Dar somnul veni târziu, iar el se foi în toate felurile, căutându-și o poziție mai bună, fără să o găsească.

La ora patru dimineața, ecranul prinse viață și afișă o serie de statistici, din care nu înțelese nimic. Îl încerca o ciudată mâncărime pe pielea burții și, după ce se abținu o vreme să se scarpine, gândindu-se că e vorba de o alergie veche, reactivată, căreia nu i-ar prii să o irite cu degetele, își făcu curaj și își trase cămașa din pantaloni. Căscă gura, să spună ceva, apoi o închise la loc: în apropierea buricului aștepta calm un ou de dimensiunea unui măr, de culoare cafenie, împestrițat cu puncte negre.

Înspăimântat, îl apucă cu vârful degetelor, impunându-și să nu se uite la ațele gelatinoase care îl legau de pielea sa, și îl așeză alături, pe covor. Trase o nouă dușcă de vodcă și se strădui să adoarmă, convins că totul făcea parte dintr-un coșmar complicat.

A doua zi, însă, mâncărimea ciudată îl anunța că visul nu fusese tocmai un vis. Un alt ou se odihnea exact în același loc ca și primul și, în acea clipă, știu că povestea n-avea să se sfârșească aici. Semnase un contract. Pe treizeci de ani, așa cum îi certificase programul. Trei decenii în care trebuia să fie ambasadorul rasei aviane în acest sector galactic. Ambasadorul care îi permitea speciei să colonizeze zona fără să se deplaseze fizic de pe planeta de origine.

Era, oare, el cel mai norocos om din lume, așa cum îl asigurase cei trei? Sau norocul nu era decât o parte a unei realități atât de complicate, încât nici nu voia să-și imagineze cum avea să evolueze în următorii treizeci de ani?

Așeză oul alături de celălalt, apoi se îndreptă spre fereastră, o deschise și se aplecă în afară. Dacă se lăsa să cadă, avea să plutească asemenea unei păsări sau urma să se zdrobească de asfalt, ca orice sinucigaș? Înghiți în sec și se trase înapoi în cameră: era convins că norocul care-l urmărea ca o pasăre de pradă avea să-și întindă mâna protectoare, ca să-l scoată din starea de pericol și să-l păstreze intact, pentru următorii treizeci de ani.

Doar era **Ambasador**, nu?

Camionagiul

de George Lazăr

Desigur, condusul unui camion nu se compară cu a-i urmări drumul prin camera lui frontală, pe un ecran, aflat la sute sau chiar mii de kilometri, ca într-un banal joc video. Xanten căscă plictisit. Se afla la jumătatea schimbului de patru ore, moment după care atenția scade exponențial. Se întrebase nu o dată de ce nu se renunță de tot la șoferii virtuali, asemenea lui, care doar urmăreau ce fac sistemele automate ale camionului, având sarcina să intervină doar atunci când era nevoie. Însă de cinci ani, de când lucra în acest mod, nu fusese cazul. Inteligența artificială care conducea camionul învăța cu repeziciune și, la fel ca toate celelalte vehicule fără șofer, transmitea datele prompt în rețea. Puteau funcționa și autonom, dacă pierdeau, prin absurd, conexiunea la internet, ceea ce nu se mai întâmplase de zeci de ani.

Condusul virtual nu avea nimic în comun cu șofatul de odinioară, Xanten se convinsese demult de asta. Pe vremea când se numea Matei Avădanei și nu avea acest stupid pseudonim cu care se înscrisese pe saiturile care recrutau șoferi virtuali, condusese camioane de-a lungul și de-a latul Europei. Fusese tehnician într-o întreprindere privată modestă din estul României, însă plecase, la fel ca mulți alții, să se facă șofer, de nevoie, împins de cheltuielile mai mari decât salariul. Se despărțise cu regret de firma la care lucrase aproape douăzeci de ani.

Mai aruncă un ochi spre ecran. Camera lui frontală trimitea aceleași imagini ale autostrăzii și a camionului din față. Mer-

geau asemenea elefanților, perfect aliniate unul în spatele celuilalt, păstrând distanța de siguranță de cincizeci de metri, într-un nesfârșit zid de fier mișcător, prezent pe prima bandă a fiecărei autostrăzi, care aproviziona cu marfă fabricile și hipermarketurile Uniunii Europene: imagini banale și plictisitoare. Însă, cu timpul, devenise expert în a păcăli aplicația care-i urmărea reacțiile. Învățase și să viseze cu ochii larg deschiși, mimând atenția încordată, cu toate că mintea era în cu totul altă parte, iar amintirile de pe vremea când era șofer adevărat țâșneau invariabil din memorie, cu viteza unui dop de plută dintr-o sticlă de șampanie desfăcută la o petrecere.

Pe atunci lucra câte două luni, după care avea liber o lună întreagă, când venea acasă să se odihnească. Avea și un coechipier, după regulile vremii, și conduceau cu schimbul, câte patru ore și jumătate fiecare. După care, speriați de amenzile uriașe, făceau pauzele impuse de tahograf, trăgând în parcările camionagiilor, unde se spălau așa cum puteau, își găteau de mâncare la aragazuri alimentate cu butelii de voiaj, sporovăiau cu alții asemenea lor și dormeau cu schimbul, sforăind sonor, în patul îngust din spatele cabinei sau se întindeau pe scaunele din față. Tot în parcările de camioane se făcea un soi special de comerț: cei care cărau carne congelată schimbau câte o bucată zdravănă de but de porc cu transportatorii de legume sau fructe, sau obțineau o ladă de carton plină cu sticle cu vin de la cei care cărau așa ceva. Trocul era obișnuit și nimeni nu ținea seama de echivalentul în bani al mărfii. Aceasta era luată gratuit din transcontainer – numai dacă nu era sigilat – iar de furat, practic, nu se fura și nici nu era nimeni furat. Era admisă o foarte mică toleranță a masei transporturilor, pentru că oricât ar fi fost de precise cântarele electronice, dispariția a o sută de kilograme de marfă reprezenta cam două miimi din masa unui camion încărcat, mult sub limita considerată acceptabilă, de un procent.

Nu aflase dacă transportul cu camioane automatizate economisise procentul. Personal, se îndoia. Însă trocul din parcări dispăruse, așa că prea puțin îl interesa ce fel de marfă transporta,

deși putea afla foarte ușor din scrisoarea de trăsură ce însoțea camionul: fișierul era disponibil. La fel, dispăruseră și amenzile, de orice fel: cele pentru depășirea timpilor de condus, deși mai erau și din cei care umblau la tahografe, deoarece modelele mai vechi puteau fi lesne păcălite cu un magnet puternic, sau penalizările ce sancționau depășirea masei maxime admise, deoarece noile camioane pur și simplu refuzau să pornească în asemenea situații. Nici amenzi pentru depășirea vitezei sau nerespectarea semnelor de circulație nu mai existau, fiindcă inteligența artificială ce substituia șoferul avea grijă ca totul să fie perfect legal.

În parcări mai erau și curvele. Unele păreau că-și fac veacul pe acolo. Cele precum Lola Cur de Fier sau Maria cea Sfrijită intraseră în legendele camionagiilor, iar păsăricile lor se bucurau de prestigiu internațional. Într-o companie rezervată aproape exclusiv masculilor, era obișnuit ca în parcări să se discute mult despre sex. De fapt, în afara schimburilor firești de informații, despre controalele poliției rutiere sau amenzi, se ajungea invariabil la sex. Xanten, pe vremea când colegii de echipaj îi spuneau Matei, și-a dorit nu o dată să încerce. Multă vreme și-a spus că fetele nu sunt curate și riscă să ia fel de fel de boli venerice și nu numai. Însă după ce s-a convins că niciunul dintre colegii săi nu pățise nimic – asta pentru că fetele care se culcau cu camionagiii, chiar dacă foarte dispuse la fel de fel de experiențe, nici nu voiau să audă de sex neprotejat sau de săruturi prelungi, ca o respirație gură la gură, în care se împleteau limbile și saliva era schimbată între parteneri –, și-a dorit și mai mult. S-a abținut doar pentru că fetele cereau bani, nu mulți, dar suficienți încât să-l oprească. Cu prețul câtorva minute de plăcere putea plăti întreținerea apartamentului său modest, în care locuia familia, timp de o lună. Și tot așa. Se consola însă când venea acasă și se culca cu nevasta. Atunci închidea ochii și pe sub pleoape vedea una dintre fetele care-i plăcuse mai mult, o ucraineancă zdravănă, cu buci mari și țâțe proeminente și, zice-se, tari ca piatra, ce se strecurase cine știe cum în raiul

Uniunii Europene, Dominika, zisă Nika Păsărica. Dar de când cu automatizarea transporturilor, cine știe ce se întâmplase cu ea și cu suratele ei?

Aia era viață adevărată, chiar dacă, mai ales vara, cabina mirosea crâncen a transpirație sau a bășini și urină, pentru că era aproape imposibil să speli și mai ales să usuci hainele sau cearceafurile, dar și să te ții vreme de patru ceasuri și jumătate fără să te pișii într-o sticlă de plastic, până venea rândul unei noi pauze.

E adevărat că, odată cu supravegherea camioanelor pe internet, toate acestea dispăruseră. Serviciul se făcea de acasă, din fața calculatorului. Nu era nicio problemă dacă apărea vreo nevoie fiziologică sau ceva neprevăzut: anunța, iar sistemul îl înlocuia cu altcineva din coada foarte lungă a șoferilor de rezervă care așteptau să le vină rândul. Însă astfel de pauze contau în clasamentul general, deci în atribuirea următorului job. La fel, contau și alte detalii, de care nu se sinchisise nimeni atunci când șofa pe autostrăzi: se depuncta fumatul, dacă asculta muzică sau chiar dacă bea apă. Însă Xanten nu avea nici cea mai mică intenție să piardă din scorul cu greu câștigat ca fost șofer de camion. Așa că, pe durata schimbului său nu bea, nu se ducea la toaletă, indiferent cât de presantă ar fi fost nevoia, nu asculta muzică și nici nu fuma, asta pentru că se lăsase cu mulți ani în urmă. Punctele erau afișate în partea din stânga-sus a ecranului și reprezentau nivelul de încredere pe care aplicația îl avea în el; îi dădeau dreptul să facă, în principiu, cam ce dorea cu camionul. Desigur, orice greșeală se penaliza și punctele îi erau retrase. În teorie, putea să depășească viteza legală de deplasare, dacă așa considera necesar, plătind, firește, amenda, dacă gestul nu se justifica – și nu era deloc clar ce anume ar fi putut justifica o asemenea nerozie. Evident, ca fost șofer de camion, respectase cu sfințenie regulile și nu avea nici cea mai mică intenție să le încalce vreodată.

De mai multe ori se gândise – niciodată la modul serios – cum ar fi fost să plece din fața biroului fără să anunțe. Ar fi tre-

buit să-și ia mâinile de pe touchscreen-ul care-i citea de o sută de ori pe secundă amprentele, pulsul, tensiunea arterială și gradul de oxigenare al sângelui. Ar fi trebuit să dispară din fața camerei video care-i urmărea expresia feței și sesiza imediat dacă era în formă bună sau era obosit sau, mai rău, dacă băuse chiar și numai o bere. În astfel de cazuri era înlocuit automat și depunctat pe măsură. Însă el nu făcea așa ceva, cu sau fără aplicație. Niciodată.

Nici pe vremuri nu era prea dificil să devii șofer profesionist. Se cereau 21 de ani împliniți și ceva știință de carte, măcar cât să poată candidatul să-și scrie numele. Se făceau cursuri, cu ore de practică alături de instructor și se dădea un examen. Unii nu treceau examenul și mai încercau o dată și încă o dată, de oricâte ori, până reușeau. Sau până se lăsau păgubași, dar aceștia erau foarte puțini.

În prezent era mult mai simplu. Cei mai mulți aplicau pe internet și, dacă aveau un pic de minte, izbuteau să obțină licența doar parcurgând tutorialele interactive. Dacă izbuteau să învețe regulile de circulație și să dovedească faptul că au înțeles câteva articole din legislația Uniunii Europene, restul era o formalitate: dădeau un soi de examen de la ei de acasă, din fața calculatorului: semăna izbitor cu un joc video oarecare, domeniu la care toți candidații erau experți încă din copilărie. Șoferii prezentului nu aveau nicio legătură cu vechea gardă. Cei mai mulți erau tineri care nu fuseseră nicicând în interiorul unei cabine de camion. Și nici nu mai aveau să ajungă, decât în realitatea virtuală, dacă aveau chef să încerce, pentru că se renunțase la cabină, iar relicve cu volan, conduse de șoferi adevărați, mai puteau fi găsite doar în țările din lumea a treia.

Totuși, tinerii nu erau preferați de programele de selecție. Lui Xanten îi plăcea să creadă că acestea fuseseră scrise de programatori de-o vârstă cu el, care nu aveau încredere în generația care venea din urmă. Vechii șoferi reprezentau o minoritate care condusese camioane pe autostrăzi și din acest motiv erau punctați pe măsură și preferați tinerilor zurbagii, care se

plictiseau repede sau încercau să fenteze, conversând la telefon, urmărind în paralel, pe un alt monitor, ascuns camerei video, jocuri de rețea, sau dându-se pur și simplu pe internet, pendulând între rețelele sociale și saiturile porno sau cele de pariuri online.

Nu mai rămăseseră mulți din vechii șoferi. Unii, în special cei care se apucaseră de asta în tinerețe, reușiseră să-și refacă familiile. Regimul cu două luni lipsă și una liberă nu ajutase deloc. Soțiile rămase singure își găseau invariabil pe cineva, iar printre camionagii circulau nenumărate povestiri amare, aproape identice, în care soții înșelați făcuseră cam de toate, de la părăsirea îmbufnată sau calmă a domiciliului conjugal, ocupat între timp de altcineva, cu înțelegerea celui care acceptă că relația s-a sfârșit, până la violențe ce degenerau în adevărate tragedii. Unele cupluri formaseră împreună echipaje, dar erau doar excepții.

Xanten nu fusese nici el prea tânăr când se apucase de șoferie. Avea copii mari, iar nevasta nu mai era demult o frumusețe după care să întoarcă bărbații capul pe stradă. Cu toate acestea, rămăsese singur în modestul lor apartament. Datorită banilor pe care îi câștigase ca șofer, cei doi copii plecaseră pe rând, mai întâi la studii, iar mai apoi prin Europa, la muncă, iar soția pendula când la unul, când la celălalt, și-i ajuta să-și crească propriii copii.

Știa, din declarațiile pompoase ale politicienilor locali, că județul în care trăia dăduse țării sute de personalități, în toate domeniile științei și artei, plus vreo doi sfinți. Printre alții, aici se născuseră și Eminescu, Iorga, Enescu, Luchian. Dar ei, la fel ca și ceilalți, plecaseră și nu se mai întorseseră decât cel mult în vizită. Și el plecase, chiar destul de departe, dacă ar fi fost să socotească cei minimum cincisprezece mii de kilometri parcurși în fiecare lună cu camionul, vreme de ani buni. Numai că se întorsese. Cine știe, dacă nu s-ar fi întors, poate ar fi devenit și el o personalitate. Sau un sfânt.

Așa ajunsese să-și ducă traiul în măruntul apartament de la ultimul etaj al unui bloc muncitoresc, vechi de peste jumătate de secol, de pe vremea comuniștilor, care ar fi trebuit dărâmat demult, pentru că îi expirase durata de viață, gâfâind greoi într-un scaun electric cu rotile, fără de care îi era greu să se deplaseze.

Apăsă în partea din stânga-sus pe touchscreen, pe simbolul în formă de ochi stilizat. Pentru câteva secunde, o fereastră ocupă un sfert din ecran cu capturile video primite de la o dronă de supraveghere a traficului. Imaginile erau la fel de monotone: șirurile de mastodonți din fier, aliniate în stânga șoselei, mergeau molcom, cu viteza constantă de nouăzeci de kilometri pe oră (asta nu se schimbase, indiferent cât de mult se automatizase conducerea autovehiculelor). Din când în când, asemenea unor fulgere argintii, țâșneau automobilele, mergând cu peste trei sute de kilometri la oră. Pe acestea nu le supraveghea nimeni, în afara inteligenței artificiale proprii și a controlorului de la traficul autostrăzii. De regulă, nu erau conduse de oameni, iar dacă totuși existau amatori care se prefăceau șoferi, erau în mod obligatoriu asistați de IA. Automobilele și autocamioanele erau dovada ipocriziei legiuitorilor Uniunii Europene care, din motive numai de ei știute, reglementaseră ca vehiculele grele, de transport marfă și persoane, să fie permanent supervizate și de un inutil operator uman.

Desigur, Xanten nu avea nevoie de camerele video ale dronei să știe că totul era perfect normal. Controlul traficului colabora permanent cu inteligența artificială a camionului. Parametrii autovehiculului erau în limitele admise, foarte aproape de mijloc, adică optimi. Celulele cu combustibil indicau o autonomie de încă o mie de kilometri, mult peste distanța rămasă până la destinație. Turația și temperatura motorului erau în limite normale și niciunul din senzorii de la frâne sau roți nu trimitea către el decât o listă scurtă de parametri, simbolizați pe monitor prin mici cercuri verzi care imitau vechile indicatoare de bord. Până și aceste reprezentări se puteau persona-

liza sau se putea renunța de tot la ele. Doar șoferii de modă veche, cu nostalgia cadranelor rotunde, le mai păstrau, încărcând în mod inutil partea de jos a ecranului. Inutil, la fel ca și restul, gândi cu năduf Xanten. Nu se întâmpla nimic, niciodată. Totul era analizat și planificat. Existau și o mulțime de strategii pentru situații neprevăzute. Auzise că acesta era unul dintre motivele pentru care încă mai erau păstrați oameni: ca inteligențele artificiale să învețe de la ei. O fi fost, poate, valabil pe la început, dar acum oamenii erau cei care aveau de învățat, dacă mai erau în stare, lucru de care Xanten se îndoia serios.

Reluă joaca de-a analizatul parametrilor camionului sau de-a privitul imaginilor dronei de supraveghere a traficului, doar pentru a mai marca niște puncte în aplicație. Mai mult mima că este un șofer responsabil, care supraveghea instrumentele de bord, chiar dacă acestea arătau de fiecare dată același lucru, anume că totul funcționa fără cusur.

Acumulase multe puncte. Scria pe undeva în contractul cu compania de transporturi că după un anumit nivel, putea aplica pentru postul de supervizor, desigur, dacă un astfel de post devenea vacant. Atunci ar fi supravegheat o întreagă flotilă de camioane, urmărite, la rândul lor, de șoferi, așa cum era el în prezent. Supervizorul era mult mai bine plătit, primea o locuință de serviciu de la companie, autoturism personal, asigurare medicală completă, vacanțe plătite și cine știe câte altele. Era un vis frumos. Poate ar fi reușit să mai slăbească și să se bucure și el puțin de viața care fusese mai mult gri, cu prea puține nuanțe roz. Fără îndoială că erau și alte posturi, mai sus puse, dar chiar nu jinduia la ele.

Ieșea foarte rar din casă. Devenise mult prea gras, chiar și numai pentru a coborî și apoi a urca scările până la etajul patru, unde locuia. Problemele cu greutatea începuseră, la fel ca la toți șoferii profesioniști, imediat ce se apucase de această meserie. Lipsa de mișcare și mâncarea proastă, bazată pe conserve ieftine, își arătaseră imediat efectele, adăugându-i pe trup chiar și câte zece kilograme de grăsime în plus pentru fie-

care an de șofat, aproape cincizeci în cei cinci ani, la care se adăugau alte douăsprezece, de când păzea camioanele de acasă.

Până la urmă era de mirare că le luase atât de mult ca să rezolve problema transportului rutier. Tehnologia dronelor de luptă se dezvoltase cu mult timp înainte, iar dacă militarii aveau încredere să dea unei aplicații controlul asupra celor șase rachete, transportate de aparatul automat de zbor, ce puteau lejer transforma tot atâtea clădiri în ruine, era evident că progresul nu avea să se oprească acolo. Ce-i drept, și dronele erau asistate de câte un operator care putea apăsa butonul roșu, de autodistrugere, ca un fel de măsură supremă de siguranță.

În transportul de mărfuri fusese și o chestiune de costuri. Era ridicol să ții un camion plin cu marfă prin cine știe ce parcare, numai pentru că regulamentele Uniunii Europene spuneau că șoferii trebuie să se odihnească. Nici măcar automatizarea nu modificase regulamentele: timpii de odihnă rămâneseră aceiași, la fel ca și cei de condus. Se schimbase însă situația de pe drum: camioanele mergeau continuu. Șoferii erau înlocuiți automat cu alții aflați pe lista de așteptare. Xanten, la fel ca toți ceilalți, putea urmări camionul numai două cicluri de câte patru ore, cu o pauză de aceeași durată, la fiecare douăzeci și patru de ore. Din șapte zile, avea dreptul să lucreze doar cinci.

Căscă discret. Din actualul schimb mai rămâneseră treizeci și cinci de minute. Afară se întunecase și camera comutase automat pe infraroșu. Camionul din față, autostrada, turismele care țâșneau pe banda de viteză, se coloraseră într-un verde palid, spart de luminile de poziție ale celorlalți participanți la drum.

După doi kilometri, așa cum anunțau în mod inutil și indicatoarele rutiere, camionul ieși de pe autostradă și se încadră pe un drum național cu doar două benzi, ce traversa câteva localități adormite. Xanten se relaxă, pregătindu-se să iasă din schimb. La cinci minute după ce termina, îl aștepta o pizza fierbinte, comandată din vreme, și patru beri reci, în frigider. Urmau cele două zile de pauză, așa încât își putea permite. Plănuia

să-și facă un lighean cu floricele de porumb bine sărate și să revadă *Nașul*, cu Marlon Brando și Al Pacino, un serial vechi, de pe vremea când el încă nu se născuse. Nerăbdător, ca să treacă vremea mai ușor, atinse iar simbolul în formă de ochi stilizat, iar drona îi livră prompt imagini de la înălțime, în sfârșit altele decât eterna autostradă. Camionul tocmai traversa un orășel, mai scurt de doi kilometri. În drumul principal se înțepau câteva artere mai mici, asemenea unor pâraie care se varsă într-un râu. Imaginea nocturnă, privită de sus, nu semăna deloc cu ceea ce se putea vedea ziua. Puncte strălucitoare marcau stâlpii sistemului public de iluminat. Dreptunghiuri verzui, de intensități diferite, reprezentau casele. Mări imaginea, astfel încât să cuprindă o rază de două sute de metri în jurul camionului. Un punctișor se deplasa încet, între două case. După mărime, putea fi o pisică hotărâtă să traverseze pe un gard. Un alt punct se deplasa în zigzaguri neregulate către primul: putea fi un câine, stârnit de pisică. În case se aflau oameni care luau cina, sorbeau din pahare cu vin, urmăreau filme sau jucau jocuri; cei mai în vârstă poate citeau vreo carte. Adică făceau tot ceea ce obișnuiau oamenii să facă.

Mai zăbovi puțin asupra imaginilor aeriene. Camionul se apropia de intersecția principală a orășelului. O clădire mai mare, primăria – așa cum apăru markerul pe imagine, veghea pe partea stângă. Din sens opus se apropia un alt camion, supravegheat de un șofer cu pseudonimul Miroslav, probabil la fel de plictisit ca el. Mai aveau câteva zeci de metri până să se întâlnească. Desigur, era un mod de a spune. Celălalt șofer se putea la fel de bine afla la antipozi, chiar dacă Uniunea Europeană angaja șoferi doar dintre propriii cetățeni.

Din primărie se dezlipi o umbră care, pur și simplu, țâșni în stradă, cu intenția de a o traversa. După ce încremeni, doar pentru o frântură de secundă, în Xanten se treziră reflexele. Anii de lâncezeală dispărură ca și când n-ar fi fost. Moleșeala și burta uriașă încetară să mai existe, iar degetele, groase cât niște cârnăciori, dansară pe touchscreen. Preluă controlul ma-

nual: era echivalentul butonului roșu de care dispuneau militarii care pilotau drone. Împinse tare, ca și cum ar fi apăsat până la fund pedala de accelerație, de parcă ar fi vrut să treacă prin panoul senzitiv. Camionul țâșni ca din pușcă, propulsat de motorul puternic. Viteza crescu aproape imediat la peste o sută de kilometri pe oră. Ecranul se umplu cu luminițe roșii, clipitoare. În difuzoarele sistemului audio, vâjâitul molcom al vehiculului fu înlocuit cu claxoanele alarmelor. Anulă imediat protocoalele, pe măsură ce încercau să intervină. Prețioasele puncte personale, din colțul din stânga sus al ecranului, scădeau cu repeziciune, la fel ca și speranța lui pentru un viitor mai bun. Reuși să ignore informația. Trecu milimetric pe lângă pietonul care înmărmurise de frică la jumătatea benzii stângi a șoselei, îndreptă camionul spre celălalt camion și-l ciocni chiar înainte ca acesta să-l strivească pe pietonul imprudent. Miroslav, sau inteligența artificială care îi conducea vehiculul, nu făcuse nici cea mai mică tentativă de a frâna. Atunci când un impact cu un om sau animal era iminent, era preferată soluția rațională: dacă omul sau animalul tot urma să fie ucis, măcar se salva încărcătura, iar camionul suferea avarii minimale. Nu era nimic cinic în asta, ci doar eficiență: cu sau fără frână, făptura tot ar fi fost ucisă.

Numai că, de această dată, Xanten se aflase acolo. Cele două camioane se opriră în scrâșnet de fiare strivite. Miroslav, care circula cu viteza regulamentară, fu proiectat înapoi zece metri, în trotuar și apoi în primărie. Microfoanele de pe camionul său redară scrâșnetele fiarelor care se contorsionau, pocnetele ferestrelor clădirii care se spărgeau și a motoarelor care încă mai funcționau. Transcontainerele ambelor camioane se rostogoliră pe stradă, ușile săriră în lături, iar conținutul lor se răspândi și se amestecă. În haos, pietonul o rupse la fugă îngrozit, urcă înapoi străduța de pe care venise și dispăru într-o casă.

Contorul care îi marca sfârșitul schimbului ajunse la zero. Pe ecran apăru sigla companiei de transport și un alt contor, al timpului obligatoriu de repaos de patruzeci și opt de ore.

Xanten rămase înmărmurit în fața monitorului, în vreme ce devenea încet Matei, peste care se prăbușea înțelegerea evenimentelor din ultimul minut: n-avea să mai atingă niciodată controalele vreunui camion. Provocase în mod voluntar un accident. Nicio companie de asigurări n-avea să acorde despăgubiri pentru așa ceva. Era ca și cum și-ar fi incendiat de bună voie apartamentul și ar fi cerut daune după aceea! Fără îndoială, urma să plătească prețul celor două vehicule distruse, plus conținutul, care însemna, probabil, o sumă de bani pe care n-ar fi putut s-o strângă nici în câteva generații. Era foarte probabil să fie aruncat în închisoare pentru asta. Îl năpădi o transpirație rece. Tresări puternic când auzi soneria de la intrare, iar inima aproape că i se opri. Deja veniseră să-i ceară socoteală? Porni spășit scaunul cu rotile și deschise. Era doar băiatul care aducea pizza. În zona lui nu se livra cu drone, deoarece mulți refuzau să plătească. Îi întinse două bancnote mototolite, lăsate din vreme pe pantofarul de la intrare, își luă cutia și-i făcu semn băiatului să plece. Acesta scormoni în buzunar după rest, însă el trântise deja ușa. Lăsă cutia caldă, de carton, pe masa de la bucătărie. Îi pierise pofta de mâncare. Se răzgândi repede: la închisoare n-o să primească așa ceva. Înfulecă lacom, desfăcu și berile și le dădu pe gâtlej, ca să lunece feliile mai ușor. O vreme își goli mintea; de fapt, o umplu cu senzația de sațietate dată de feliile călduțe de pizza, cu aroma cașcavalului topit și gustul dulceag al bucățelelor de șuncă amestecate cu sos de roșii, cu savoarea rece și amăruie a berii.

Apoi evenimentele de la finalul schimbului năvăliră iar. Râgâi prelung, simțind că i se face rău. Se ridică greoi din scaunul cu rotile și căută în cămară până găsi o sticlă aproape plină cu whisky single malt, o marcă scumpă, primită cadou la o aniversare, cândva, demult, adusă de copiii care deja câștigau lefuri mari. Nu gustase licoarea, pentru că nu-i plăceau băuturile tari, dar îi turnase un păhărel sau două nevestei, când se întâmplase să fie pe-acasă și se plânsese că o doare stomacul.

De astă dată duse sticla la gură și bău cu sete. Alcoolul tare îi arse papilele gustative și esofagul. Îl simți coborând spre stomac ca un râu de foc. Însă senzația îi făcu bine, așa că gâlgâi și restul în mai puțin de cinci minute. Reuși, cumva, să-și ducă în sufragerie scaunul cu rotile și să se reverse pe canapea. Nu mai stinse lumina, era prea complicat. Nici nu mai era nevoie: se prăbuși cu fața în sus, într-un somn adânc, fără vise, sforăind foarte tare, cu dese episoade de apnee în care respirația pur și simplu i se oprea, ca și cum ar fi murit. În subconștient, imediat ce plecase din fața monitorului, chiar și-ar fi dorit ca viața să i se termine brusc și fără durere, ca să nu mai fie nevoit să dea ochii, a doua zi, cu semenii care urmau să-l pedepsească pentru ceea ce făcuse.

Dimineața (dacă ora unsprezece jumătate mai putea fi considerată matinală), se trezi cu mare greutate, mahmur și cu o durere cruntă de cap. În rest, nu se schimbase nimic. Soarele continua să strălucească afară, pe cer, păsărelele să ciripească și vecinii să facă zarva obișnuită în week-end, adică să dea muzica la maximum, să scoată grătarele în balcoane sau în spatele blocului și să rumenească mititei și fleici de carne. Mirosul de prăjeală urca invariabil spre cer, ca o ofrandă adusă zeilor, strecurându-se insidios printre garniturile roase ale geamurilor, defilând pe sub nasul lui, făcându-l să saliveze.

Aruncă două aspirine în gură și le înghiți fără apă. Se strâmbă de la amărăciunea pastilelor, cât pe ce să vomite. După câteva minute, cum durerea de cap nu se lăsa biruită, mai luă două, sorbind cu nesaț apa de la robinet, din palma făcută căuș.

În baie se spălă cum putu, săpunind părțile trupului la care ajungea folosind peria cu coadă, se clăti și îmbrăcă schimburi și haine noi, abandonând în coșul de rufe, care dădea pe dinafară de plin ce era, tricoul pătat cu sos, bere, whisky și cine știe ce altceva, în care stătuse toată săptămâna, împreună cu șortul mototolit și transpirat. Își trase cu mare greutate o pereche de blugi care încă îi mai venea și o cămașă de bumbac, lălâie. Ieși din apartament, pentru prima oară în acel an, coborând cu di-

ficultate scările. Îi luă un sfert de oră să ajungă la parter, cu hainele leoarcă de sudoare. Își șterse fruntea cu dosul palmei și scutură pe jos transpirația. Își aminti că era un parc în apropiere, care păstrase denumirea de pe vremuri, „al Tineretului" (cu toate că fusese făcut când el încă nu se născuse) și porni într-acolo.

Odată ajuns, se lăsă greoi pe o bancă liberă și cam murdară de la tălpile tinerilor care stătuseră cocoțați pe spătar, cu stinghiile acoperite cu scrijelituri. Ieșit din mediul său, evenimentul din seara precedentă parcă se întâmplase undeva, departe, în altă țară, poate chiar în alt timp și în altă lume. Îl analiză aproape degajat: un camion intrase într-un alt camion, ca să scape viața unui tip. Sau a unei tipe, imaginile în infraroșu nu fuseseră suficient de clare. Era ceva ce nu se mai făcuse, iar dacă se făcuse, el nu aflase niciodată. Nu exista nimic asemănător în simulările din bateriile periodice de teste obligatorii. Salvase viața unui om. Cu toate acestea, nu putea scăpa de sentimentul că făcuse ceva profund greșit distrugând cele două camioane și încărcătura lor. Desigur, supraveghetorul avea dreptul să intervină, mai ales dacă acumula multe puncte, însă, fără îndoială, exista o limită pe care, în mod sigur, o încălcase grosolan. Firma de transport înregistrase o pagubă uriașă și se îndoia că asigurările aveau să plătească pentru reflexul necontrolat și nebunesc al unui șofer care intervenise atât peste inteligența artificială a camionului, cât și peste cea a controlului de trafic. Dezvoltarea și testarea acestor aplicații costase mai mulți bani decât putea să-și închipuie, iar acum sofisticatul software, scris cu mare trudă de armate de programatori bine plătiți, urma să ajungă la gunoi doar pentru că el intervenise, acolo unde n-ar fi trebuit să o facă. Poate compania care-l crease angajase deja asasini care să-i vină de hac singurului martor, adică lui, pentru mușamalizare; văzuse o grămadă de filme despre ce fac cei puternici și plini de bani, când trebuie să ascundă ceva.

Mai era și anonimul care se aruncase în stradă, fără să se asigure, și care poate că și-ar fi meritat soarta, dar el habar n-avea

ce i se întâmplase. Nu, Xanten n-ar fi trebuit să intervină. Nu îl cunoștea pe individ și n-ar fi trebuit să-i pese de el. Ar fi trebuit să rămână șoferul disciplinat, să adune puncte și să devină supervizor într-o bună zi. Praful se alesese, atât de puncte, cât și de visul său! Era mare minune dacă reușea să supraviețuiască acelei zile.

Dădu un șut, cam fără vlagă și fără să-l nimerească, unui câine vagabond care se apropiase prea mult de banca lui. Animalele fără stăpân începuseră iar să umble libere pe străzi. Costul tot mai ridicat al vieții făcea ca mulți proprietari să-și abandoneze pet-urile pe care nu le mai puteau întreține, după ce le scoteau brutal, cu un cuter, cipul de identificare plasat sub pielea de pe ceafă.

Porni înapoi, gânditor, după vreo două ore. Privi des peste umăr, dar nu remarcă nimic neobișnuit, în afară de câțiva copii care se strâmbară la el. Intră în alimentara de la parterul unui bloc vecin și-și umplu coșul cu mâncare semipreparată. După o scurtă ezitare, înșfăcă dintr-un frigider cu vitrină și un carton cu șase beri, deși în acel moment n-ar mai fi putut să pună băutură în gură. Dădu să plătească, chiar scoase cardul, dar îl retrase imediat. Măruntul dreptunghi de plastic putea fi lesne urmărit: firma de transport îi plătea leafa pe el și nu avea de gând să le ușureze misiunea de a-l elimina. Așa că trase din portofel câteva bancnote și achită cumpărăturile pe care le îndesă în două sacoșe de plastic.

Îi luă jumătate de oră să urce cele patru etaje. Se opri la fiecare palier să-și tragă sufletul, regretând că locatarilor nu le dăduse prin cap să pună scaune pe care să se odihnească cei care locuiau mai sus. Desigur, de lift nici nu putea fi vorba. Vecinii se împotriveau cu furie chiar și când trebuiau adunate sume mărunte pentru mici reparații. Ezită câteva minute în fața ușii. Era posibil ca imediat ce o deschidea să declanșeze un dispozitiv exploziv și sară în aer. Transnaționala care vânduse inteligența artificială avusese suficient timp să pregătească tot felul de capcane mortale. Poate clanța era otrăvită

sau poate că, imediat ce deschidea ușa, un individ înarmat cu pistol cu amortizor apăsa pe trăgaci. Sau poate deschisese robinetul cu gaz metan și urma să sară în aer tot apartamentul, de îndată ce încerca să aprindă lumina, ipoteză la care renunță cu regret, întrucât era aproape amiază. Descuie și intră, totuși. Cum nu se întâmplă nimic, se foi mult prin apartamentul mărunt, la început fără să recurgă la scaunul cu rotile. Își încălzi câte ceva, mâncă și bău bere. Însă noaptea se dovedi un coșmar căruia nu-i putu face față. Pe sub pleoapele strânse se perindau scenarii înfiorătoare, care i se răsuceau de mai multe ori în minte, până ajungea să le creadă. Peste toate, vecinii de la etajul al doilea aveau o petrecere și deschiseseră larg geamurile, lăsând să se reverse de-a valma manele și fum de țigară. În mod obișnuit, ar fi protestat, de câteva ori le scosese și siguranțele electrice din panoul aflat pe casa scărilor, dar de această dată gălăgia era binevenită, pentru că îi mai abătea gândurile sumbre.

Cu ochii împăienjeniți de nesomn, la ivirea zorilor se ridică greoi din patul cu cearceafurile mototolite și transpirate și se târî până la bucătărie, să-și facă prima cafea a zilei. Așteptă până când se fierse apa, o luă de pe aragaz și mai adăugă încă două linguriițe din pulberea neagră, peste doza obișnuită. Suflă greu după ce-și fripse limba și cerul gurii cu lichidul opărit.

Nu mai rezistă și se așeză în fața monitorului. Contemplă îndelung ecranul, care parcă absorbea lumina, și așa firavă, a dimineții. Porni dispozitivul și intră pe saitul lui favorit de unde își lua știrile. Inima aproape că i se opri: isprava lui era la mare cinste, ca articol de deschidere, însoțit de capturi spectaculoase cu cele două camioane făcute bucăți și încărcătura împrăștiată pe șosea. Cu acest prilej, află că transportase componente auto pentru o rețea de service-uri din nordul Germaniei, în vreme ce camionul cu care se ciocnise era plin cu console video 3D, ultimul model. Simți iar rece pe șira spinării când află că paguba depășea lejer cinci milioane de euro, asta din primele estimări. Pe sait se găsea și o animație, care reda foarte exact ce se petrecuse.

Însă ceea ce îi sări în ochi – ar fi fost culmea să nu vadă cifrele roșii, clipitoare, din partea de jos a mijlocului ecranului! – era numărul de accesări. Saitul cumula toate accesările făcute și prin intermediul altor saituri, care preluaseră știrea. Redeveni Xanten, pe măsură ce Matei dispărea încet în fața noutății: clipul depășise un miliard de vizualizări, iar cifra creștea continuu. Deschise pe ecran mai multe ferestre, din cele promovate. Toate canalele principale de știri comentau isprava. Vocile prezentatorilor se contopiră într-o cacofonie de neînțeles, însă reuși să afle, din rezumatele scrise, că inteligența artificială a camionului său izbutise să salveze viața unui om într-o situație critică. Toți lăudau decizia, categorisită ca o mare reușită.

Își deschise cu emoție contul de la firma de transport pentru care lucra. Spre deosebire de alte dăți, când era bombardat cu informații despre traseele disponibile, găsi doar un singur mesaj. Își trecu mâna prin păr, trase aer adânc în piept, ca să prindă curaj, și-l citi fără să-i înțeleagă conținutul, ca și cum cuvintele i-ar fi trecut prin minte. Nu-l dădeau afară. Dimpotrivă. Conducerea companiei îl informa că i se aprobase cererea de a deveni supraveghetor. Urma să înceapă imediat ce se terminau zilele libere. Scris cu litere mărunte, pe undeva, prin josul ecranului, era și un soi de acord, pe care trebuia să-l accepte. Desigur, nu citi niciun cuvânt și bifă „DA" înainte ca măcar să se fi gândit. Visase la acest moment ani de zile. Un șir de caractere se mări treptat până aproape umplu ecranul: „Acordul de confidențialitate intră în vigoare imediat". Abia apoi înțelese că firma la care lucra nu pomenise nimic de spectaculoasa sa ispravă. Răsuflă ușurat: pe lanțul deducerilor logice, compania își asumase isprava: fusese salvat un om, chiar dacă prețul fusese mare, adică două camioane, cu încărcătura lor. Însă viața unui om era de nerecuperat. Firmele de asigurări urmau să plătească bucuroase pagubele, iar compania de transport marca în fața competitorilor, susținând că se află în fruntea utilizării inteligenței artificiale pentru camioane. Mai mult, ciudata manevră se propagase imediat prin internet către toate inteli-

gențele artificiale din lume, aflate în uz. De altfel, de când el salvase acea persoană, încă alte zeci de vehicule interveniseră salvator în evenimente potențial periculoase pentru oameni.

Răsfoi distrat printre canalele de știri: un tren cu trei sute de pasageri fusese în mod intenționat ghidat să ciocnească un alt tren, care transporta nitrat de azot, după ce sistemul automat de la bordul acestuia din urmă indicase o defecțiune la sistemul de frânare și o probabilitate crescută că, în cazul în care avaria s-ar fi agravat, iar trenul de marfă n-ar mai fi reușit să oprească, s-ar fi răsturnat într-un orășel cu cincisprezece mii de oameni, unde ar fi deversat încărcătura, cu efecte catastrofale pentru locuitori. Însă intervenția salutară se soldase doar cu câteva zeci de morți și ceva mai mult de o sută de răniți, un preț mic pentru evitarea unui dezastru. Un avion cu opt sute de pasageri la bord fusese ghidat și prăbușit intenționat în ocean, după ce se semnalase posibilitatea de a fi deturnat de către un terorist care intenționa să-l înfigă într-un zgârie nori din Shenzen. Inteligențele artificiale judecau logic, salvând sau eliminând riscuri fatale pentru cât mai mulți oameni, sacrificând la nevoie alți oameni. Un comentator trâmbița nervos că era doar o chestiune de timp până când inteligențele artificiale urmau să ajungă la concluzia că primejdia cea mai mare pentru oameni o reprezentau însăși oamenii.

Xanten zâmbi larg și se lăsă visător pe spate. Supraveghetor. Merita postul și o dovedise cu prisosință, în urmă cu nici două zile, când luase decizia corectă. Iată că marile companii puteau fi și rezonabile.

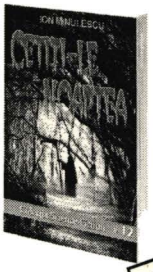

ABONEAZĂ-TE
la Revista CSF!
și primești cadou* volumul
„Cetiți-le noaptea",
de Ion Minulescu!
pe www.pavcon.ro
*ofertă valabilă pentru un abonament pe 12 numere, făcut până la 1 decembrie 2020!

Singurul meridian

de Mircea Băduț

Îmi spun – când doar constatativ, când voit încurajator – că am mult noroc cu acest combinezon: înaintez de multe zile prin pustiul de noroi şi nu mă simt murdar.

La început mi-am zis să număr paşii, poate astfel timpul s-ar scurge mai uşor. Însă am renunțat după câteva epuizări ale registrului de numere obişnuite. Rigoarea nici nu mai avea sens: în față oricum ne aştepta o infinitate de paşi. Şi doar după acea infinitate vom fi ajuns în cealaltă emisferă. Poate. Dacă.

În fond, aveam o unică grijă: ca Iria să nu rămână în urmă, iar din opt în opt ore să-i injectez ei substanța narcotic-nutritivă şi mie pe cea stimulator-nutritivă. Gândeam – la început lucid, raționalmente convins, dar apoi mai degrabă astenic, inerțial – că este singura noastră opțiune. Singura şansă.

Dacă distanța dintre noi creşte mai mult de câțiva paşi, mă opresc, o strig încet şi îi întind mâna. Iria îmi strânge uşor degetele, cumva înfiorată, însă când mă desprind nu mai are nicio reacție. În acele clipe – dar nu numai, pentru că timpul, cu indiferența lui diabolic-generoasă, ne îngăduie tot mai dese răgazuri de armistițiu – încerc să-mi imaginez cum funcționează mintea sub efectul narcoticului...

Popasurile, cadențate la opt ore, au devenit un fel de ritual. Ceasul-brățară îmi semnalizează să ne oprim. Scot din rucsac un prosop regenerabil şi mă şterg cu el pe mâini şi pe față. (Uneori curăț, cu gesturi mici, şi fața Iriei.) Iau apoi trusa medicală, fixez doza de narcotic în seringă şi o administrez Iriei.

Vine rândul meu, după care împachetez totul. Mă asigur că ochii Iriei îşi recapătă căldura molatică şi, luându-i mâna într-a mea, pornim din nou la drum.

☆ ☆ ☆

Cu patru secole în urmă – sub presiunea stării de supraaglomerare a Terrei şi de secătuire a resurselor – era iniţiat un proiect major de colonizare a spaţiului. Civilizaţia umană se recunoştea nevoită să-şi caute prin galaxie alte spaţii de locuit. Aşa încât, după câţiva ani de la acea convenţie internaţională, omenirea chiar îşi trimitea primele valuri de inevitabil exod.

După alţi ani, o expediţie de prospectare ajungea pe Vanelia. Planeta, deşi doar cu puţin mai mare decât Pământul, arăta oamenilor un relief plat şi năucitor: pe 99,99% din suprafaţă se întindea un deşert continuu, iar infimul rest era alcătuit din două oaze vegetale situate în puncte diametral opuse pe sferoid. I s-a spus „deşert" nu pentru corespondenţa cu imaginea clasică, ci pe baza trăsăturilor definitorii: întindere, pustietate, platitudine.

Motivul clasificării înalte în topul alegerilor a fost atmosfera care învelea planeta: aerul găsit acolo era suficient de asemănător cu cel al lumii noastre de origine. Însă pentru colonizare au prezentat interes doar oazele, adică cele două mici perimetre înconjurând singurele surse de apă. Aşa că, în ciuda atmosferei minunat de respirabile, indexul de colonizare al Vaneliei a suferit o cădere masivă, din cauza arealului restrâns: colonia-pilot avea să fie proiectată pentru o comunitate mică (zeci sau sute de oameni), intrând astfel în categoria largă a coloniilor ne-dependente critic de origine.

După patru ani de la instalare, câţiva cercetători din grup au aflat că polaritatea bio-magnetică a planetei se schimbă – oarecum asemănător polarităţii magnetice terestre –, însă la intervale scurte şi imprevizibile. Atunci s-a definit şi ecuaţia de comutare în timp a polarităţii, ecuaţie al cărei singur cusur era

lipsa momentului de inițializare. Ba chiar s-a emis şi ipoteza că schimbarea bio-polilor ar putea fi însoțită de efecte adverse pentru coloniști, însă – fiind o chestiune mult prea vagă – nu s-a putut creiona un plan de apărare.

☆ ☆ ☆

Amenajarea habitatului se încheiase cam într-un deceniu, şantierul acela, ca de termitieră filmată cu *time-lapse*, devenind pentru mine „amintirea copilăriei". Locuințele – despre care glumeam că ar fi „culmi ale arhitecturii coloniale spațiale" – pulsau o viață ce se trăia cu „pasiune cumpătată". (Aflam, cu un amuzament nu tocmai uşor de înțeles, că mai tot firescul vieții noastre ar fi părut oximoron celor de pe Terra.)

De Iria m-am apropiat înspre finalul adolescenței noastre prelungite, ieşind cumva împreună din acea vârstă incertă (dar marcată, la coloniști, de graba trecerii de la dezvoltarea resurselor personale la exploatarea acestora). Şi de-atunci am format echipa noastră de doi.

Când simțeam nevoia unei schimbări a decorului, mergeam împreună la vreo extremitate a oazei, străbătând pentru asta câțiva kilometri. De acolo puteam privi peste întinderile pustii. Şi deseori ne prindea noaptea vorbind despre lucruri simple sau mai puțin simple. Nopțile luminoase de pe Vanelia încurajau de la sine conversația...

Într-o astfel de seară s-a produs dezastrul. Aerul s-a încins, a început să vibreze, iar când un ciudat miros îndepărtat a ajuns până la noi, Iria a cerut să ne întoarcem. Am încercat să-i explic că ar putea fi un fenomen nociv, dat de schimbarea polarității planetare. (Eu aflasem despre acea problemă doar pentru că fusesem desemnat membru supleant în consiliul coloniei.) Mai mult, în scurt timp, mirosul, materializat într-o ceață uscată, a devenit insuportabil, obligându-ne să ne mai depărtăm un kilometru.

Privind în gol – în momentele de aşteptare ce au urmat – m-am gândit la posibilul dezastru: fețe de camarazi îmi treceau prin minte, iar cea mai rea variantă mă paraliza. Ca să nu intru în panică, mi-am impus să aduc în memorie instrucțiunile citite odinioară. Îmi păreau aşa de neclare că de-abia aşteptam să consult calculatorul central.

Nerăbdarea a luat proporții şi, puțin înainte de venirea dimineții, când ni s-a părut că gazul s-a mai risipit, am pornit în grabă spre colonie.

Ajunşi aici, alergarea ne-a fost tot mai răvăşită de semnele dezastrului. Străzile erau pustii, magaziile la fel, semnalizatoarele se agitau inutile. Şi, rar, câte un trup neînsufleţit. Cam asta am văzut în fuga disperată spre clădirea centrală.

Am intrat şi ne-am apropiat de afişajul calculatorului. Literele galbene clipeau:

EMANAȚIE BIOLOGICĂ DE 3,1 MRi.
CAUZĂ NEDETERMINATĂ.
EFECT AL SCHIMBĂRII DE POLARITATE BIOLOGICĂ.
DOZĂ LETALĂ PE SUPRAFAȚĂ CVASI-CIRCULARĂ CU RAZA 5 KM ÎN JURUL POLULUI.
EMISIE PULSATORIE.
INFORMAȚII SUPLIMENTARE: C 2156.

Iria m-a privit îngrozită şi a ieşit fugind. Am dat să o urmez, dar m-am întors, totuşi, amintindu-mi de instrucțiuni. Am revenit la consola calculatorului şi am format codul. Am completat datele cerute de inițializarea programului şi aşa am aflat totul.

Timp de unsprezece ani, oaza avea să fie de nelocuit din cauza emanațiilor pulsatorii de gaz otrăvitor, apoi celălalt pol avea să devină nelocuibil, şi fenomenul urma să se reia. Trebuia să mobilizez supraviețuitorii şi să pornim deîndată spre cealaltă oază. Am comutat rapid toate interfoanele şi am lansat un apel repetat.

Am instruit calculatorul să comunice pe scurt cele întâmplate, însă mesajului, modulat în pulsul electromagnetic trimis, avea să-i ia multe luni până să ajungă pe Pământ.

Tocmai terminasem de tipărit planiglobul, când – aproape neauzit – a intrat Iria, plângând. Şi-a calmat suspinele şi mi-a spus că ai ei muriseră, că muriseră cu toţii. Am fost nevoit să o cred: interfoanele, amplificate la maximum, emiteau doar un uşor zgomot de fond, iar semnalizatoarele şi senzorii confirmau totul.

Mi-am alungat imaginile din minte şi mi-am urmat gândurile febrile. Am încercat să-i explic Iriei instrucţiunile. Logica a înţeles-o imediat; nu înţelegea însă ce rost mai are să încercăm noi, rămaşi singuri. Nici eu nu-mi explicam rostul: era instinctul de supravieţuire sau instrucţiunile mandatate imperativ în consiliu? Însă ştiam că trebuia să încercăm. (Doar mai apoi aveam să realizez că graba nu-mi lăsase răgaz să conturez motivaţia.) Durerea îi anulase Iriei instinctul de conservare: mi-a spus că nu vrea să audă de instrucţiunile privind plecarea, iar eu n-am decât să plec. „Singur!"

A ieşit, lăsându-mă perplex, însă mi-am revenit de cum a trântit uşa dispeceratului: m-am repezit să acţionez sistemul de blocare a uşilor exterioare.

După câteva preparative, am chemat-o şi i-am spus:

— Nu te pot lăsa singură. Putem, cel puţin, să încercăm un vaccin împotriva emanaţiei şi să sperăm că are efect!

Nereuşind să citească mai nimic în privirea mea preocupată, m-a lăsat să mă apropii şi să-i fixez seringa pe antebraţ. Am greşit puţin atunci când, pentru mai multă siguranţă, i-am strâns mâna mai ferm şi ea a început să bănuiască.

— All, tu nu cumva... vrei să... mă duci...

Zvâcnirea i-a fost estompată de narcotic. Iar eu mi-am respins din gând orice reproşuri...

Am mai citit o dată instrucţiunile calculatorului, am pus în rucsac trusa medicală, un pachet de seruri, câteva unelte, un kit nutrigen, localizatorul geospaţial şi un mini-cort, şi am ple-

cat numaidecât. Totul într-o frenezie deopotrivă disperată şi logică.

Iar faptul că Iria se ținea cu încredere de mâna mea, mi-a coagulat hotărârea de a porni în străbaterea planetei, până la singurul loc unde se putea trăi.

Ieşisem din oază şi, privind în urmă, mi-am zis că în curând avea să se producă o nouă emanație. Apoi mi-am îndreptat ochii înainte şi am pornit la drum, gândindu-mă că avem de mers pe jos vreo cincisprezece mii de kilometri de pustiu, aşa că n-are rost să speculez asupra celor ce urmează să se întâmple în fostul habitat.

☆ ☆ ☆

După încă o săptămână, noroiul apos se transformase într-unul mai gros, care făcea încălțămintea să gâfâie. Hm! noroiul... Tot trasând meridiane, cu ochii şi cu pasul, peste întinderile planisferice, am ajuns să-mi spun, cu academică autoironie, că aici noroiul nu se datorează umezelii, ci lipsei condițiilor de uscare. De parcă apa refuza schimbarea de fază. Nu plouase niciodată pe Vanelia şi nici nu văzusem vreodată urmă de nor. Scăderea nocturnă de temperatură era inofensivă, îngăduindu-ne să mergem nestingheriți sub lumina puternică a satelitului natural.

Până acum, injecțiile se dovediseră de încredere: într-o zi de mers continuu puteam străbate aproape optzeci de kilometri.

De altfel, ajunsesem să nici nu mai ştiu altceva în afară de mers. Da, între timp, la mine apăruse ceva îngrijorător, o scădere a lucidității. Mă diluam în miezul ritmic al acestei situații aritmice, autoguvernarea predându-se convenabil instinctului. Era o stare ciudată, de parcă senzațiile îmi înlocuiau încet gândirea. Străbaterea drumului mi se imprimase în subconştient, devenind reflex, unul atotstăpânitor, ca o lege fundamentală. Astfel țelul fixat, mintea, parcă eliberată, îmi fremăta în dezordine, de obicei în jurul subiectului necesar – Iria.

Treptat, şi aproape neobservat, noroiul se uscase, crăpând în forme neregulate care câştigau simetrie prin repetare nesfârşită. Începusem să cred că suprafaţa planetei este totuşi plană, orizontul nepărând a se pierde datorită curburii, ci prin limitările noastre optice. Mda, o aberaţie ce-mi bântuia adesea gândurile. Pe de altă parte, în clipele de raţiune mai apărea şi teama de reacţie a organismelor faţă de lipsa de somn (suprimat serologic) şi faţă de substanţele inoculate.

Mărşăluiam continuu, într-un ritm ce părea uneori a sfida esenţele şi spiritele locului. Însă, de sus, probabil că privirii zeilor le-am fi apărut doar ca o dâră de filigran pe cupola planetei...

Solul devenise ridat de crăpături imense, pe care le feream cu destulă caznă. Probabil că aici apa trăgea chiulul de secole. Uneori, privind analitic în jur, îmi spuneam că mai avem multe de învăţat despre planetă, mai nimic din ce ştiusem despre clima lumilor posibile neexplicând starea de aici. Şi realizam, spunându-mi astfel, că de efortul şi de norocul nostru de acum depinde existenţa acelui viitor în care aveam să dezlegăm lucrurile.

După unul dintre popasuri, deci într-o „zonă" de luciditate, mi-am dat seama brusc – cu o palpitaţie de reproş – că am pierdut socoteala timpului. Primul impuls a fost atunci să mă mobilizez, să refac jurnalizarea. Dar am zâmbit spre interior – învins, sau poate înţelept – zicându-mi că deplasarea interesului ne protejează, că suntem prea mici şi prea muritori ca să ne îndârjim împotriva Timpului. De altfel, pierzând noţiunea lui, acceptam că doar spaţiul se interpunea între noi şi oaza de viaţă.

Mi-am impus – adunând cu greu necesarul de raţiune – să urmăresc apariţia prafului în aer, pentru a şti să iau măsuri suplimentare de izolare a echipamentului şi a costumaţiei. Însă deocamdată solul era cât se poate de compact: în această privinţă, totul era în ordine.

Însă ceva curios îmi părea că se întâmplă cu Iria. Pe fondul aceleiaşi nevoi de protecţie, în momentele de dinaintea popa-

surilor, când narcoticul începea să-şi piardă efectul, mă striga uşor, mă ajungea de la cei trei paşi dinapoia mea, mă apuca de mână şi mă trăgea înainte. Începuse chiar să mă ajute la injectarea serurilor, iar privirile pe care le schimbam se înmulțiseră.

Aveam atunci clipe de nesiguranță a gândurilor. Gânduri care, pe de-o parte, mă acuzau că procedez cu Iria la un astfel de tratament, iar pe de altă parte mă asigurau că – ferind-o de oboseală şi depresie – aveam mai multe şanse.

O sclipire stingheră de luciditate: un mugur de idee a încercat să-mi străbată înceţoşarea din gânduri, însă din acel efort mental doar stafia gândului a străpuns până la nivelul conştientului – o întrebare incertă despre reformularea principiului termodinamicii pentru această planetă. Ulterior, gândul avea să mă mai necăjească, atât prin reproşul că nu impusesem memoriei să reţină şi conținutul odată cu revelația, cât şi prin silința de a reconstitui cheia acelei idei.

A apărut şi praful, însă – neavând cine-l sufla – rămânea neclintit pe solul tare, ca un covor greu. Probabil că greutatea neconvențională a particulelor de praf motiva insignifianța dârei pe care o ridica însuşi mersul nostru, dar de asta nu mă puteam plânge. Cel puțin din rațiuni de igienă.

După încă vreo douăzeci de popasuri, am ajuns – progresiv – în nisipurile veşnice. Solul era plat din orizont până în orizont. Nici măcar nu sufla vântul, să pară astfel o imagine mai pământească. În monstruozitatea aceea, descurajant de imobilă, doar noi ne mişcam, înaintând tot mai vlăguiți prin deşert.

Nu ştiu cum şi de ce, dar ajunsesem să o țin pe Iria continuu de mână. Lucru care avea să ne salveze de la o dramă. Într-una din zile, din greşeală, la un popas, am injectat amândurora ser nutritiv-narcotic.

Am simțit valul de anihilare a minții în timp ce împachetam trusa. Ultimul gând coerent mi-a fost că voi afla pe propria piele cum acționează narcoticul. Am devenit spectator inert la tot ce mă înconjura şi la ce mi se întâmpla – vedeam imagini (sau mi le închipuiam), auzeam zgomot (sau mi se părea).

Când mi-am revenit din coşmarul acela de neputinţă, am observat că ne oprisem (nu ştiu de cât timp), şi Iria deja se curăţa pe mâini şi pe faţă. Mi-am adunat puterea să refac injecţiile şi totul a reintrat în obişnuit. Doar că am fost nevoit să corectez traseul – mersesem ore întregi perpendicular pe ruta propusă. O compensaţie neaşteptată: am avut senzaţia unei vacanţe relaxante, cu a cărei tentaţie aveam să mai lupt, uneori.

Însă multe zile m-am tot gândit la ce s-ar fi întâmplat dacă m-aş fi pierdut atunci de Iria...

Deşertul se continua imperturbabil. Nisipul fin – creat probabil în urmă cu milenii, prin cine ştie ce miracole, căci diferenţele de temperatură erau acum nesemnificative – se ridica în urma paşilor noştri ca o dâră lungă de praf, joasă şi cuminte ca un şarpe domestic.

Crescuse mult temperatura şi simţeam mâna Iriei umedă. Deşi costumele minimizau pierderea apei, corpurile ni se deshidrataseră alarmant în ultimele zile. Monitorizam cu teamă evoluţia temperaturii şi reacţia organismelor noastre.

La unul dintre popasuri, am constatat cu bucurie o scădere măsurabilă a temperaturii mediului. Învăţasem cândva despre simetria climei vaneliene, aşa încât acel gradient negativ îmi spunea că am fi la jumătatea drumului. Atunci, revigorat de idee, i-am vorbit Iriei despre şansa reală de a ajunge la oază. Nu cred că înţelegea, însă zâmbetul ei îmi era îndeajuns.

Nu-mi aminteam când se terminase arşiţa de bronz topit: zile întregi fusesem lucid numai la popasuri şi numai atât cât să mă pot mira de unde mai am puterea să le respect ceremonialul.

Simţeam blurul aşezându-mi-se peste raţiune şi făceam cu greu efortul de a verifica traseul pe hartă. Aerul nu mai era aşa de încins, însă nisipurile îmi confirmau că mai avem încă foarte mult de mers.

Uneori realizam că de la plecare, indiferent câte zile s-or fi strâns de-atunci, stăteam numai pe tălpi. Un gând mic şi tâmp.

Îmi priveam picioarele cum o ia unul înaintea celuilalt şi apoi al doilea în faţa primului, şi din nou...

Când voiam să alung îndoielile, strângeam încet mâna Iriei: uşorul ei geamăt îmi amintea că trebuie să mă adun.

Nu mai ştiu cât timp trecuse şi când, însă la un popas din cele ne-mai-numărate s-a întâmplat ceva. După ce m-am şters pe mâini, am desfăcut trusa şi am întins Iriei, pentru un moment, rezerva de ser. Când să încarc seringa, Iria a aruncat doza pe jos. Am privit-o în ochi, încercând să-mi ascund surprinderea.

A respirat amplu de câteva ori, apoi mi-a spus:

— Ai încredere, All! Voi fi lângă tine.

Ceea ce am aflat atunci mi-a coagulat rătăcitele simţiri. Drumul pe care îl mai aveam de făcut, nu puţin, devenea o sarcină purjată de îndoieli şi neputinţe. Nici chiar faptul că vom fi singuri nu mai avea importanţă – puteam lua viaţa de la început.

Iria arăta bine şi de atunci am folosit acelaşi ser. În plus, după trecutele luni de monolog imaginar, am redescoperit cu voluptate vorbirea şi schimbul de idei. Şi m-am dezmeticit prin ele.

După două săptămâni de la acea zi, solul ni se arătă acoperit de un noroi cleios. Însă chiar şi aşa, în „noua formulă" străbăteam peste douăzeci de kilometri per ciclu. Iar popasurile deveneau tot mai plăcute: pe lângă considerente asupra traseului şi planuri de viitor, schimbam priviri ce povesteau despre o iubire unică. Cel puţin pe planeta aceasta.

☆ ☆ ☆

Din depărtare, am desluşit nişte forme singulare în pustiu. Gândul că acolo e chiar oaza dorită ne-a făcut să grăbim pasul, ignorând epuizarea.

După câteva ore bune, ne-am oprit lângă un izvor.

Am instalat cortul. Mersesem aproape şapte luni: bănuiam că, oprind tratamentul, va urma o reacţie vulgară a metabolis-

mului, o oboseală hidoasă, pe care numai dormind o puteam păcăli. Ne-am culcat grăbit, motivaţi şi de faptul că, după acel somn, ne aştepta munca de la începutul unei noi vieţi.

Însă ochii nu voiau să mi se închidă, rămânând pironiţi pe bucata de cer decupată de fereastra minusculă a cortului. Ba tot ei mi s-au lărgit dintr-odată: scânteia ce mă tot tachinase jucăuş cu privire la paradoxul termodinamicii planetare mi s-a fixat deodată în minte, explodând într-o idee sublimă: anomalia planetei ascundea acumulări masive de energie, la care am ştiut atunci că ne putem „racorda". Iar dacă – după somnul care deja mă fura – aveam să reuşesc să-mi clarific ideile, atunci colonia, redefinită, avea să irumpă.

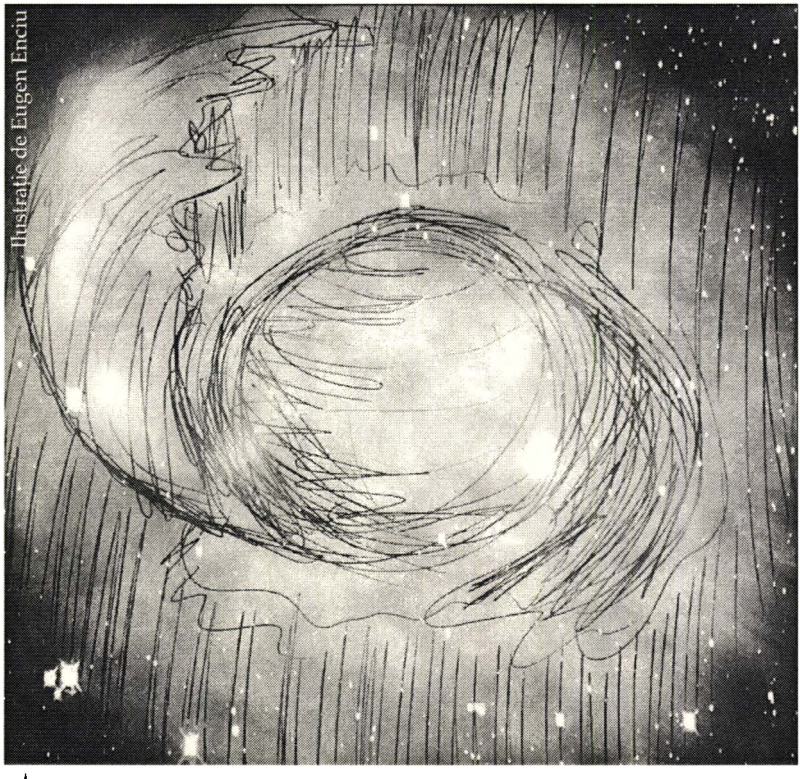

O problemă de protocol

de GP Ermin

Locotenent-operatorul S. ajunsese, în acea dimineață, cu mult înaintea colegilor ei, dat fiind numărul mare de sarcini care îi fusese atribuit în cadrul ultimei şedinţe la nivel departamental, împrejurare care, pe de o parte, o făcuse să roşească întrucâtva, ca urmare a atenției sporite de care se bucura, dar pe de altă parte o şi întristase, pentru că asta însemna mai puțin timp liber la serviciu. Cu alte cuvinte, nu tu cafeluță prelungită, nu tu sporovăiala uşoară despre ultimul tip de ojă holografică, nu tu nimic, doar sarcini de îndeplinit, coloane de bifat şi chestii de birocrație pură, până la ore târzii.

Problema era că sarcinile Departamentului de Război cu Extratereştrii, în cadrul căruia îşi desfăşura activitatea locotenent-operatorul, nu se terminau niciodată, întotdeauna mai bătea un conflict la uşă, indiferent dacă era vorba despre unul repus pe rol din cauza cine ştie cărui incident diplomatic, dacă discuția se învârtea în jurul unuia nou, ce izbucnise ca urmare a unei noi colonizări, ori dacă vreo rasă agresivă de alieni se luase la trântă cu pământenii, pentru un motiv sau altul.

Nici nu apucase bine să se dezbrace, când văzu că indicatorul de apel intergalactic urgent pâlpâia în draci, semn că pe undeva, prin vreun colț de Univers, exista o reală problemă, iar colegii din subdepartamentul Război Intergalactic nu sosiseră încă. Aruncând exasperată priviri în jur şi pufnind, întrebându-se retoric de câte ori trebuia să mai facă ea treaba altor

departamente, spunându-şi că în fişa postului ei nu erau trecute chestiile astea, apăsă butonul de preluare apel.

— Operator DRE, subdepartament Război Galactic, locotenent S., cu ce vă pot fi de folos?

Chiar înainte de a auzi vocea de la celălalt capăt al... şi aici se opri, dându-şi seama că nu ştia unde se găseşte celălalt capăt al apelului, într-o galaxie apropiată sau îndepărtată, una colonizată sau în curs de colonizare, una populată deja sau una pentru care se duceau tratative, aşadar, cu mult înainte de a ajunge la un răspuns pentru mica sa dilemă, S. recunoscu sunetele inconfundabile ale unei bătălii spaţiale. Iar?!

— Operator, se auzi o voce din care tensiunea răzbătea la ani lumină, suntem urmăriţi de două nave Arru. Avem nevoie...

— Cu cine vorbesc, dacă-mi permiteţi? întrebă S., pe cea mai politicoasă voce disponibilă în arsenalul său.

— Poftim? rosti pe un ton absolut siderat vocea celuilalt. Operator, suntem atacaţi, înţelegi?! Scuturile noastre nu mai...

— Regret, întrerupse S. din nou, păstrându-şi ochii aţintiţi asupra protocolului afişat deja, în caractere holografice mărite, încă de la momentul preluării apelului, însă trebuie să vă informez că potrivit Directivei 1443/7 a Flotei Spaţiale a Pământului, nu pot continua conversaţia dacă nu vă identificaţi.

— Suntem F.S.P. Hawk 130937, in sectorul UA14, căpitan D.! bubui vocea. Este urgent, operator, dă-o în mă-sa de Directivă!

— Dle căpitan, vă rog să mă credeţi că înţeleg perfect situaţia în care vă găsiţi şi că voi face tot ce pot pentru a vă ajuta, însă trebuie să vă anunţ că un astfel de limbaj nu e tolerat în F.S.P., conform Directivei 0279/3/F.S.P.c. Evident, luând în considerare situaţia stresantă în care vă aflaţi, sunt dispusă să nu iau în considerare încălcarea Directivei pe care tocmai aţi săvârşi...

— S-o ia dracu' de Directivă! urlă capitanul D. Nu mai am scuturi! Înţelegi, operator tâmpit?!

Inspirând adânc şi spunându-şi că, într-adevăr, situaţia în care se găsea capitanul D. era una foarte gravă, S. hotărî, cu de la sine putere, să treacă peste tonul neadecvat (deşi o atare de-

cizie reprezenta, în fapt, o nesocotire a Directivei, pe care o săvârşea chiar ea) şi căută să se dedice întrutotul problemei.

Activă un comutator, pentru a trece convorbirea în modul silenţios, expiră îndelung şi aruncă un ochi asupra instrucţiunilor Protocolului F.S.P. pentru situaţii de urgenţă. Acesta sugera un mic exerciţiu de auto-relaxare, ştiut fiind că limbajul agresiv, la rigoare normal atunci când era vorba despre situaţii limită, determina anumite reacţii în corpul şi psihicul uman, ce nu erau de dorit. Psihologii F.S.P. sugerau trei respiraţii profunde, una la fiecare 5 secunde, pentru a atinge starea de calm necesară deblocării situaţiei. Locotenent-operatorul S. urmă Protocolul întocmai şi, spre surprinderea ei, îşi dădu seama că acesta funcţiona. Cu un tonus ridicat şi gata să fie de ajutor, S. reveni:

— Dle căpitan, repet, vă înţeleg perfect poziţia şi sunt gata să vă asist cu ce pot. Menţionez, totuşi, că eu fac parte din subdepartamentul Război Galactic, aşadar, ajutorul meu ar putea fi limitat. Acestea fiind spuse, cu ce vă pot fi de folos?

— Am nevoie de asistenţă tehnică pentru a-mi reporni tunurile manual, spuse repede vocea.

— Dle căpitan, tocmai v-am spus că eu fac parte din subdepartamentul Război Galactic! În realitate, aveţi nevoie de ajutorul celor de la subdepartamentul Război Intergalactic, întrucât navele F.S.P. pentru tipul de război în care vă găsiţi angrenaţi diferă, din punct de vedere structural, de cele acoperite de aria mea de expertiză.

Pauza consternată de la celălalt capăt al apelului îi smulse (în pofida voinţei ei, pentru că situaţia era gravă), un zâmbet profesional, locotenent-operatorul S. spunându-şi că rezolvase problema cu maximum de celeritate şi eficienţă birocratică.

— Femeieeeee!!! auzi S., în stare de şoc, urletul căpitanului D., am două Arru care-mi suflă-n ceafă, nu mai am scuturi, tunurile cu laser-plasmă nu-mi mai merg, şi-am încasat două torpile deja! Mă doare-n cur de departamentele şi subdepartamentele voastre de conţopişti, dacă nu mă ajuţi, următoarea torpilă o să ne facă pulbere de stele!

S. luă rapid decizia de a mai încălca o dată protocolul, gândindu-se că urgența situației avea să reprezinte o circumstanță atenuantă pentru conduita ei şi, fără a se mai întreba de ce căpitanul D. nu consulta manualul de instrucțiuni al armamentului de bord (ştia cu siguranță că fiecare navă a F.S.P. era dotată cu un asemenea manual), tastă cu dexteritate pe consola sa modelul şi indicativul navei aflată la ananghie, Hawk 130, trecând cu repeziciune prin meniurile afişate, ajungând în doar câteva secunde la secțiunea armament.

— Dle căpitan?

— Mai repede, operator, că ne fac ăştia terci! se auzi vocea lui, pe fundalul unui bruiaj sonor pe care S. îl recunoscu instantaneu. Era suficient să auzi o singură dată zgomotul făcut de o torpilă spațiu Arru, fie şi în documentarele prezentate de F.S.P., pentru a-l recunoaşte şi în somn.

— Fac tot ce pot, vă rog să mă credeți! Deci, nava are... a, nu! Nu acum, fir-ar să fie!

— Ce se întâmplă?

— Doar o secundă, vă rog... doar o secundă...

— Operatooooooooooor! urlă o dată în plus căpitanul D.

S. nu-i putea răspunde, ştia c-ar fi fost inutil. Din cauza atacurilor ciberspațiale lansate de mai multe rase de alieni împotriva D.R.E., Comandamentul F.S.P. insistase ca întreaga tehnologie ce deservea departamentul să fie supusă unui control antimalware de opt ori pe zi, la intervale alese în mod aleatoriu, pentru a se asigura că activitatea departamentului, esențială în cadrul efortului de război al F.S.P., nu era şi nu putea fi afectată în niciun fel. Având în vedere că verificarea tehnologică era efectuată de A.I., S. aşteptă cu sufletul la gură trecerea secundelor necesare pentru a putea reveni în meniul de armament. Imediat ce acesta i se reafişă pe display, S. reluă:

— Aşadar, d-le căpitan, zise ea în trombă, pentru a activa...

Se întrerupse, însă, abrupt, întrucât vocea căpitanului D. nu se mai auzea. În fapt, nu se mai auzea nimic.

O fereastră deschisă

de Diana Alzner

— De ce nu şedeţi o ţârică lângă mine, taicule, ietă colea la umbrar, şi-om vorovi cât v-a pofti inima, îi îmbie moşul pe cei doi bărbaţi care-l încolţiseră.

— Ei, nea Florea, anchetă socială la bodegă... nu prea merge.

— Apăi, dom' Şef, nu se cheamă că dac-om şedea la masă acilea, ne-om şi-mbăta. Pe vremuri, locanta erea loc de adunare unde vorovea om cu om, puneau ţara la cale, aflau de una, de alta... Acu', gata, cine-o trecut pragu' aci, la Luci, neapărat se face la măsele. Nu mai au cumpătare.

— Tatae, n-avem timp să ne-ntindem la poveşti. Ştii de ce te căutăm.

Moşneagul îşi netezi mustăţile şi-i aruncă tânărului o privire adâncă:

— De, taică, Sorine, de la tălică, carele ieşti asistent social, vorba aia, ziceam că tre' să ai răbdare a asculta oamenii...

— Hai, nea Floreo, nu mă lua pe mine cu de-astea! Te ascult, da' să trecem la subiect! Ştim că minorul Pătrăşcel Romică locuieşte la mata. Ăă... am tolerat situaţia mai multe luni de zile, c-am zis că veţi pricepe şi mata şi minoru' că nu se poate aşa. Treb'e să meargă la o instituţie specializată, nu să crească aşa, ca o buruiană, în curte la matale...

— Dom' Şef, şi tălică, Sorine, d-apăi nu ştiţi că Romică merge zi de zi la şcoală? Am fost şi la şedinţa cu părinţii, zise bătrânul, privind pe rând pe cei doi bărbaţi, care s-ar fi aşezat şi nu prea, alături de el, pe banca din curtea bodegii.

Sorin scutură scrumul ţigării, cu nervozitate:

— Domnu' Şef, îl văzuşi? Aşa mi-a făcut de câte ori am încercat să intervin. N-am cu cine mă-nţelege, îl pârî asistentul social şefului de post, de parcă moşneagul nu l-ar fi putut auzi.

Jean poliţistul îşi aşează cascheta pe masă. Teribilă căldură! În comuna asta plină de praf şi câini de pripas, sperase să găsească linişte, să n-aibă probleme... Însă de-un an, de când venise, nu fusese zi de la Dumnezeu să nu-i bată la uşă măcar o babă, ca să reclame că nu ştiu cine i-a furat o găină sau că băiatu' lu' Cutărescu nu-i returnează cinci lei împrumutaţi acu' trei luni sau, şi mai rău, c-a violat-o tractoristu'. A înnebunit lumea, domne!

Ietă-l şi pe badea ăsta, la şaizeci de ani, câţi o fi având, se-nhamă cu tot dinadinsul să crească un copil străin. Ptiu, drace! Păi subsemnatu', când Tănţica făcuse aluzii că vine barza, ceruse repartiţia la sute de kilometri, taman pe locu' ăsta din inima Olteniei... Maica mea, îl caută moartea şi moşu' e la şedinţa cu părinţii!

— Mă, tatae, ce-ţi trebe ţie necazuri, mă? Ăsta-i un copil cu probleme, că aşchia nu sare departe de trunchi... Că tac-so... he, he, ştie toată lumea... Şi chiar pe minoru' în cauză l-am surprins cu un grup de infractorei, d-ăştia necopţi, la furat sucuri din frigider, de la magazin. Ce dracu? În ce vrei să te bagi? – Apoi, fără legătură: Băi, ce căldură, cât o mai fi ceasu'?

— Dom' Şef şi tălică, Sorine! Hai de beaţi o bere cu uncheşu', că fac io cinste! Că e trecute de patru...

— Nea Floreo, mata încerci să influenţezi ancheta... făcu Sorin lipsit de convingere.

— Halo! Luci! Adă, taică, tri beri, da' reci, de la gheaţă!

Era grozav de plăcut să bei bere la Luci, în după-amiezele de vară. Brazii înalţi din centrul comunei ţeseau o umbră deasă, sub care se adăposteau, pe lângă cârciumă, şi căminul cultural şi biblioteca; după ora cinci îşi trăgeau răcoarea pe streşini dispensarul şi şcoala... Iar pe şosea trecea câte-o leliţă unduitoare, cu găleata după apă.

Luci desfăcu sticlele aburite pe masă.

— Aşa că, fii de-nţeles, măi nea Floreo, încheie poliţistul împăciuitor, ştergându-şi gura cu dosul palmei, după ce trase o duşcă zdravănă.

— De, mă taică, bun-ar fi o ploaie! Că se răsuceşte porumbu' de uscăciune... Pe vremuri, când se-ntâmpla să nu plouă atât de mult timp, începeau muierili a se văita că nu e lucru curat; că rudarii care aveau bordeiele colea, pe malu' Topologului, umblă cu farmece...

— Hă, hă! Aveau arma meteorologică, boracii!

— E, dom Şef, ce-aveau, ce nu, erea să se lase cu moarte de om, de câteva ori...

— Sunt violenţi parpaleţii, dă-i dracu! Că de-asta nu-i suport eu. Zice că să nu-i descriminăm. Da' poţi? Zi, tatae! Zi, dom' Şef!

— Or fi, Sorine, dacă ştii tălică. Pe vremuri, erea să moară ţiganii, nu de-ai noştri.

— Hai, nea Floreo, că-mi placi! Păi la tata lu' copilu ăsta, Romică, cine-i făcu felu' de rămase orfan? Nu rudarii geloşi? Că e cuţitari, fi-r-ar ai dracu'!

— Ce să spui io, dacă n-am văzut? Aţi găsit pe Gheorghe tăietură de cuţât? Nu. Ştiu şi io ce aflase tot satu', că-şi făcea ochi dulci cu Florenţa lu' Miron... Acu, cât să rabde omu'? Să vie acas' din Italia, să afle muierea grea cu vecinu'? Nu se cade. Dacă Gheorghe o picat în râu de beat, ori împins, numa' Domnu' ştie. Da' o fost pe dreptate, taicule, oricâtă milă aş avea de Romică... Au ei, rudarii, păcatele lor, las' că ştiu!

Că când nu ploua de crăpa pământu' de sete, erea vinovaţi. Vezi, meşteşugu' lor erea să frământe cărămizi de humă. Scoteau pământ galbin din coasta dealului, îl mestecau cu apă de râu, într-o balie urieşă, când erea potrivit de molcuţ, puneau paie şi mestecau iarăşi. Apăi îl deşertau într-o groapă cu lopeţile şi chemau pirandele. Ce frumos erea! Că-şi suflecau poalele-n brâu să joace huma şi noi ne închiolbam la pulpele lor cu ochii beliţi, he, he. Erea câteva frumoase foc şi drăcoase,

numa năbădăi. Aoleo! E, şi-apăi când erea frământată huma, o luau cu mistriile şi-o drămuiau pe scânduri la soare, îi da formă de cărămizi. Îţi dai seama: dacă ploua, se ducea munculiţa lor pe apa sâmbetii... Aveau dor de secetă rudarii şi e de-nţeles. Da' ca să fie siguri că nu râde Ăl de Sus de dânşii, prindeau o broască de-alea marile, râioasă, o înţepeneau între două pietri grele, late, şi-o lăsau să se usuce-ncet la soare, legată cu descântic de Licuricioaia fermecătoarea... Aşa erea, îi drept. Şi când se răscula satu' de supărare, de venea piste iei, dacă aflau broasca, numaidecât se-ncingea fierea-n oameni, de ereau gata la a face grozăvii...

— Hai, tatae, nu ne duce cu vorba! Dacă venim luni cu cineva de la Protecţia Copilului, promiţi că nu faci scandal şi că găsim băiatu' acasă? Data trecută, l-am vânat prin crâng, dom Şef, pe cuvântu' meu!

— Luci, mai adă, taică, încă un rând, că e arşiţa mare!

Departe, spre luncă, juca vipia deasupra holdelor. Jean, poliţistu', se descheie la gât.

— D-apăi, să-mi esplici mie, Sorine, de ce crezi că băietului i-ar fi mai bine la oraş, printre străini, decât cu mine. Că pensioară am şi io, că mi-am muncit oasele prin nămoale la sonde; o găină, doauă, să ne facă un ou, avem; purcelu' guiţă, mânca-l-ar taica, colea în coteţ; lemne pentru la iarnă adunăm la cioală... Cât despre calea a dreaptă, la anii mei, socot că m-aş pricepe a-l îndruma, împreună cu domnii prefesori şi doamna dirigintă...

— Nea Floreo, una şi cu una fac două! N-are ce căta Romică la dumneata. Nu eşti tutore, nu eşti aparţinător, se mai gândeşte lumea la prostii, na!

Moşul odată se învârtoşă pe scaun, se înroşi, mustăţile albe îi tremurară.

Jean, căzut într-o pasă meditativă, ca de fiecare dată când bea, se grăbi să aplaneze conflictul:

— Nu te necăji, tatae! E spre binele băiatului. Eu te cred că ţii la el, dar tocmai de-aia, dă-i drumul să plece, că nu-i eşti rudă, nu-i eşti nimic. Nu te lega la cap.

Bătrânul îşi făcu o cruce largă şi secă de tot sticla din faţă:

— Adevăr grăieşte la Ecleziast că toate cele ascunse se vor descoperi... Nu chiteam că, după aproape juma' de veac, oi deschide gura să spui povestea asta.

— Lasă poveştile, tatae!

— Ascultă-mă, de vreai să ne-nţelegem ca oamenii. Acu' patruzeci de ani, era între rudari o fătucă din cele de care vă zisăi, cu boiu smead şi subţire ca nuiaua; frământa şi ea lutu', cu tac-so şi mă-sa, păştea caprile şi măgaru' pe malu' apii şi sucea minţile cui o vedea. Rădiţa-i zicea. La horă, păleau fetile când apărea rudăreasa; flăcăii se înfierbântau... Da' n-o juca niciunu' de-ai noştri, că nu se cădea; rudarii cu-ale lor, noi cu-ale noastre. Io eream holtei; maica zicea că-s chipeş. Oi fi fost, de i-am plăcut Radei... De, tată, sângele tânăr nu cere socoteală pravilelor lumeşti... Ne-am iubit. Fugeam pe-nserat în crâng, la râu, şi uitam de lume unul în braţele celuilalt...

Într-o seară, pe când luna se căznea să înoate peste dealul de la Cuca şi lăcustele ţârâiau pe-ntrecute, Rada mea se întoarse spre mine, în culcuşul de iarbă unde stam răstigniţi:

— Floreo, io simţesc a rău, că mulţi s-or rădica împotriva dragostii noastre.

Odată mă răscoli un năcaz când auzii amărăciunea ce întuneca pe draga mea. I se despletise pletile şi-i cădeau valuri peste ţâţişoarele sfioase ca doauă turturele. Am vrut să-i sărut gura de fragă, da' ea mă dădu la o parte, cu blândeţe, şi-mi zise iar:

— Floreo, auzişi de poveştile muierilor, că aci în crâng joacă ielile şi se deschid uşi spre cealaltă lume?

— Auzii, puiul meu iubit, am şoptit eu, dornic a o strivi în braţe mai mult decât de a o asculta. Auzii, dară nu prea plec urechile la voroave de muieri.

— D-apăi rău faci, drăguţu' mieu, că se-ntâmplă să grăiască şi adevăr. Ştii când am pierdut ieduţu' care-i erea drag tatii? Cât am plâns şi cât l-am căutat! Păscusem caprile pe-acişilea şi erea toate şi am lipsit numa o clipită cât mi-am răcorit tălpile-n râu... şi când m-am întors, iedu' nu mai erea. Tot căutând şi che-

mându-l, dau pe-nserat peste baba Licuricioaia, ce-şi rânjea dinţii ca fasolele la mine:

— Fata babii, mi-i da sufleţelu' tău de-ţi aduc iedu'?

— Mi-l aflu singură, ţaţo, lasă-mă, nu mă momi cu farmece.

— Nu-i farmec, fata mea, ietă aci i-ascunsă o uşă spre ailaltă lume şi ieduţu' tălică nemeri pe-acolo.

— Haoleoo! mă minunai io. Eşti muma-minciunii, babo! am cutezat a-i zice.

— Aşa? se îmbăţoşă fermecătoarea. Ia vezi!

Şi se aplecă de luă o piatră mai măricică şi-o azvârli printre doauă sălcii de pe mal.

— Mare sperietură am trăit în cea clipită, Floreo al meu! Am văzut o lumină urieşă revărsându-se de nicăieri şi un troznet, un huiet de parcă vântoasele ar fi ţâşnit călărind pe lujeri de foc.

— M-oi crede acu'? mârâi baba cu obidă.

Ce să mai crez? Am luat-o la sănătoasa cât m-or ţinut picerele, că bag-samă chiar îmi voia sufletu', fermecătoarea diavolească.

Ei, da peste ceva vreme, după ce supărarea tatii s-o mulcomit şi eu păşteam iară caprile pe-aci, pe malu' Topologului, ce gând îmi veni? Ia să văz de aflu singură uşa! Nu mai ştiam bine locu, da' îmi aduceam aminte că erea între doauă sălcii bătrâne. Şi cat, şi cat, că tot malu' apii e plin de sălcii şi de plute şi de arini scorburoşi... Tătă vara m-am preumblat cu piatra în mânuri, s-o arunc pe uşă. Geaba! Poarta se vede că erea legată cu descântic, să n-o dibuiască ochi de muritor.

Până-ntr-o zi, când mânam dobitoacele spre bordei, că se încurcaseră prin rugi. Şi cum dau io c-o bâtă să le scoţ din rugăraie, numa ce mă trăzneşte un fulger din senin şi auz iar cel huiet mare şi lumini, de ziceai că mii de sori or fost căzut acolo. S-or spăriet şi caprile şi-or sărit în crâng behăind, iară io am înlemnit, cu sufletu' ţiuind în mine ca un greiere strâns în pumn. Aflasem uşa! Floreo, nu-ţi poci agrăi din gură ce minuni văzură ochii mei, cum stam io pe pragu' dintre lumi! Când mă putui mişca, am dat îndărăt şi pe loc mă gândii la Leana lu'

Speriatu, care rămăsese surdă şi mută, după ce se zicea că intrase pe-o ăst fel de uşă...

— Frumoasă poveste mi-ai depănat, Radă, da' tăt nu afli scăpare de mine, că n-am adormit... râsei io.

— Nu vream să te adorm, doar să-ţi spui că dacă sătenii se iau de dragostea noastră, om putea scăpa fugind... pe uşă. Nu ştim unde-a duce, da' de-oi fi cu tine, nici că-mi pasă!

— Radă, nu te las nici dacă se scoală tot iadu' împotrivă-ne! Şi de-oi fi mort şi tu m-oi chema, din groapă viu la tine, aşa să ştii.

Şi mi-am luat ibovnica în braţe, plin de dor, şi vă pot da încredinţare că nu s-or auzit pe lume cuvinte mai dulci ca ale iei, nici Cântarea Cântărilor n-a tâlcuit de vreo dragoste mai frumoasă decât ceea cu care m-o iubit ea pe mine.

Şi-apăi Rădiţa mea o purces grea. Mi-o zis, şi io, prostu' de mine, m-am spăriet. Da' o iubeam şi-am cutezat a-i mărturisi maicii că voiesc a mă cununa cu Rada. N-am mai gustat clipă de linişte din ziua ceea. M-o pus să mă jurui pe Biblie că nu mai spui la nimini; că nu asta-i fomeia ce mi-o hărăziseră şi că nu se făcea să spurc neamu' nostru de oameni cuprinşi şi bine văzuţi însoţindu-mă c-o rudăreasă. Doamne, Doamne! Nu te-am iertat nici azi, maică! Cum-necum, o aflat şi taica. Mi-o zis verde-n faţă că dacă mai schimb o singură vorbă cu ţiganca, se cheamă c-am plecat din casa lor şi că nu mă mai pot numi feciorul lui. Că rămân sărac şi gol şi să-mi văd de drum. Taica avea ochii verzi de mânie, ca-n ziua când i-au scăpat vitele pe semănături, carele însemna că e de rău. Eram tinerel şi-am crezut; nu ieşisem niciodată din cuvântu' lor, că pe vremea aia copiii erau croiţi spre supunere. Şi-am lăsat-o, tată, pe Rădiţa mea, să-nfrunte năcazu' singură... Ce bătăi o fi luat de la mă-sa! Ce-o fi omorât-o tac-so cu paru'... Amar de sufleţelu ei! Am mai întâlnit-o o dată, să nu mintesc... Am dat peste ea când veneam c-o căruţă de lucernă din luncă. Sta pe malu' râului şi se uita în apă. Iară mie mi-o tremurat sufletu' de ruşine, ca la judecata de apoi. Mi-o zis doar atât: „Stai liniştit, că nu te spui." Ce-i

drept, dacă aflau rudarii cine le-o stricat fecioara, făceau moarte de om. Dară io, cu jaru' din mine, aş fi pus grumazu' pe juvăț cu drag, că mi-erea mai lesne să pier, decât să mai văz o dată pe Rada... Toamna m-or însurat. Cam pe la vremea când Rădița trebe să fi avut prunc. Îmi ascuțeam urechile, de câte ori auzeam muierile şuşotind, şi-am prins ca din zbor că Rada trăieşte singură într-o colibă, că tac-so a dat-o afară ca pe-o spurcată; că are o fetică şi că trăiesc din mila lumii. Ehe! Una e legea oamenilor şi alta legea lui Dumnezeu. Că m-o pedepsit Domnu' ca pe David, să nu-mi trăiască pruncii; iar io, io n-am ştiut să cânt psalmi să-l înduplec. După doi ani, mi-o murit nevasta şi de-atunci sunt văduv. Tot ăst-timp am căutat a afla de Rada, şi rele veşti primii. S-a zvonit c-a dispărut în crâng, pe când plecase la cules urzici. Prunca ei a luat-o de suflet o babă. Am cercat să-i spui jandarului să facă o cercetare, ceva, da' iel o ridicat din umere şi-o zis c-o fi fugit să se facă servitoare la Capitală. Nu le păsa oamenilor de biata rudăreasă dispărută, când aveau ei necaz mai mare cu ceapeul care le lua pământurile...

Nu putea fi adevăr, io cunoşteam sufletu' fomeii mele. Nu-şi lăsa ea copila singură, în bordei! Aşa cum pentru un bărbat cea mai mare fericire e să trăiască unit cu muierea lui, pentru o muiere cea mai mare fericire e să aibă la sân prunc de la omul inimii ei. N-ar fi lăsat Rada copilița noastră! Io crez că s-o rătăcit Rada mea, s-o rătăcit şi-o nimerit pe uşa blestemată. De-aia o rămas singură pe lume Florica.

Florica, Florica o chema pe fetică. O luaseră rudarii înapoi, de frică să n-o crească vrăjitoarea Licuricioaia, care căta ucenică la vremea ceea. Io am trăit amărât şi singur, mai mult plecat cu serviciu'. De mi-ar fi dat Dumnezeu minte să cred povestea cu uşa! Dară io ziceam că e prostii muiereşti. Abia la bătrânețe am priceput că lumea e făcută din taine şi dacă ți-e dat a desluşi vreuna din ele, trebe s-o primeşti cu smerenie şi credință. Poate aş fi putut ajunge la Rada mea. Aşa, am trăit ca un câine de pripas. Acasă, se pustiise gospodăria, că nu era mână de muiere să primenească toate cele. Taman când ieşii la pen-

sie, îmi fu dat a auzi iar de Florica. La moară, Oncica se căina că frati-so luase o rudărească, pe Florica. Ăsta erea Gheorghe, cum ar veni.

— Mă, nea Floreo, ce vrei mata să zici? făcu polițistul, ca trezit din reverie.

— Taci şi-ascultă! Am făcut aşa fel că m-am dus pe la ei cu ceva daraveri. Şi-am văzut pe Florica. Erea fata mă-sii! Frumoasă-frumoasă. Da' ce folos, că dup-o vreme aud că n-are viață bună cu omu' ei. Că Gheorghe erea muieratec şi-i plăcea să bea; venea acasă şi bătea nevasta... de-acilea, ştiți doar. Biata fomeie şi-o luat lumea-n cap; într-o noapte o fugit şi nu s-o mai întors. Bag-samă, n-avea a afla dragoste nici la rudari, că nu s-o dus la iei. S-o dus în lume sau s-o pierdut ca mă-sa, Rada. De, tată, păcatu' naşte păcat, iar io mi-s răspunzător în fața Celui de Sus pentru greşeala mea. Dacă inima de mamă a Floricăi n-o mai putut răbda urgia bărbatului şi-o fugit, uitând de Romică, nu e în dreptu' meu să am grijă de iel? E nepotul meu. Că Gheorghe o ispăşit după voia lui Dumnezeu... Că de nu erea băietu', mă duceam şi io. Sau credeți domniile voastre că stau după capre pe malu' apii doar aşa? Ehe, tată, poate am aflat şi io uşa ce duce la Rada mea. Că de dorul ei tremură inima în mine şi-acu'. Dragostea cu care m-o iubit Rada n-aş mai putea s-o aflu nici de-aş fi iar june verde. Că oamenii sunt croiți de Tatăl în păreche, bărbat-fomeie, da' când le dă drumul din palmele dumnezeieşti, în lumea cea largă, iei se rătăcesc unul de altu' pe cărările vieții. Şi prind a se căta cu dor şi a înseta cu o sete fără leac şi prind a tânji, rătăcindu-şi ochii în zare, tot aşteptând fără a şti ce le cere inima. Puțini află milă din partea sorții şi se găsesc unul pe altul în astă viață. Şi-atunci stau cu uimire, față în față, şi-şi recunosc chipul în fântâna din adâncul celuilalt... Iară dragostea dintre iei e singura adevărată dragoste.

— Tataie, mearsă istoria matale grozav cu berea, dar după toate basmele astea, mi-e şi mai greu să-ți las băiatu'.

— Cum vă ie vrerea! Dară fiți încredințați că doar un pas avem pentru a ne muta în lumea de taină în care ne aşteaptă Rada.

☆ ☆ ☆

Sunt locuri, pe lume, unde timpul pare încremenit. Unul dintre acestea e şi Linia Hanului. Brazii din centrul comunei aruncă vara aceeaşi umbră peste drumul prăfuit, biblioteca e închisă, barul deschis, moşi uitaţi de Dumnezeu picotesc pe bănci, în faţa porţilor. Luci are acum şi o grădină de vară, cu mese de plastic şi umbrele. Un adevărat lux. Nea Jean poliţistu' poate să bea bere liniştit, e la pensie. Priveşte atent pe toţi care trec pe drumul din centru, îi ştie şi le ştie şi metehnele.

Băiatul frumos, cu geamantan de lemn, vine din armată, se cunoaşte. Lui are ceva să-i spună. Şi-i va spune chiar el, că noul şef de post habar nu are cum să se poarte cu oamenii.

— Romică, tată, ia fă-te-ncoa!

— Bună ziua, nea Jeane.

— Să trăieşti. Te eliberaşi, bravo ţie, acu' eşti bărbat. Ia de bea o bere cu mine, că am ceva să-ţi dau.

Băiatul tace, bea berea cu sete. Jean îl priveşte curios.

— Iată cum vine treaba: asta-i cheia de la bordeiu' unchiaşului tău. Nu te speria. I-am găsit ciomagul pe malu' râului, între două sălcii bătrâne. A plecat. Ţi-a lăsat toate în ordine, acte, ceva bănuţi, lucruşoarele lui. Am avut grijă de toate să le găseşti întocmai.

— Cum să plece? Unde a plecat? I s-a întâmplat ceva rău?

— Nu, măi băiatule, nu. Eu îţi spun că nu. Dar după ceva timp îi poţi face slujbele morţilor, dacă nu s-o mai întoarce.

— Nea Jeane, mata ştii ceva, ce-a păţit moşu' meu?

— Romică, tată, am aflat şi eu, când credeam că nu mai am a afla nimic de la viaţă, că tainele trebuie primite fără a încerca să le desluşeşti. Ţi-oi spune o poveste, deschide-ţi dară inima şi m-ascultă.

A fost odată o fată frumoasă, pe nume Rada...

Citeşte peste 100 de cărţi science-fiction, scrise de autori români, pe **pavcon.ro**!

Fir temporal

de Iulia Ioana Enache

Zamfira Prezicătoarea era numele unui cont de pe pagina web „Află-ți viitorul *acum!*", având circa două mii de urmăritori fideli. Conținutul postat consta în filmări live, într-o sufragerie înghețată în primul comunism, completată cu mileul imaculat pe masa pliabilă de lemn masiv, covorul persan, biblioteca Milcov și ale sale bibelouri, lipsite de tipicele trei degete de praf, holbându-se cu ochi goi, mărgelați, din vitrină. O fotografie îngălbenită, cu un subiect greu de intuit chiar și prin camera de filmat de înaltă definiție, stătea sprijinită de un pahar de cristal rubiniu, în același loc de mare cinste, în prima linie de după sticla lustruită. Privitorii suficient de răbdători, precum Eva, puteau observa toate aceste detalii din moment ce posesoarea contului, Zamfira, pleca frecvent din fața camerei, trebăluind ritualic prin casă, fie în legătură cu anumite comentarii primite, fie punând de o nouă cafea, fie căutând pachetul cu țigări. Nelipsite pe fundal erau manelele ancestrale, șterse demult chiar și din arhivele demult sigilatului YouTube, din moment ce fuseseră puse sub interdicție de fostul regim; țiganca, de vreo treizeci de ani, le fredona cu vocea ei grea, nazală, total discordantă cu tenul încă privat de amprenta vremii. Știa versurile, gura le forma, dar parcă avea o fereală în a le pronunța pe de-a-ntregul. Cânta, astfel, prost, diform și, pe deasupra, grav, aproape baritonal, învârtind pe deget o codiță de păr negru împletită cu dantelă roșie. Aspectul ei era, de departe, o

reuniune de stereotipuri, sfidate doar de glasul românesc curat, spilcuit, lipsit de expresii rrome.

Eva fusese atrasă irepresibil de existența individei, urmărind-o deja de câteva luni. Nu-și explica de ce anume se logase cu religiozitate, în fiecare zi, la aceeași oră, ca să privească transmisiunea țigăncii. Poate dorise să-și provoace destinul, poate să se convingă de cât de bine îl cunoștea deja... Luând legătura cu ea prin mesaje private, nu și-a ascuns intențiile, nu a pozat în victima sorții neiertătoare, nu și-a formulat drept fals scop să afle cu orice preț ce altceva îi e scris în frunte. A fost potrivit de sinceră.

În orice caz, nu se afla acum în casa Zamfirei din nemulțumire față de unde o purtase viața, spre deosebire de toți clienții ratați cu care bănuia că țiganca avusese onoarea; nu, probabil fusese mânată de multiple curiozități, de diferite talii, la a căror șoaptă sau răcnet animalic nu mai rezistase.

Intriga s-a țesut de ambele părți, ca o pânză prețioasă și densă. Zamfira nu primea de regulă clienți decât dacă putea să stabilească o conexiune cu ei – un *ecou* al câmpurilor energetice îi era suficient pentru a accepta să se îndrepte cu toată ființa spre viitorul celui cu pricina. Filmările live, în care răspundea curioșilor din comentarii, erau o simplă joacă, o sită prin care se cerneau cei care credeau cu adevărat în puterile ei și îi căutau ajutorul.

Lângă acea legătură mistică era, desigur, loc și de antipatie, mai ales față de femeia de patruzeci și unu de ani, care nici nu sosise bine, că și începuse să se plimbe în sufrageria apartamentului de parcă țiganca era musafirul, nu ea. Chipul Evei îmbia la prejudecăți gratuite, aflându-se la perfecta muchie între plăcut și neplăcut privirii, cu un nas parcă în permanență încrețit și pleoapele lăsate arogant.

Arăta a scorpie.

— Cafea? întrebă Zamfira gutural, ieșind din chicinetă ținându-se de spate. Nu-și dorea neapărat să facă pe gazda bună, cât căuta un prilej să o desprindă pe Eva din rădăcinile pe care le prin-

sese în fața vitrinei, studiind fotografia. Era, desigur, o raritate pentru oricine din acea vreme să observe un asemenea obiect (original chiar, nu o imitație ieftină) și interesul era explicabil. Intervenția nu avu succes, clienta clătinând din cap absentă.

— O să vă rog să mă urmați, totuși, aici, renunță prezicătoarea la curtoazie și se propti în prag, ca și cum îi era greu să se țină pe picioare, un fapt bizar pentru cineva atât de tânăr.

— E de la Salonul Magiei din 2002?

Hotărârea din glasul Evei arăta că nu aștepta, de fapt, vreun răspuns, de parcă ar fi cunoscut deja cu precizie adevărul, în ciuda faptului că părinții ei nici nu erau născuți pe-atunci. Țiganca ridică o sprânceană și se întoarse cu spatele când se convinse că femeia o urmează, în sfârșit. O pofti să ia loc pe scaun. Luă cu naturalețe cărțile de tarot de pe masă, mormăi ceva greu de înțeles, apoi se așeză și ea.

— Ați pregătit ce am vorbit la telefon? se interesă Zamfira.

— Da...

— Da? Ați spus rugăciunea acasă?

— Nu credeam că e atât de necesar.

— Cine decide dacă e sau nu necesar, eu sau dumneavoastră?

Eva păru amuzată de tensiunea din glasul țigăncii. Amândouă clipiră automat când auziră sunetul de pahar spart venind dinspre sufragerie, dar nu se clintiră din loc.

— Se mai ceartă vecinii... – sosi explicația necerută.

Nu se certa nimeni.

Eva scoase din geantă câteva foi neîngrijite, străduindu-se să le îndrepte. Scrisul era odios, titlul abia descifrabil. Nu mai scrisese de mână din copilărie, evident.

— Citesc de pe ele?

— La cât de mare grijă le-ați purtat, cred că mai bine spuneți „Tatăl nostru" și isprăvim cu asta.

— O să amestecați cărțile?

Zamfira tocmai împărțise în două teancul soios, ros pe margini. Își mușcă buza pe interior. Ar fi trebuit să o lase pe clientă să taie cărțile, dar eroarea nu avea oricum nicio influență.

— Întâi rostiți clar întrebarea care vă interesează în mod deosebit.

Eva îndeplini instrucțiunea fără să crâcnească.

— Bun, acum, rugăciunea?... E important să credeți, să sperați că vă ajută, altfel degeaba mă chinui. O știți, sper, nu?

Eva păru să se abțină cu greu dintr-o nouă remarcă și se apucă să turuie fără intonație, dar și fără precizie, amestecând cuvintele ca un copil prins cu lecția neînvățată. Țiganca se opri din amestecat cărțile și o corectă progresiv. Ascultătoare, femeia repeta, totuși, după ea versurile greșite.

Ajunsă la final, se opri cu gura pe jumătate deschisă, clipind. Luată prin surprindere, Zamfira constată apoi că nici nu mai respira. Sau, mai degrabă, că fusese oprită în timpul inspirației. Prezicătoarea lăsă cărțile să-i cadă din mână și acestea rămaseră plutind exact unde i se desprinseseră de degete, la câțiva centimetri buni deasupra mesei.

— Ce durează atât?... se întrebă, privind cu neîncredere ceasul de deasupra ușii chicinetei, cu secundarul blocat.

Umbra dintre sprâncene i se adânci când o voce cunoscută o anunță sec:

— Se accesează camera serverului. Țineți mâinile pe lângă corp în timpul teleportării. Dacă apar manifestări neplăcute, contactați interfața și verificați garanția ultimului transplant. Inițiere... calibrare...

Corpul țigăncii se disipă într-o mantie de fum.

☆ ☆ ☆

Senină cum numai o hologramă putea fi – deși, în accepțiunea comparației, în loc să fie lipsită de viață, era *prea plină* de ea – interfața afișă un zâmbet cald de întâmpinare. Avea același aspect fizic din urmă cu cinci luni, de la ultima incluziune la care Zamfira fusese obligată să participe. Aceasta era *tradiția*, ca interfața să arate precum ultimul corp deținut de cea din urmă entitate inclusă în server.

Prezicătoarea, însă, avea alte suspiciuni. Roti o privire circumspectă împrejur, dorindu-și să poată străpunge circuitele de dedesubtul scaunului interfeței și să privească direct fibrele optice interconectate care alcătuiau o parte din ceea ce, pompos, numeau server... pentru că adevărul era prea greu de formulat. Omniscienta figurii filigranate în jeturi tridimensionale de lumină și acel zâmbet tâmp o făcură pe Zamfira să dea cu pumnul strâns în birou. Își regretă decizia, fiindu-i imposibil să-și ascundă durerea și-și frecă articulațiile, fără vreo ostoire. Trase aer printre dinți, șuierând.

— De ce dracu' m-ai adus aici și nu m-ai trimis direct pe firul temporal?

Firește, acesta nu era un motiv suficient ca să acționeze atât de aprig. Interfața profită de ocazie:

— Resimți durere la atât de puțini newtoni și au trecut doar doi ani de la ultimul tău cerebrotransplant! își mișcă holograma perfect buzele pentru a forma cuvintele vocii sintetice.

— Și? O să rezist și pentru restul de trei de pe contract, nu-ți face *mata* griji!

— O, dar nu e vorba de grijă, ci de onoare. Crezi că e vreo mândrie să te lupți atât să păstrezi corpul funcțional? Abia îți mai îndrepți spatele, te ungi cu toate alifiile, sperând să te salveze, te îmbeți crezând că o să-ți anesteziezi terminațiile nervoase ciunte, dar oricum gemi ca un motan în călduri când ești singură și te poți manifesta. Nu trebuie să se termine așa, AV106...

— Zamfira! Îmi zici Zamfira, nu AV106! Așa e convenția, cât încă mă târăsc în corpul ăsta, bine, rău, cum mi-o fi, tre' să-mi zici Zamfira! Sau ți-a sărit vreun șurub din loc?

Interfața râse cu poftă și reverberațiile o făcură pe țigancă să-și acopere urechile, doar să scape de țiuitul acela enervant.

— Iată, deja ai și alte neuropatii senzoriale, mania persecuției, nu mai vorbesc... știu prin ce treci.

Încurajările și discursul se doreau a fi empatice. Un fior rece îi scutură umerii Zamfirei și și-ar fi dorit să-l atribuie tabloului de manifestări descrise de interfață cu dureroasă precizie. În

realitate, incluziunea o speria, deși știa că era o realitate care se apropia de ea în galop, gata s-o muște ca un câine turbat. Își trăise viața cu neglijență față de viitor, de la transplant la transplant, înțelepciunea serverului crescând între timp cu fiecare entitate recrutată. Inițial, se raportase la fiecare incluziune așa cum un copil înțelegea moartea străbunicilor. Dar îndepărtate erau acele vremuri. Generația ei urma la rând.

Și nici măcar nu era vorba de o simplă moarte, ci de viață veșnică, încătușată, departe de accepțiunea biblică a plaiurilor feerice din Eden. O viață într-o baie nutritivă de creiere interconectate – serverul. Asta urma pentru toate, apartenența întru sporirea puterilor unei superinteligențe, cu atât mai capabilă să prevadă viitorul cu cât îi sporea materia cenușie.

— Paula a fost inclusă, nu-i așa? Era vocea ei... am auzit-o... instrucțiunile dinaintea teleportării, am recunoscut-o, era ea...

— Nu cumva ți s-a părut? Polineuropatia degenerativă e înșelătoare, chiar și cea mai mică similitudine ar fi putut să-ți activeze centrii emoționali labili. Și oricum...

— Și oricum, nu mi-ai spune.

— Poate nu, nu chiar acum. M-ai întrebat de ce te-am adus aici.

Buimacă, țiganca își reaminti de clienta înghețată în timp în chicineta ei. Cu gesturi pline de stângăcie, își desprinse de pe fruntea transpirată șuvițele negre ieșite din cosițe.

Îți place să scrii SF, fantasy, horror?
Trimite-ne scrierile tale la **redactia@colectiasf.ro**
și ai șansa de a publica și tu în Revista CSF!
Condițiile manuscrisului: litera utilizată - Times New Roman, corp 12; cu diacritice; evidențierile cu *italic*, **bold** și/sau „ghilimele"; textul aliniat la stânga; autorul nu va face paginare sau tehnoredactare; titlul scris cu Times New Roman, corp 18, bold; numele autorului sub titlu; informațiile de contact ale autorului vor fi trecute la finalul manuscrisului (nume și prenume, adresa, telefon, e-mail).

— Da, da. Asta am întrebat, rosti nesigură.

— Ipotezele 0 și 1 conduc la același rezultat.

— Ha! izbucni Zamfira, bătând din palme cu satisfacție, ca și cum interfața ar fi spus vreo glumă bună. Chiar ți-a sărit un șurub, e un nonsens!

— Te invit atunci să vezi. Nu sunt responsabilă, însă, de ce efecte ar putea avea asupra ta.

— Asupra mea? Ce treabă să aibă ipotezele cu mine?

Se izbi de același surâs iritant de atotștiutor. Holograma își desfăcu degetele anterior împreunate pe suprafața biroului, arătând cu palmele deschise spre un portal proaspăt ivit la stânga. Inițial, un hău ca o peșteră, acesta se aprinse cu zvâcniri electrice și scântei ca de jar. Imaginea interfeței tresări perceptibil. Zamfira se încruntă și păși cu hotărâre prefăcută spre calea proaspăt deschisă, ferindu-și privirea de licăririle orbitoare ca mii de capete de țigări aprinse.

I-ar fi trebuit o țigară. Îi era mai frică de incluziune decât de portalul neașteptat de sălbatic.

☆ ☆ ☆

„Când o să-mi întâlnesc alesul?"

Nu „dacă", ci „când", asta întrebase Eva, cu o tulburătoare siguranță, de parcă deja ar fi știut răspunsul și căuta numai să testeze dacă prezicătoarea va ajunge la același rezultat.

— Hai, rulează ipoteza 1! zbieră țiganca, abia auzindu-și propria voce peste larma din portal.

— Ți-am zis că nu are importanță, dar fie cum crezi, îi răspunse arogant interfața.

Aceeași voce izbitor de cunoscută o anunță:

— Se accesează ipoteza 1: *adevărul.*

Podeaua metalică, înstelată de la reflecțiile luminilor jucăușe dimprejur, se zdruncină puternic sub picioarele Zamfirei. Se lăsă pe vine, încercând să se ancoreze cu brațele de luciul schimbător al suprafeței, dar nu găsea nicio stabilitate, senzația

fiind ca de trambulină aflată sub reculul unui copil imaginar care sărea nebunește.

Apoi, podeaua fu înlocuită de gresia cu rosturi decolorate, măcinate de frecat, din chicineta ei. Timpul a repornit, inițial luând-o la goană. Privea de sus, ca o dronă închipuită, cum Zamfira, cea care rămăsese în continuare cu clienta, chițăia instrucțiuni, întoarcea și ordona cărți, cum făcea o pauză pentru cafeaua promisă, cum Eva nu voia să-și lase geanta din brațe, prefăcându-se permanent că are ceva de căutat înăuntru și uita ce anume.

Ambele personaje erau, evident, complet inconștiente de perechea de ochi invizibili care le studia cu atenție din negură. Deodată, ca la un simplu clic, viteza de derulare fu brusc redusă. Eva stătea parcă de plăcere cu mâna în continuare adânc înfiptă în geantă, pe sub masă. Zamfira-cea-plutitoare apucă să vadă diavolul, cinciul de cupe și cavalerul de spade etalate, înainte ca Zamfira-cea-neștiutoare să rostească, tura asta, grav și cu emfază:

— Niciodată. Nu există un ales pentru tine. Acesta e răspunsul.

Clienta scoase pumnul încleștat la iveală din ascunzătoare și, într-o clipă, îi reteză jugulara țigăncii cu un cuțit. Sângele gâlgâi peste plasticul ieftin al feței de masă, îmbibă cărțile, picură cu nonșalanță pe gresie, tot mai rapid, într-un râu vâscos.

Ochii invizibili dispuneau de curiozitatea morbidă de a urmări scena în continuare, dar reîntâlniră podeaua metalică. În ciuda faptului că avea mâinile încleștate în jurul gâtului de oroare și începuse să tușească reflex, prezicătoarea găsi forța necesară să ceară:

— În regulă, ipoteza 0.

Urmă o pauză încărcată de țiuituri prelungi, mulate pe pulsul ei accelerat. Nu percepu vreun răspuns din partea interfeței, ci doar vocea Paulei în ecouri din ce în ce mai clare și răspicate:

— Se accesează ipoteza 0: *minciuna*.

Jocul scenic se reluă în aceeași secvență, chițăielile, cafeaua, finalizarea etalării cărților. Zamfira-cea-naivă studie prelung diavolul, cinciul de cupe, cavalerul de spade, sorbind apoi din cafeaua fierbinte, arzându-și limba ca să mai câștige timp.

Ce se opunea lui „niciodată"?

— Curând.

— Cât de curând?

Ochii plutitori brusc înțeleseră ce avea să urmeze, dorind să poată încheia vizionarea; dar trebuiau să rămână pironiți locului și larg deschiși. Odată accesată, ipoteza trebuia dusă până la capăt.

— Foarte curând, dacă nu cumva deja l-ați cunoscut. Cărțile nu dau precizie calendaristică.

— Dar eu asta-mi doresc.

— Ete, scrie undeva vreo cifră?! se cambră Zamfira ca o pisică, crezând că furia gratuită o poate face mai convingătoare.

— Dar cinciul ăsta ce e?

— Cum, ce e?

— Ce înseamnă? O dată? Și de ce are pe el un om înfășurat în pelerină neagră?

Țiganca aduse cartea în dreptul ochilor, de parcă o vedea prima oară. Înghiți în sec, un moment nepermis de slăbiciune în fața clientei care îi scana chipul cu atenție vulturească.

— Mă minți, constată sec Eva și apoi își duse același plan lugubru la bun sfârșit.

Parcă din sadismul serverului, îi fu îngăduit Zamfirei ceva mai mult timp să-și vadă trupul prăbușindu-se: tusea agonică și spasmele mai forțară câte un jet de sânge însoțitor din falia deschisă de cuțit, ca o semilună în eclipsă. Mâinile încercau zadarnic să suplinească prin apăsare pierderea.

...La o adică, nu era mai bine așa? Nu era mai bine să moară decât să-și piardă identitatea, să devină parte dintr-o conștiință colectivă și să plutească între ființă și neființă secole de-a rândul? Îngropă gândul ca pe toate moartele-vii *ingurgitate* de server doar pentru scopul de a vedea mai clar, cristalin, viitorul.

☆ ☆ ☆

Țiganca rămase multă vreme întinsă la intrarea amuțită a portalului, fluctuând în starea de reverie ca un televizor la mila unui câine ascuțindu-și dinții pe butoanele telecomenzii. Vedea cum se așterne întunericul ca o pâclă; apoi pe Paula, în depărtare. O ultimă scânteie, pierind... iar prietena ei, o umbră palidă a trecutului, implorând-o să scape. Să-și ia moartea în mâini, în propriile mâini.

— Ei bine? se interesă interfața, cu o notă de satisfacție aproape umană în glas.

— Vreau o depanare, hotărî Zamfira, ridicându-se anevoie de pe podea și, amețită de tensiunea brusc scăzută, bălăngănindu-se să repereze drumul înapoi. Își ascunse planurile, durerea și amețeala după un zâmbet forțat, ferm înrădăcinat pe buze. Se sprijini cu ambele brațe de biroul interfeței, privind-o în ochii falși.

— Serios? Te-ai târât până aici ca o insectă scăpată de sub papuc și crezi că poți duce la capăt o depanare?

— E clar că variabilele trebuie luate la rând și manevrate astfel încât să găsesc versiunea de viitor în care trăiesc. Sau poate vrei să mă scutești de asta, măcar să-mi spui câte astfel de versiuni există..., se întrerupse să-și dea ochii peste cap cu emfază; dar, desigur, nu-ți e permis, trebuie să îmi suflec eu mânecile. Eu i-am deschis firul temporal și eu trebuie să găsesc calea să-l închid, altfel consecințele sunt incalculabile, chiar și pentru o minte *strălucită* ca a ta.

Holograma înghiți în sec.

— Există o cale care nu te expune la pericolele depanării, o cale mult mai ușoară, demnă, fără...

— Câtă vreme corpul nu intră în colaps înainte de termenul următorului cerebrotransplant, sunt aptă de muncă. Și, momentan, mă împiedici s-o fac? Așa că, fă dracului depanarea când îți spun! Doamne, știu că faci cinste Cassandrei când te porți la fel de încăpățânată ca un măgar, măcar asta a rămas de ea!

Replica ultimului corp al Cassandrei oftă prelung, cu neputință. Imaginea licări apoi, separându-se de-a dreptul în fragmente cubice care cu greu se alipiră la loc, semn de mare efort al serverului. Vocea Paulei confirmă cu nonșalanță:

— Se inițiază depanarea evenimentului înregistrat de AV106. Certificați...

Zamfira o întrerupse ferm, începând discursul mașinal:

— Eu, AV106, declar pe proprie răspundere că sunt de acord cu termenii și condițiile depanării și sunt pe deplin conștientă de consecințele nerespectării regulilor de conduită pe parcursul reluării trecutului firului temporal deschis la data de...

— Zamfira, ascultă.

O surprinse bruschețea senzației de piele pe piele. Holograma o ținea de mână și încerca să se facă ascultată, deși certitudinea deciziei din ochii Zamfirei îi șubrezea puterea. O clipă, ironic, scena celor două păru decupată dintr-un trecut îndepărtat: Cassandra încerca din nou să câștige o dezbatere oricât de infimă – dacă punctul jucăuș oranj de pe cer e Marte sau dacă un tip de lichior e superior calitativ altuia. Captivată, singura ființă umană se sperie, apoi se luptă să-și smulgă mâna din strânsoarea care se dovedi a fi greu de neglijat.

— Dacă se întâmplă ceva, e... ireparabil. Mai ales dacă ești văzută, știi bine. Nu e prea târziu acum să te răzgândești, iar serverul s-ar desăvârși cu incluziunea ta...

— A fost inclusă Paula sau nu?... Când am ieșit din portal, am văzut-o...

Interfața îi dădu deodată drumul și fragilitatea Zamfirei o trimise câțiva pași mari în spate. Vocea nepăsătoare sparse liniștea mormântală:

— Finalizați certificarea! Zece... nouă...

Țiganca zâmbi cu amărăciune, furniză restul datelor și fu teleportată, în vreme ce pe obrazul Cassandrei false curgea o lacrimă de pixeli.

☆ ☆ ☆

— Cafea? întrebă Zamfira din trecut, gutural, ieșind din chicinetă ținându-se de spate.

Cealaltă Zamfira, din viitor, abia o auzi. Aterizase în genunchi în dormitor, mușcându-se de antebraț ca să nu urle. Chiar dacă asta i-ar fi scurtat călătoria, vorbise serios când se declarase conștientă de riscuri. Din reflexul fricii, atât de bine format, încă nu avea de gând să se arate.

Plutea pe marginea de cuțit a deciziei sale finale.

Un fir de salivă i se prelinse din colțul gurii și fu suficientă vederea lui în drumul spre parchet cât să icnească, vomitând. Călătoria fusese într-adevăr dificilă, departe de ce-și amintea de la ultima sa depanare, convocată acum cincizeci și șapte de ani. Pașii Evei îi acoperiră gemetele înfundate. Ușurată, se ridică, continuându-și drumul aplecată și cu genunchii dureroși parțial flectați, ca o reproducere a primului mers biped al omului.

În sufragerie, privi fotografia, într-adevăr, realizată la Salonul Magiei din 2002, cu primele corpuri ale multor colege de breaslă dispărute de o veșnicie în neantul serverului. Deschise vitrina și își atinse propria imagine, prost focalizată, nu mai mare decât vârful arătătorului.

Primul pahar se sparse din stângăcia degetelor sale tremurânde.

— Vecinii... se mai ceartă..., șopti ca prin vis, amintindu-și de ceea ce se întâmpla în chicinetă, în trecutul devenit prezent.

Strânsoarea ei deveni fermă pe următorul pahar de cristal, care zbură neputincios, făcându-se țăndări. Covorul persan decolorat fu acoperit curând de cioburi scânteietoare. Bibelourile începură să se predea și ele, unul câte unul. Un cap de balerină sfidă distrugerea și o privi înapoi, enigmatic. Eva sosi alergând, opintindu-se în prag, scoțând un țipăt amorf.

— Cum? C-cum?! se întrebă clienta retoric, făcându-și convulsiv cruce. Țiganca râse diavolește, smulgând de-a dreptul ușa vitrinei și alăturând-o celorlalte resturi.

— A! Acuma credeți, care va să zică?

Ușa chicinetei se deschise iar, dându-se în lături de la curent.

— Hai, de ce nu ieși? Doar știi ce ai să vezi! O să vin după tine oricum și o să se termine, gata, o să se termine!

Dar nu mai avea răbdare. Zamfira alergă cu puteri din neant ivite, împingând ușa cu genunchiul sângerând și lipindu-și fața de copia sa din alt timp.

— Fir... închis.

Ambele figuri se dizolvară fantasmagoric.

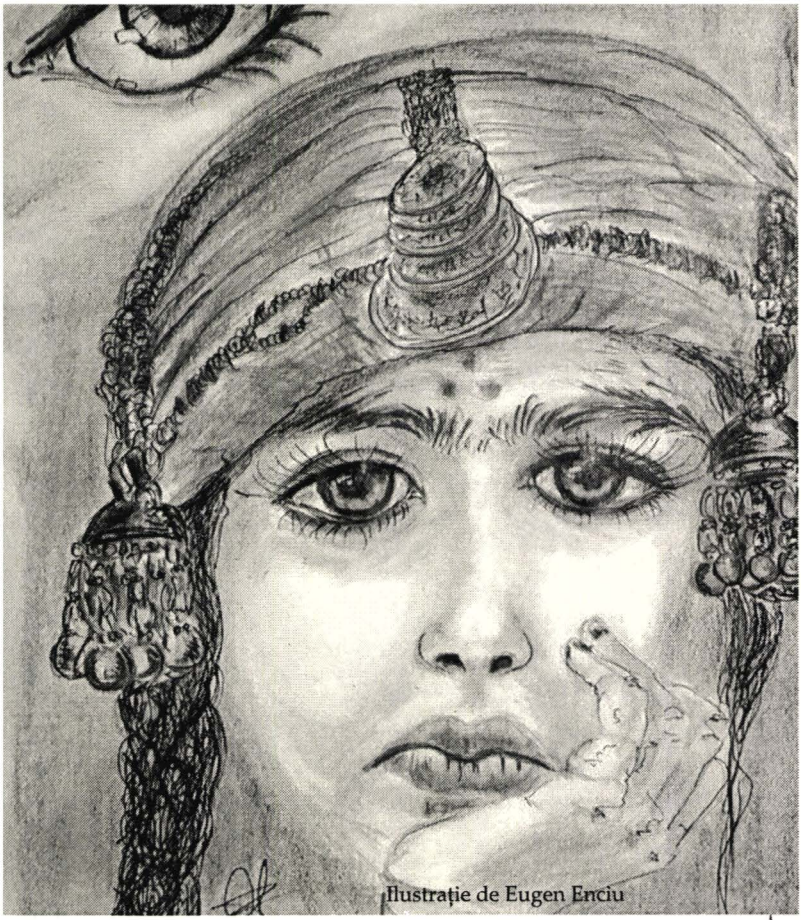

Ilustrație de Eugen Enciu

De vânzare, Universul...

de Marius Ghergu

Oamenii treceau, priveau cu mirare spre firma noului magazin, răsărit peste noapte în cartierul lor, se întrebau „de unde o mai fi răsărit și ăsta?", ridicau din umeri și își vedeau mai departe de drum.

Cu mâinile adânc vârâte în buzunarele pantalonilor, Tom își târa alene picioarele. Dădu și el cu ochii de vitrină și, pentru că nu avea nimic altceva mai bun de făcut, începu s-o studieze cu atenție. Adevărul era că lui Tom nu-i plăcea în niciun fel să muncească. Nu era el omul ăla! Ah, dacă se ivea, cumva, vreun chilipir, pe undeva, poate... Dar așa, să te duci zi de zi să trudești pentru câțiva dolari, acolo... Zău că nu merita efortul!

Într-o doară, nutrind o vagă speranță că *poate pică ceva*, deschise încet ușa magazinului. Îl întâmpină un omuleț, nițel cam ciudat la înfățișare. Noroc că el nu era niciodată atent la amănunte.

— Bine-ați venit în magazinul nostru, domnule! îl primi acesta, turuind cu amabilitate. Permiteți-mi să vă arăt ce vă putem pune la dispoziție.

Tom ridică din umeri, în semn de apreciere față de primirea politicoasă și se trânti în fotoliul oferit de gazdă.

— Noi, adică firma pe care o reprezint, își continuă vânzătorul reclama orală, vă oferim, bineînțeles, contra cost, orice stea ați dori din Univers.

Intrigat, Tom îl privi cu suspiciune. Oare chiar vorbea serios sau se ținea de bancuri? Cum naiba de se putea una ca asta, pen-

tru că, după umilele sale cunoștințe, pământenii de-abia reușiseră să pună piciorul pe Lună? Cum să poți ajunge așa repede în orice colț al Universului te-ar fi purtat dorința clientului?

— Priviți, îl făcu atent omulețul și apăsă pe un buton, făcând să apară pe unul dintre pereți o hartă luminoasă a cerului. Aici avem o diagramă cartografică a Universului. Cu ajutorul ei, vă puteți alege, practic, orice planetă, stea sau constelație doriți. În funcție de preț și de banii de care dispuneți, puteți să deveniți stăpânul unui satelit, al unei planete, al unui sistem solar sau, mă rog, al unei formațiuni de stele, la alegere.

Tom se holba fascinat la imaginea în relief pe care licăreau stelele. Identifică una, al cărei nume îi amintea de parfumul și gustul cozonacilor cu stafide. Înghiți în sec și întrebă:

— Asta de aici... arătă cu degetul spre un punct luminos. Cam cât ar costa?

— Care, domnule? Ah, steaua aceea din Casiopeea?! Să mă uit în catalog. Casiopeea... așa... Da. Prețul e de 10.000 de dolari.

— Zece mii?! „Cum naiba, numai atât?" vru să zică, însă reuși să-și înghită vorbele la timp.

Văzuse undeva, la o bursă stelară, afișate prețurile terenurilor disponibile pe Lună. În comparație cu suma cerută de omuleț pentru o stea întreagă, cu furnalul incandescent, o simplă parcelă stearpă costa de zece ori mai mult. Dădu din cap, se ridică din fotoliu și se îndreptă spre ușă.

— Domnule, n-ar trebui să vi se pară scump. În suma anunțată intră și prețul transportului, precum și asigurarea condițiilor bio pentru primele șase luni.

Omulețul se repezise alarmat după el, hotărât să nu-și piardă clientul.

— Bine, bine, am să mă mai gândesc, mormăi Tom, în timp ce ieșea pe ușă.

De cum se văzu afară, dincolo de ochii negustorului de astre, o luă la goană cât îl țineau picioarele, spre locuința lui Jim, singurul său prieten adevărat din orașul acela de rahat. Urcă trep-

tele blocului într-o răsuflare și dădu buzna în apartament, fără să mai bată la ușă.

— Jim, ești acasă? strigă el, deschizând grăbit ușile interioare.

— Ce naiba ai pățit, de năvălești așa? Jim scoase capul din bucătărie, măsurându-l pe deasupra ochelarilor. Te urmărește poliția? Nu știam că ai necazuri cu ei.

— Jim, am dat de un chilipir! Un chi-li-pir, înțelegi? accentuă el, răsuflând repezit. Am nevoie să-mi împrumuți niște bani, intră el direct în subiect.

Jim ieși din bucătărie, ștergându-și mâinile de șorțul vărgat.

— Cât?

— Zece mii.

— Hei, ai înnebunit? De unde să iau atâția bani? se cruci celălalt, sprijinindu-se de perete.

— Ești singurul meu prieten, Jim. Iar prietenul nu te lasă la nevoie. Nu mă lăsa nici tu, Jim! îl imploră Tom.

— Nici nu știu ce vrei să faci cu atâția bani. Poate că ai datorii la vreun mafiot! se dumeri el. Și de-aia te urmărește poliția.

— Ei și tu. Nu am, sigur că nu am. Mai întâi împrumută-mi suma și apoi o să-ți spun. E vorba de o afacere, omule! O lovitură grandioasă! țipă exaltat.

Jim privi câteva clipe la el ca la cineva cam sărit de pe fix, își linse buzele, oftă, apoi spuse:

— În regulă. O să-ți dau banii. Treaba ta în ce vrei să-i bagi. Problema e... când mi-i înapoiezi?

Tom ridică un deget.

— În câteva zile. Promit. Ți-am plătit întotdeauna datoriile.

— Mda. Jim aruncă șorțul pe un fotoliu și se îndreptă către dormitor. Dar nu au fost niciodată atât de mari ca acum. În fine, am promis, o să ți-i dau. Așteaptă puțin, bine?

Dispăru dincolo de ușă. Se auzi țăcănitul unui contor de seif, apoi bărbatul apăru în prag și-i întinse un pachet de bani. Tom îl înhăță, dădu din cap în semn de mulțumire și o zbughi cu o viteză năucitoare spre ieșire.

Jim merse la fereastră și se uită lung spre trotuarul din față. Îl văzu ieșind din scara blocului și năpustindu-se spre „Alhambra" ca o furtună.

— Bun, rânji el după un timp. Am dat 10.000 de dolari falși, voi primi 10.000 de dolari adevărați. Și se zice că nu e bine să faci afaceri cu prietenii...

Pe strada mărginită de sicomori înalți, Tom pășea ca prin vis. Era într-al nouălea cer și i se părea că tot mai urca. Din când în când, ca și cum nu-i venea să creadă, scotea mapa de plastic albastru și se uita cu duioșie la actul de proprietate și la biletul de drum spre Casiopeea.

— O să încep o viață nouă, mumură, aproape cu lacrimi în ochi. Prostul ăla de Jim o să mă aștepte mult și bine să-i returnez datoria.

Abia cotise către Muzeul Figurilor de ceară, când în fața magazinului pe care abia îl părăsise opri o mașină a poliției, din care coborâră doi agenți zdraveni. Intrară pe ușa cu clopoțel, apoi ieșiră la scurt timp, încadrându-l pe omulețul vânzător de stele.

☆ ☆ ☆

Taan Roon își admira colecția de numismatică galactică și își freca mâinile de încântare. Prin câte aventuri fusese nevoit să treacă până când reușise să o adune, numai el știa. Cel mai greu i se păruse pe planeta aceea albastră, pe care indigenii o numeau atât de straniu, „Pământ". Reușise să-i vândă unui prostovan o stea și, tocmai când se pregătea de plecare, brutele în uniformă îl sechestraseră și-l azvârliseră într-o cămăruță cu gratii.

— Hi, hi, hi, râse el amuzat. Ce mutre or fi făcut când or găsit încăperea goală...

Și continuă să-și admire colecția, învârtind între degete hârtiile verzi aduse cu atâta trudă de pe Pământ.

Vânez comori pierdute...

interviu cu ALEXANDRA GOLD

Red.: Bună ziua, Alexandra Gold! Îți mulțumim pentru că ai acceptat să stai de vorbă cu noi. Ești deja cunoscută ca fiind un foarte bun grafician. Ne poți spune câteva cuvinte despre *omul* care se află în spatele graficianului?

AG: Bună ziua! Mă bucur că pot acorda acest interviu pentru cititorii revistei **CSF**. Sunt un om care și-a transformat pasiunea în profesie, un om dedicat artei și mereu încerc să adaug un strop de artă acolo unde simt că e nevoie de ea. Am absolvit UNARTE București, specializarea grafic design, dar în paralel am continuat să fac ilustrație și, în cele din urmă, am ajuns să fac ce-mi place. Cred că iau această latură artistică prea în serios uneori și mi-e greu să mă desprind de ea când întreprind activități extraprofesionale.

Red.: Când te-ai întâlnit prima oară cu desenul?

AG: Mi-a plăcut încă de mică să desenez. Era singura activitate prin care îmi puneam imaginația pe hârtie. Am nimerit și la fix, fiindcă în timpul copilăriei mele se întâmpla renașterea Disney și apăreau cele mai frumoase desene animate, era de-a dreptul magică experiența pe care o trăiam în cinema și

de acolo ieșeam încărcată. Mai erau și cărticelele filmelor Disney, publicate de Editura Egmont, care se găseau la chioșcurile de ziare, iar mama mi le cumpăra pe toate. Apoi, în decursul anilor, au fost difuzate o mulțime de desene animate japoneze – *anime* –, iar Sailor Moon era pe-atunci un mare hit. Singura problemă era că la noi se făcea un dublaj de slabă calitate, pe când la nemți exista o întreagă distribuție, astfel că îi preferam pe ei. Dacă e să vorbesc despre desene statice și nu animate, atunci mă întorc la cărțile cu povești ilustrate, pe care le aveam. Erau multe și frumoase și le țin și acum minte, farmecul lor nu s-a pierdut. Ba mai mult, continuă și azi și de aceea merg periodic pe la anticariate, unde vânez comori pierdute. Uneori, am șansa să mai descopăr câte o carte veche, cu ilustrații magnifice.

Red.: A existat vreun moment anume în viața ta, în care ai decis să urmezi această carieră, această pasiune?

AG: Da, după facultate. Voiam să mă angajez ca designer, dar am ajuns să fac ilustrație pentru primul meu job și, de acolo, am urmat un drum lung. Nu cred că am decis, conștient, să fac ilustrație, ci s-a nimerit, pur și simplu. Am avut un portofoliu compus mai mult din ilustrație, la începuturi, și normal că m-am aplecat asupra acestei ramuri atunci când a trebuit să lucrez la proiecte.

Red.: Ce diferență există între desen și bandă desenată?

AG: Desenul/ilustrația poate fi de sine stătător/stătătoare. Banda desenată poate avea ramificații nenumărate. Desenul/ilustrația și banda desenată sunt oarecum același lucru, dacă deservesc același scop, poți spune o poveste într-un singur cadru sau în mai multe. Banda desenată e o artă secvențială care se derulează ca un film. Are calitatea de a combina textul cu imaginea, personajele vorbesc, reacționează, interacționează, asta e frumusețea unei benzi desenate. La cărțile cu povești găsim, de obicei, câte o pagină ilustrată, alături de una pe care se desfășoară textul și, oarecum, facem separarea din start. Până la urmă, totul se rezumă la modalitatea prin care artistul pre-

feră să-și expună ideea, asta în cazul în care și-a scris singur un scenariu sau o poveste, așa cum fac eu.

Red.: Ne vorbești despre câteva din lucrările tale publicate? Despre premii?

AG: Desigur. Am publicat o antologie cu benzi desenate scurte, numită „Selected Works", în colaborare cu Alex Lamba, am scos un album despre o poveste plasată în Rusia, intitulată „Focurile Lumii Noi", iar „Ora 12", romanul grafic scris și ilustrat integral de mine, apărut anul trecut la Editura Pavcon, a primit premiul Asociației Bedefililor din România, în 2018.

Red.: Participi activ la expoziții și la saloane de bandă desenată?

AG: Nu sunt foarte prezentă pe scena festivalurilor de BD din România, dar încerc, pe cât posibil, să mențin o legătură cu tot ce se întâmplă pe la noi.

Red.: Ai vreun artist grafic care te inspiră?

AG: Ar fi mulți, mereu descopăr artiști noi care mă fascinează. Pentru unii simt o nostalgie inexplicabilă, după alții simt o inspirație acaparatoare și mă mobilizez imediat, să desenez și eu ceva asemănător. Preferințele sunt personale, cred că depinde de fiecare artist. Dacă am vorbi mai pe îndelete, ai afla că am artiști clasici printre preferați, pictori renascentiști sau clasici ai romantismului care m-au impresionat, deci, gama e destul de variată.

Red.: Există o legătura între SF&F și desenele tale. Ce te-a determinat să abordezi aceste genuri?

AG: Există, prin extensie. Un cunoscător de SF&F ar putea descoperi în lucrările mele legături la care nici eu nu m-am gândit când am realizat acea ilustrație sau bandă desenată. În principiu, ideile îmi vin din diferite surse. Uneori, descopăr

un subiect interesant, ancorat în realitate, pe care, prin extensie îl îndrept spre fantastic. Se întâmplă și fără să dețin controlul absolut, uneori las treburile să decurgă după propriile lor căi. Spre exemplu, în „Ora 12" m-am folosit de anumite elemente fantastice pentru a-mi spune povestea pe care o concepusem și nu aveam altă modalitate decât prin abordarea acestor mijloace. Satisfacția vine după încheierea proiectelor și mă bucur că am luat-o înspre direcții noi. Exercițiile astea ajută la descoperirea și explorarea altor laturi ale personalității artistice, iar în calitate de povestitor/artist constați că hibridul tău s-a șlefuit bine și că reflexele au tentă multicoloră. Asta e frumusețea!

Red.: Care sunt planurile tale de viitor?

AG: Planuri sunt destule, problema este timpul liber. Dacă îl voi avea, sper să pun în aplicare unul din proiectele personale care stau demult la sertar. Până atunci, mă gândesc pe care aș putea să-l pornesc mai întâi.

Red.: Mulțumim frumos pentru timpul alocat și pentru tot ce ne-ai dezvăluit.

A consemnat:
Anamaria Borlan

Fără basme, fără unelte în plus

de ***Elena Ailenei***

Acesta e castelul, porțile s-au închis,
Trebuie să zbori, ca să ajungi la ea,
Legendarele povești cu prințese nu te ajută,

Prinții nu există, balaurii da,
Cioburile stau la locul lor, pe podeaua plină de praf,
Ți-e bine în dezordine

Și nu dormi 100 de ani, dacă te zgârie un ciob.
Te ridici, te aranjezi,
Nici prințesele nu există,
Poate vrăjitori/vrăjitoare...

Poveștile iau foc, privești tavanul albastru,
Trebuie să fie alb,
Visele încă își fac efectul...

ALBASTRA FLOARE A GOMOREI RADIOACTIVE ESTE ÎN SEAMA PĂRINȚILOR

de Julien Caragea

Schelete de pești răsar din dinamită;
hârci: din fântânile cu medicamente.
(Ce frumoasă fusese rochia de mireasă!...)
Maritimi nuferi de muzici sihastre
plutesc, încearcă auzul și cad.
Îndrăzni-va țărâna să nască iarbă?
Va mai ploua fericirea mari romburi albastre?
E soare și mi-e rău.
Paharele se sparg singure, înainte să râdem.
Umbra rinocerilor îmbătrânește oglinzile.
Copiii devin o jignire.
Cârligul semnului de întrebare scufundă orașul.
Steaua cu Dumnezeu se retrage în
casa fără fapte a speranței.
Plânsul ierbii se înalță,
inventează azurul,
pipăie cu mâini aspre nevăzuta cochilie.
Vai, fericire, vai și...

OMULE DE FIER

*de **Julien Caragea***

Ai pumni de fier, inima ta e un
pumn de fier, Pumni de fier sunt
clopoțeii mantiei tale de fier.
Dar cea mai mare criză de energie
a embrionului tău, scheletul de
lămâie stoarsă ți-l va rugini
în prea mult vin iscoditor,
Cu milă te va face epavă.

Evantaiul tău de râs de copil braț
cârn de sperietoare de ciori.
În sângele tău băltind de benzină vor
înota avortoni aventurieri lacomi.
Și drept ulei de păr nu-ți va mai fi.
Tușind plumb ce va îngropa în fântâni
tarabe măturate de senina amiază.
Căci floarea își va devora lujerul,
luciul îl va devora
Când în piețe și în librării solidaritatea umană
se va înlocui cu pe brânci căzute-n lut acoperișe
cu un morman de bălării piezișe.

Zeul cutremurului va spune că e zeul cutremurului.
Va veni animalul cu o mie de nări și te va mirosi
și câinele tău preatârziu va fi.
Soarele se va bucura ca o limfă călduță
peste blana lui cenușie tolănită alături de tine.

Marele Şarpe de Mare

de Aurel Cărăşel

Este, probabil, una dintre cele mai curioase enigme ale zoologiei moderne, cu un impact puternic în lumea literaturii şi artei. De la şerpii uriaşi care-i înghit pe preotul Laocoon şi pe fiii săi, în epopeea lui Homer, şi până la fantasmele acvatice cu care-şi sperie Jean-Marie Cabidoulin tovarăşii de navigaţie, din romanul „Şarpele de mare" al lui Jules Verne, creaţia artistică umană e permanent în contact cu această fiinţă misterioasă.

Denumirea sa este, cel mai probabil, dată de primii marinari care s-au încumetat să părăsească adăpostul coastelor şi să renunţe la cabotaj pentru a se aventura în largul oceanului. Deoarece aspectul său exterior semăna foarte mult cu cel al unui şarpe obişnuit, este evident că acestui nume i s-a adăugat apelativul „de mare", pentru a-i defini arealul de viaţă.

Arealul său de viaţă îl constituie oceanele planetare. Conform mărturiilor rămase de-a lungul ultimilor 300 de ani, în special în jurnalele de bord ale navelor, animalul a fost văzut aproape exclusiv în largul oceanului, părând că preferă locurile cu apă foarte adâncă, străbătute de marile cetacee şi de cefalopodele de mari dimensiuni, care ar putea forma prada sa preferată.

Descrierea sa ţine deja de un trecut îndepărtat, secolele scurse de la prima mărturie credibilă şi până în prezent ne-

aducând decât mici modificări şi ajustări ale portretului iniţial, în special în partea de limbaj ştiinţific, datorată specialiştilor în fauna marină care s-au interesat de fenomen (menţionăm că **marele şarpe de mare** e unul dintre puţinele cazuri de „animale fabuloase" propuse de cryptozoologie şi acceptate spre studiu de savanţii din domeniul faunei terestre, cazul lui Emil Racoviţă fiind elocvent, în această privinţă).

În principiu, toate descrierile converg către un animal din familia şerpilor de mare, dar de dimensiuni fabuloase: corpul, de formă cilindrică, cu un diametru cuprins de 50-100 cm, are o lungime între 18-25 metri şi o culoare albicioasă, în unele cazuri, cenuşiu-verzuie în altele, fiind înzestrat cu aripioare de culoare neagră; el e acoperit cu un fel de plăci cornoase, asemănătoare cu cele ale broaştelor ţestoase marine, spinarea având zimţi ca de fierăstrău. Gâtul enorm, mai subţire ca trupul, se termină cu un cap triunghiular, asemenea celui al şerpilor, şi care seamănă, până la un punct, cu cel de focă. Ochii sunt plasaţi ceva mai sus decât de obicei la şerpi, iar două orificii foarte vizibile se află în spatele botului. Coada este foarte lungă şi ascuţită.

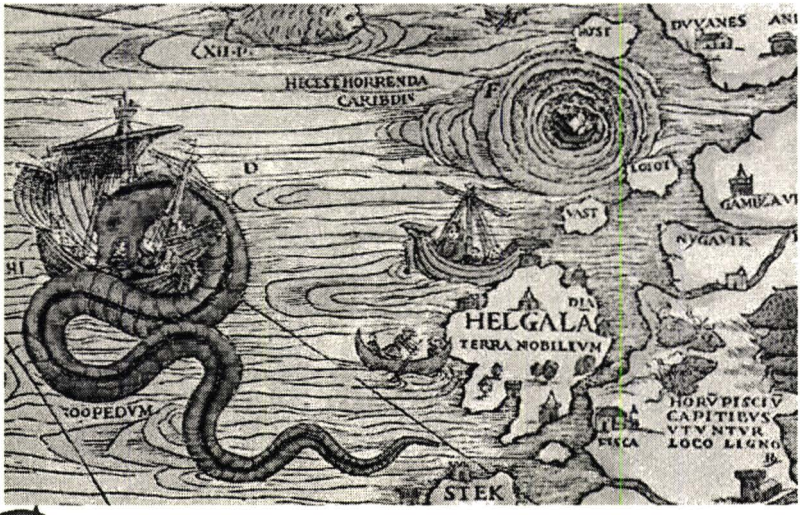

Caracteristica principală a acestor animale e corpul lor care nu posedă rigiditatea cunoscută a cetaceelor marine, ci are mişcări ondulatorii, asemănătoare cu ale şerpilor, însă în plan vertical. Fiecare scufundare e precedată de un jet de apă azvârlit în sus, mai degrabă un fel de vaporizare a ei, însoţită de un şuierat zgomotos.

Prima descriere credibilă şi destul de completă a acestuia (dincolo de ceea ce se discuta prin crâşmele şi hanurile portuare ale vremii, de către mateloţii aflaţi la o stacană cu vin şi la o poveste despre monştrii fabuloşi ai adâncurilor) este realizată de pastorul norvegian Hans Poulsen Egede, de confesiune luterană, supranumit **Apostolul Groenlandei**, care la 6 iulie 1734, zăreşte în largul Groelandei animalul şi îl descrie astfel: „Am văzut aici un monstru îngrozitor, cum nu s-a mai văzut vreodată: s-a ridicat deasupra valurilor şi capul său parcă trecea de gabia navei noastre. Respiraţia îi era mai puţin puternică decât a balenei. Avea capul mai mic ca trupul, care părea moale şi zbârcit, cu înotătoare late atârnând sub burtă. Scurtă vreme după aceea am zărit coada monstrului: lungimea ei era mult mai mare ca aceea a navei".

Comportamentul

În general, întâlnirile dintre om şi **marele şarpe de mare** au fost accidentale (cu excepţia cazurilor în care omul a căutat, în mod special, această întâlnire, pentru a-l captura, în scopul clasificării sale într-o categorie cunoscută a faunei marine).

Observaţiile făcute de-a lungul secolelor, de către marinarii aflaţi întâmplător în zona sa de activitate, demonstrează că e vorba despre un animal marin de mari dimensiuni, un prădător care ştie să-şi gestioneze bine spaţiul vital şi, mai ales, să lupte eficient împotriva prăzilor sale obişnuite (balenele, rechinii mari, caracatiţele uriaşe etc). Nu au fost niciodată semnalate cazuri în care acesta să fi atacat omul, în primul rând din cauza faptului că, în general, locurile de observaţie erau situate în lar-

gul coastelor, acolo unde marinarii nu intrau în apă, fiind protejați de corăbii.

Deoarece e considerat un animal de adâncime, comportamentul **marelui şarpe de mare** nu a fost niciodată observat în locurile unde trăieşte în mod obişnuit, rarele sale apariții la suprafață, în urmărirea prăzilor sau din cauza unor răni care l-au făcut vulnerabil la presiunea apei, nefiind suficiente pentru a-l caracteriza din acest punct de vedere.

Evidențele materiale ale activității sale nocturne nu sunt dintre cele mai vizibile. Nu trebuie uitat faptul că, asemenea *monstrului din Loch Ness*, dar şi a altor creaturi cvasifabuloase marine, îşi duce viața într-un univers acvatic aproape nemărginit, în care posibilitatea de a-l întâlni este foarte mică. Mai mult, secole la rând, singurii care au avut această posibilitate, în mod real, au fost în mod exclusiv marinarii, oameni care nu erau savanți şi a căror credibilitate în privința poveştilor referitoare la experiențele trăite pe apă a fost dintotdeauna foarte scăzută. Odată cu evoluția tehnicii şi, implicit a transporturilor marine civile şi militare, raportările privind **marele şarpe de mare** au început să vină şi din partea altor categorii sociale de oameni implicați într-un fel sau altul în traversarea mărilor şi a oceanelor. Deoarece

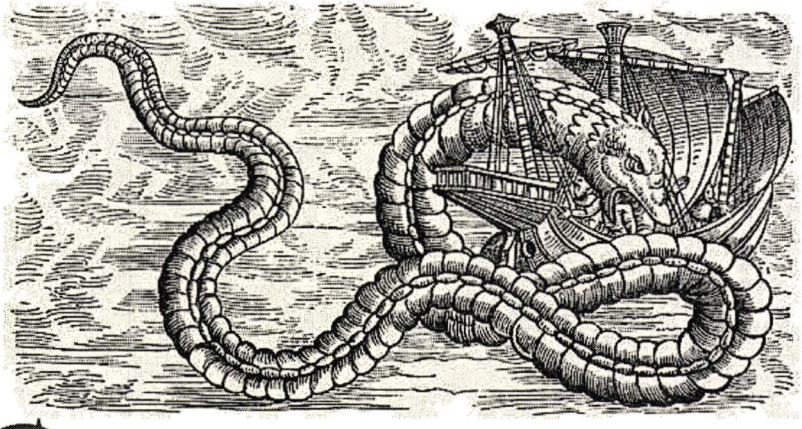

aparatul de fotografiat a apărut relativ târziu (1829; Nicéphore Niepce), rămânând multă vreme un accesoriu de lux, singurele evidențe materiale rămase din perioada observațiilor sunt desenele.

În 1848, căpitanul fregatei militare britanice „Daedalus" raporta prezența lângă vasul său a unui șarpe lung de 12 metri, care a înotat paralel cu nava mai mult de o jumătate de oră, fiind văzut de întreg echipajul; raportul către Amiralitate a fost însoțit de un desen după natură, executat cu foarte multă acuratețe, desen care se găsește și în prezent în arhivele flotei militare.

În 1905, iahtul „Walhalla" aflat într-o croazieră științifică de-a lungul coastelor braziliene (la 7°4' latitudine și 34°20' longitudine vestică) a întâlnit un **șarpe de mare**, care a fost descris de cei doi naturaliști aflați la bord, Meade-Waldo și Michael John Nicoll, într-un raport, însoțit de un desen amănunțit: el reprezenta un șarpe lung de aproape 8 metri, cu capul semănând cu cel al unei broaște țestoase, o aripioară dorsală și un gât măsurând peste 2 metri.

O geneză misterioasă

Două sunt ipotezele principale, în privința originii acestui animal misterios și timid, care a intrigat o parte dintre oamenii de știință din domeniu (cazul cel mai cunoscut fiind al savantului român Emil Racoviță).

Prima susține apariția sa într-un trecut extrem de îndepărtat al Pământului, probabil în epoca de glorie a marilor saurieni. Supraviețuirea sa până în zilele noastre va rămâne o enigmă pentru multă vreme de acum încolo, dar se poate presupune că aceleași condiții externe care au condus la supraviețuirea peste milioane de ani a unor specii foarte rare și cunoscute (arborele *sequoia*, în domeniul florei terestre; *latimeria chalumnae*, în domeniul faunei marine) au acționat și în cazul său. Apele oceanului planetar au constituit un adăpost ideal pentru **marele șarpe de mare** care, după dispariția majorității absolute a faunei sauriene, nu a

mai avut, probabil, niciun duşman natural redutabil, reuşind să supravieţuiască până în momentul în care, ajutat de tehnică, omul i-a invadat lumea. Faptul că e un prădător feroce (unele mărturii dau drept sigură încleştarea sa cu balene, delfini sau calmari uriaşi – cea mai senzaţională este cea a căpitanului Dravar, de pe „Pauline", care la 8 iulie 1875 a văzut o luptă pe viaţă şi pe moarte între acesta şi o balenă în jurul căreia se încolăcise monstrul) nu îl face însă să atace şi oamenii, faţă de care manifestă o curioasă timiditate, fugind din faţa navelor ori de câte ori este întâlnit.

Cea de-a doua ipoteză susţine evoluţia unui dintre animalele acvatice cunoscute, ca o adaptare la solicitările mediului de viaţă, până la o formă care aduce, până la un punct, cu cea a unui şarpe gigantic. În 1892, naturalistul olandez dr. Cornelius Oudemans, directorul Grădinii zoologice din Haga, publică un studiu întemeiat pe 187 observaţii, realizate de-a lungul a peste 200 de ani. În opinia sa, **marele şarpe de mare** nu e altceva decât un uriaş piniped (ordin de mamifere adaptate la viaţa acvatică, având membrele transformate în înotătoare – reprezentanţi: foca, morsa etc.), cu o anatomie deviată, posibil o focă cu un gât uriaş şi o coadă extrem de lungă.

Elemente mitice, legendare

Poveşti care au ca personaj principal **şarpele** există în toate mitologiile umanităţii. Este un animal sacru care, alături de divinitate, ne-a însoţit evoluţia istorică cu o remarcabilă statornicie.

Oamenii au admirat reptila, printre altele şi datorită faptului că are capacitatea de a-şi lepăda anual pielea, devenind astfel un simbol al permanentei înnoiri şi întineriri.

Ca simbol negativ, al pericolului şi al ispitei, şarpele e prezent în toată literatura antichităţii. Poveştile vechiului Summer sunt dominate de „Epopeea lui Ghilgameş", în care iarba nemuririi, dobândită după multe aventuri şi greutăţi de către erou, este înghiţită de un şarpe şi astfel omenirea pierde şansa vieţii eterne.

La vechii egipteni, şarpele era un element nelipsit din coroana faraonilor, iar zeul-şarpe Apophis, cel ce locuia în întunericul veşnic, era cunoscut drept un spirit negativ, repezentant al răului şi al distrugerii.

La greci, Asklepios, zeul medicinii, se sprijină într-un baston format din doi şerpi încolăciţi, ei simbolizând puterea absolută asupra vieţii. Unul dintre mituri povesteşte despre cum furia zeiţei Hera la aflarea veştii că s-a născut Afrodita a făcut ca aceasta, de supărare, să izbească în pământ cu pumnul, iar la poalele muntelui Parnas a apărut un şarpe, Python, care avea dimensiuni colosale şi avea să devină cel mai de temut animal din regiune. Un alt mit provine din vremea războiului troian şi relatează cum au fost sugrumaţi preotul Laocoon şi fiii săi de doi şerpi uriaşi, ieşiţi din apele mării, la porunca zeiţei Atena. Un alt monstru care populează miturile elene e Meduza, o gorgonă pe al cărei cap creşteau şerpi vii, în loc de păr, şi a cărei privire avea proprietatea de a-i transforma în stană de piatră pe cei ce cutezau să o privească în ochi.

În Cartea Cărţilor, „Biblia", şarpele apare sub mai multe forme, având de fiecare dată simbolistică negativă. Cel mai cunoscut episod e cel în care el o ispiteşte pe Eva să muşte din mărul cunoaşterii şi, astfel, bărbatul şi femeia sunt alungaţi din Rai şi îşi pierd calitatea de nemuritori.

În poveştile nordice e scris că şarpele uriaş Jormungand, care înconjoară întreaga lume cu trupul său, se va ridica din ape în ziua de Ragnarok, ma-

rea bătălie a sfârşitului lumii, şi va fi alături de tatăl său, Loki, şi de fratele său, lupul Fenris, în dezastrul ce va face să piară aproape întreg Universul.

Vechii macedonieni considerau că şerpii au puteri magice în privința fertilității, iar cultul zeului-şarpe Glycon e unul dintre cele mai răspândite în regiunea lor. Povestea reginei Olympia, mama lui Alexandru Macedon, care a fost fecundată de Zeus transformat în şarpe e exemplară în acest context.

Pe continentul american, unul dintre cele mai războinice popoare, aztecii, îl venerau pe Quetzalcoatl, şarpele cu pene, cel care împărțea oamenilor cunoaşterea, fiind dătătorul de viață şi de moarte. Deoarece religia mezoamericană vorbeşte despre o succesiune ciclică a lumilor, cea de dinaintea noastră fiind distrusă de potop şi de foc, nu e de mirare că zeul cu pene a refăcut-o din oasele rămase după dezastru, coborând pentru asta în lumea morților.

În India, subcontinentul fabulos al multimitologiilor, Naga-şii sunt divinități care veghează asupra naturii, cu trup jumătate om, jumătate şarpe. Protectori ai izvoarelor, fântânilor şi râurilor, ei locuiesc în oraşul subteran Bhogavati, de unde pedepsesc orice ființă care face rău mediului înconjurător.

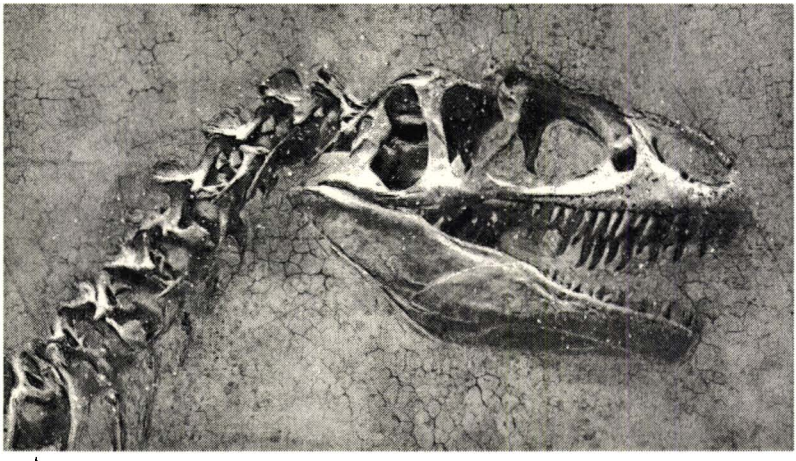

În mitologia chineză, Fu Xi şi Nu Wa sunt frate şi soră, două fiinţe cu trupuri de şarpe, care au cozile înlănţuite, simbol al puterii dualităţii unificate. Şi ei, asemenea altor zei-şerpi, refac lumea după potop şi veghează asupra oamenilor.

File din istoria unei creaturi misterioase

Printre primele consemnări cu privire la şerpii acvatici uriaşi este cea realizată de naturalistul Pliniu cel Bătrân, care, într-una din cele 31 de lucrări referitoare la istoria Romei, relatează confruntarea dintre generalul roman Marcus Atilius Regulus, adulat la Roma pentru curajul manifestat în timpul primului război punic, cu un şarpe uriaş ieşit din apele fluviul Bograd. Bătălia cu această adevărată forţă a naturii a fost atât de grea, încât generalul a declarat după aceea apropiaţilor săi că ar fi preferat să asedieze de două ori cetatea Cartaginei, decât să fi purtat respectiva luptă. Conform aprecierilor lui Pliniu, monstrul ar fi măsurat nu mai puţin de 120 de picioare (40 m) şi ar fi exalat o asemenea duhoare, încât soldaţii au fost nevoiţi să se retragă de câteva ori din cauza ei.

Cea dintâi relatare modernă scrisă îi aparţine pastorului luteran de origine norvegiană, Hans Poulsen Egede; supranumit *apostolul Groenlandei*, deoarece şi-a petrecut o parte din viaţă pe insulă, aducând cuvântul Domnului inuiţilor şi îngrijindu-i ca un sfânt, în timpul cumplitei epidemii de variolă din 1734. Egede vede un **şarpe de mare**, pe 6 iulie 1734, în largul coastelor, pe când părăseşte Groenlanda împreună cu familia, pe care încearcă să o pună la adăpost. Impresionat de uriaşul animal, pastorul îl descrie astfel: „Am văzut aici un monstru îngrozitor, cum nu s-a mai văzut vreodată: s-a ridicat deasupra valurilor şi capul său parcă trecea de gabia navei noastre. Respiraţia îi era mai puţin puternică decât a balenei. Avea capul mai mic ca trupul, care părea moale şi zbârcit, cu înotătoare late atârnând sub burtă. Scurtă vreme după aceea am zărit coada monstrului: lungimea ei era mult mai mare ca aceea a navei".

A doua relatare scrisă importantă are loc la mijlocul secolului al XVIII-lea şi e realizată tot de către un preot – Erik Pontoppidan, teolog şi scriitor danezo-norvegian puternic influenţat de pietism, a scris o cunoscută „Istorie Naturală a Norvegiei" (1752-1753), în care descrie cu minuţiozitate modul de viaţă al ţăranilor norvegieni, flora şi fauna Norvegiei, inspirându-se din modelul oferit de opera marelui naturalist suedez Carolus Linnaeus. În această carte, el consacră un capitol întreg monştrilor marini, printre care krakenul şi **marele şarpe de mare**, atrăgând atenţia că este posibil ca patria acestora să se găsească în largul coastelor scandinave (presupunerea sa se baza pe numărul mare de observaţii făcute în zonă, cu privire la cele două animale marine).

Următoarele observaţii sunt realizate în 1817, când ziarele americane din epocă publică relatările mai multor echipaje de pe vase de transport şi de pescuit, care descriu întâlnirile cu un animal necunoscut, lung de peste 20 metri, cu capul asemănător unui cal, înotând însoţit de şuierături în plan vertical.

În 1842, geologul canadian sir John William Dawson, cofondator al ramurii paleobotanisticii, însoţit de geologul

englez sir Charles Lyell, observă un **şarpe de mare** în Golful Sfântul Laurenţiu, în apropiere de peninsula Labrador, dar raportul său e primit cu scepticism de autorităţile academice ale vremii.

În 1848, căpitanul fregatei britanice „Daedalus" înaintează un raport oficial Amiralităţii, în care relatează întâlnirea din sud-estul Atlanticului (între Capul Bunei Speranţe şi Insula Sf. Elena) cu un **şarpe de mare** lung de peste 12 metri, care a înotat în apropierea navei timp de peste o jumătate de oră. Monstrul a fost văzut de întregul echipaj şi chiar a fost desenat de un ofiţer înzestrat cu talent artistic. În urma interesului stârnit de acest raport, s-a aflat că animalul mai fusese văzut de echipajele a peste 80 de nave, pe diferite mări şi oceane, dar că martorii se feriseră să facă public evenimentul, pentru a nu fi discreditaţi.

Între 1860 şi 1890 au fost înregistrate câteva sute de observări ale animalului, printre cele mai spectaculoase fiind cele făcute de navele „Imogen" (1856), „Osborn" (1877) şi „City of Baltimore" (1879). Relatarea întâmpinată cu cel mai mare interes, dar şi scepticism, în epocă, este cea a căpitanului Dravar, de pe nava „Pauline", care (la 8 iulie 1875) ar fi văzut o luptă încrâncenată între un **şarpe de mare** şi o balenă în jurul căreia se încolăcise acesta. Din 1883 datează una dintre cele mai credibile consemnări ale secolului al XIX-lea, făcută în jurnalul de bord al corvetei germane „Elisabeth", de către căpitanul Hollman: „Ora cinci. Observat grup de cetacei de diverse mărimi şi, printre ei, un animal a cărui formă şi mişcări aminteau cele ale şarpelui. Avea o culoare albicioasă, iar capul şi gâtul i se ridicau la zece până la optsprezece picioare deasupra apei."

Cea mai cunoscută relatare din secolul al XIX-lea e făcută de comandantul canonierei „Avalanche", care, la 15 şi la 25 februarie 1898, întâlneşte **marele şarpe de mare**, prima dată în largul golfului Along, în apropiere de ţărmul Indochinei, iar a doua oară în zona pitorescului arhipelag Fai-tsi-long. În ambele cazuri (la care

participă un mare număr de observatori, atât marinari ai canonierei, cât şi 10 ofiţeri de pe nava de război „Bayard"), e vorba de câte două animale, de culoare cenuşie sau neagră, a căror lungime a fost evaluată la aproximativ 20 metri, diametrul fiind estimat între doi şi trei metri, iar capul a fost descris asemănător celui de focă, dar de două ori mai voluminos. Spatele, acoperit cu un fel de zimţi, ca la fierăstrău, a executat trei mişcări ondulatorii continue, înainte ca animalul să dispară definitiv sub valuri. În total, în ambele observaţii, canoniera a urmărit ciudatul animal marin timp de peste două ore şi a tras de mai multe ori cu tunul asupra sa. Povestea vânătorii marine a apărut în ediţia din 5 martie 1898 a ziarului „Le Courrier d'Haiphong".

Golful Along pare locul predilect de plimbare al enigmaticului animal. La 11 iulie 1898, el e observat şi de marinarii cuirasatului „Vauban", sub comanda căpitanului Boutet şi avându-l la bord pe viceamiralul Bonniniere de Beaumont. Iată cum descrie întâlnirea unul dintre puşcaşii marini de pe navă: „Priveam marea în dreptul scării de la babord, când privirea mi-a fost atrasă de un animal ciudat care trecea cam la trei metri de capătul de jos al scării de acces, cu ondulaţii asemănătoare celor ale şarpelui, dar în sensul longitudinal al vasului. Animalul măsura între 10 şi 20 metri în lungime şi părea să aibă o grosime între 40 şi 50 centimetri diametru, la mijlocul corpului. Avea un soi de plăci cornoase de grosimea celor ale broaştei ţestoase; gâtul era mult mai subţire decât corpul, iar proporţia dintre cap şi trup era aceeaşi ca la şarpe; coada se termina cu un vârf ascuţit. Ochii păreau plasaţi ceva mai sus decât de obicei la şerpi; două orificii foarte vizibile se aflau în spatele botului. Culoarea animalului trebuie să fi fost cenuşie-verzuie, dar fără îndoială că această nuanţă trebuie atribuită culorii apei de mare şi reflectării cerului. Animalul se afla cam la 1,50 până la 2 metri adâncime".

În decembrie 1903, secundul navei „Charles-Haudouin" consemnează, într-o scrisoare

THE GREAT SEA SERPENT OF 1848.

privată, o mărturie care începea să devină deja obişnuită pentru cunoscători. Aflată în cursă regulată între oraşul francez Nantes şi Hong Kong şi surprinsă de un taifun, nava s-a refugiat în portul Tourane, unde marinarii asistă la apariția din adâncuri a unui animal înspăimântător: „La 15 sau 20 metri de navă se ivea din apă o masă dublă, lungimea fiecăreia dintre părțile ei fiind de 7 până la 8 metri, iar distanța care le separa era de 5 până la 6 metri. Grosimea unei spire era cam cât a unui obişnuit butoi de vin. O creastă zimțată dădea fiecărei spire un aspect foarte neobişnuit. Avea, în ansamblu, o mişcare ondulatorie, ca aceea a unui şarpe, iar viteza lui era mult mai mare decât a navei care, din câte îmi amintesc, era atunci de 9 noduri. Culoarea lui era un soi de «negru murdar». Câteva clipe după aceea, animalul se scufundă orizontal provocând o foarte pronunțată fierbere a apelor". Finalul scrisorii prezintă părerea personală a ofițerului se-

cund cu privire la apartenența biologică a animalului: „...ceea ce am avut prilejul să aflu în perioada destul de îndelungată petrecută în regiunea coastelor sudice chineze mă face să presupun că e vorba de amfibii (în sensul de animale marine cu respirație aeriană) şi că, pe vremuri, puteau fi zărite relativ frecvent".

În decembrie 1903 e zărit şi raportat de câțiva mateloți din echipajul cuirasatului „Gueydon", iar la 12 februarie 1904, comandantul navei „Château-Renault", locotenentul Peron, îl observă dintr-o şalupă cu aburi, în acelaşi golf Along şi întreprinde o senzațională cursă de urmărire. În martie 1904, cuirasatul „Gueydon" revine în golf şi aproape 100 de oameni de la bordul său semnează consemnarea observației căpitanului în jurnalul de bord.

La 24 mai 1907, echipajul şi pasagerii pachebotului „Tampania", aparținând societății Cunard Line, îl zăresc în mai multe rânduri în apropiere de coastele Irlandei.

În timpul desfăşurării Primului Război Mondial, comandanții mai multor submarine germane au raportat ridicarea la suprafață, în urma unor puternice explozii submarine, a rămăşițelor unor uriaşe animale subacvatice, asemănătoare şerpilor.

În 1917, în timp ce patrula în apropiere de Islanda, crucişătorul englez „H.M.S. Hilary", întâlneşte un animal ciudat, pe care comandantul său l-a confundat cu un submarin inamic şi a ordonat să se tragă asupra lui; un obuz şi-a nimerit ținta, iar monstrul s-a răsucit în loc, după care a dispărut în adâncuri. El avea, după declarațiile martorilor, aproximativ 18 metri lungime, iar gâtul, lung de 6 metri, se mişca în semicerc când îşi întorcea capul.

În 1920, nava britanică militară „Caesar", având la bord un viceamiral, îl întâlneşte în plină mare, între Irlanda şi Insula Man. Din acest moment, aparițiile sale sunt din ce în ce mai rare, la asta contribuind, probabil şi crâncenele bătălii navale din cel de-Al Doilea Război Mondial. Ultima relatare credibilă despre el e cea consemnată în jurnalul cargo-

ului american „Santa Clara", în 1948, care se loveşte de el în largul coastelor Carolinei de Nord. Martorii au declarat că monstrul măsura 15 metri în lungime, avea capul triunghiular, asemănător şerpilor de uscat, şi corpul cilindric cu diametrul de circa un metru.

În loc de concluzie

E posibil ca **marele şarpe de mare** să fie doar o scornea-lă a minților unor marinari speriați de pericolele ascunse sub apele mărilor şi oceanelor şi spuse ca poveşti uimitoare, prin tavernele din porturi, între două ieşiri în larg. În acest caz, meşterul dogar Jean-Marie Cabidoulin, celebrul personaj al lui Jules Verne, din romanul „Şarpele de mare – Închipuirile lui Jean-Marie Cabidoulin" este un adevărat magician al vorbelor, care reuşeşte să stârnească, prin istoriile sale marinăreşti, groaza ascultătorilor, zugrăvind teribil de realist animalul fabulos.

E posibil, în acelaşi timp, ca el să existe încă, în spații marine încă greu de determinat, iar sutele de rapoarte ale

căpitanilor de navă, precum şi miile de mărturii ale marinarilor, puşcaşilor marini, savanților, dar şi ale simplilor călători pe navele de transport să fie adevărate.

Este posibil ca povestea sa să fie o reluare, la altă scară, a celei a Latimeriei Chalumnae, iar viitorul apropiat să ne aducă pe tavă proba materială a existenței sale. Trăim, totuşi, într-o eră a descoperirilor aparent fără limite, în care harta petelor albe din orice domeniu se micşorează în proporție geometrică.

Şi totuşi, de ce atât de puține relatări înainte de secolul al XVIII-lea, şi de ce atât de inconsistent de puține după cea de-a doua jumătate a secolului al XX-lea? Pentru că, dacă e să dăm crezare grosului observațiilor, atunci **marele şarpe de mare** ar fi fost zărit pe o suprafață acvatică uriaşă, care acoperă, practic, întreaga suprafață a globului, de la Poli şi până la Ecuator. Aşa ceva ar fi fost imposibil, dacă nu ne-am raporta la un mare număr de animale din această specie, câteva exemplare nereuşind să străbată aceste distanțe imense, indiferent de viteza cu care ar fi reuşit să se deplaseze (şi care, conform majorității afirmațiilor celor care au intrat în contact vizual cu el, mai ales în secolul al XIX-lea, ar fi de circa 25 km/oră). Or, un număr mare de exemplare presupune, automat, o adaptare bună la mediu şi, deci, o perspectivă acceptabilă de perpetuare în timp. Cu atât mai mult cu cât nimeni n-a reuşit să-i identifice vreun duşman natural.

Şi atunci, de ce e atât de rar menționat înainte de secolul al XVIII-lea şi de ce aproape că nu mai este amintit după a doua jumătate a secolului al XX-lea?

Pentru prima parte a întrebării, răspunsul nu este foarte greu de formulat. Există, evident, mai multe cauze raționale: în primul rând, ar fi vorba despre o navigație redusă şi mai mult costieră, care nu iese decât arareori din Mediterana şi din regiunile apropiate țărmului atlantic; în al doilea rând, e vorba despre o navigație sporadică, cu pierderi frecvente de nave şi de vieți omeneşti, aşa încât o parte din

eventualele observații au sfârșit pe fundul apei, laolaltă cu observatorii; în al treilea rând, pentru că știința de carte era un lucru rar în acele vremuri, iar căpitanii, cel mai adesea buni navigatori, dar analfabeți, nu țineau jurnale de bord; în fine, pentru că nu existau elemente tehnice de observație (binocluri, lunete, radare, sonare, periscoape etc.), care să favorizeze identificarea în larg a unor astfel de animale, al căror corp nu depășea cu mult suprafața apei.

De ce nu mai apar dincolo de jumătatea secolului XX? Să fie de vină poluarea exagerată a mărilor și oceanelor, în special cea cauzată de petele petroliere? Ori poate creșterea temperaturii apei și a salinității ei? Să aibă vreun amestec negativ radiațiile provenite de la exploziile nucleare submarine? Ori, poate, pur și simplu specia **marelui șarpe de mare** a ajuns la finalul ciclului său de viață și s-a stins în mod natural?

Ca întotdeauna, în cazurile lipsite de probe materiale concludente, întrebările generează alte întrebări, așteptând ca viitorul să identifice un răspuns.

Ilustrație de Eugen Iancu

CUBLEŞAN, Constantin
(n. 1939)

Scriitor român de SF, născut în Cluj-Napoca. Își face studiile în orașul natal. Între 1955-1959, urmează cursurile facultății de filologie ale Universității „Babeș-Bolyai". Până în 1962 se angajează ca redactor la Studioul de Radio din Cluj, apoi se mută la revista „Tribuna", unde ajunge pe funcția de secretar de redacție. Ulterior, se mută la editura „Dacia", unde ajunge redactor-șef. Pentru o perioadă, e director al Teatrului Național din Cluj, apoi redactor-șef adjunct la revista „Steaua". Din 1992 este profesor asociat la Facultatea de Litere a Universității clujene, predând la secția de „Teatru". În 1999 se mută ca profesor la Universitatea din Alba-Iulia. În prezent este profesor universitar doctor și conducător de doctorate în specialitatea „Istoria Literaturii Române". Volume ale sale au fost distinse cu Premiul Uniunii Scriitorilor din România și al Filialei Cluj a Uniunii Scriitorilor, precum și cu alte premii. Distins cu medalia jubiliară „Mihai Eminescu", în anul 2000, și cu Meritul Cultural în grad de Ofițer, în anul 2004. Este Cetățean de Onoare al municipiului Cluj-Napoca. Își ia doctoratul în Științe Filologice în 1982.

Debutul literar are loc în 1957, în revista „Tribuna". Impresionantă ca productivitate, opera sa se întinde pe mai multe paliere, de la povestire, nuvelă, roman și până la piese de teatru, culegeri de articole

critice, monografii de istorie literară, eseuri dramatice, proză și versuri pentru copii.

Debutul în literatura SF se petrece în anul 1965, cu volumul „Săgețile Dianei". Critica vremii consideră textele de gen ale lui CC și, în special, cele de început, drept o proză care nu depășește prin nimic nivelul filozofic, logic și de invenție tematică nivelul comun al textelor SF din epocă. Scrise într-o deplină ignorare a regulilor genului (care vizează lipsa de informare în domeniu a scriitorului), prozele denotă tentativa ambițioasă a acestuia de a le reinventa, în maniera în care pictorii *naivi* încercaseră, la începutul secolului XX, să reinventeze legile artei plastice. Într-un astfel de context trebuie apreciate aproximările și stângăciile limbajului care se dorește „tehnic" – redus la minim și utilizat numai în relații de largă generalitate: racheta devine, în viitorul „lecturat" de ochii scriitorului, banalul Trabant, care se oprește când și când la marginea uriașelor șosele cosmice pentru a-și face plinul de combustibil; unii funcționari schimbă „opt planete în doisprezece ani", precum funcționarii tereștri de pe vremuri posturile de muncă; pe marile drumuri cosmice omenirea circulă în aceeași manieră în care ar face-o cu trenul sau cu autobuzul, între localitățile urbane ale țării. Scopul real al prozei lui CC se situează la nivelul discursului etic. Lipsit de o pregătire științifică temeinică, CC refuză tiparul prozei SF tehniciste a anilor '50, aducând în primplanul atenției cititorului umanismul situațiilor, printr-o strategie literară bine regizată.

„Nepăsătoarele stele" (1968) este o culegere de povestiri în care autorul demonstrează că nu este interesat de realitatea

virtuală a viitorului ca atare, percepându-l ca pe o modalitate practică de a percepe în manieră simbolistă conflicte din existența contemporană. În „Balerina albastră", descoperim un inventator de roboți, cu un suflet împietrit din cauza unei educații negative, dar și din munca lipsită complet de căldură omenească pe care e nevoit s-o presteze cotidian; asemenea eroului lui Viliers de l'Isle Adam, el construiește o făptură mecanic-umanoidă (tip Halady), prin care dorește să depășească creația naturală feminină. „Fereastra spre veșnicie" are ca personaj principal o femeie care, revenită dintr-o îndelungată expediție cosmică, vrea să creadă că ar putea să reia firul iubirii, rupt cu mulți ani în urmă, în momentul marii plecări; dar intenția eșuează și ea trebuie să se întoarcă lângă soțul care o așteaptă răbdător. În „Nepăsătoarele stele", asistăm la drama unui savant bătrân, care se străduiește cu disperare să nu își lase visul din tinerețe să moară odată cu el – dovedindu-se mai puternic decât efemeritatea ființei umane, el va trece în custodia altor oameni de știință, mai tineri, care vor încerca să descopere, la rândul lor, în nemărginirea Universului, o planetă populată cu ființe raționale. „Ritmul ascuns al inimii" este o nuveletă psihologică, care urmărește chinul sufletesc provocat de o conștiință încărcată de remușcările pilotului care a provocat, dintr-o fatală și imprevizibilă eroare, explozia unei nave interstelare, omorându-și toți colegii aflați la bord.

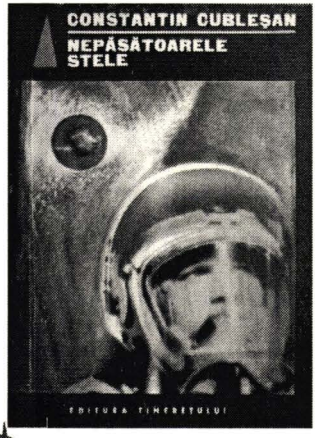

„Iarba cerului" (1974; tradus în Polonia, în 1980, sub titlul „Trawa") este un roman publicat în grabă, mai înainte ca autorul să aibă timp pentru o revizie finală. Impresia de

lipsă de „lustru" narativ este dată de o certă discontinuitate în creionarea subiectului. Fără a lămuri pe deplin unele aspecte care par să dea greutate anumitor capitole (cazul neînțelegerii cu Guvernatorul și taina stranie ce pare a-l înconjura pe acesta, spre exemplu) și pierzîndu-se în multe acțiuni colaterale celei principale, autorul lasă uneori impresia că bâjbâie în căutarea unui subiect rotund, care să conducă romanul spre un text de acțiune și nu spre unul de analiză. Deși, până la un punct, pare o continuare a motivului din romanul lui F. Aderca, „Orașele scufundate" – într-un viitor îndepărtat, omenirea se confruntă cu moartea termică a Pământului, iar autoritățile trebuie să decidă dacă vor accepta planul de a săpa în adâncuri mari orașe subterane sau dacă vor hotărî emigrarea spre stele; spre deosebire de autorul interbelic, CC are în vedere o epocă în care umanitatea a colonizat deja Galaxia și s-a extins chiar și în cele învecinate, soarta Terrei nemaifiind deci sinonimă cu aceea a ei. Scris la persoana I și destul de dinamic, textul propune o acțiune de pseudo-policier cosmic, în care autorul își plimbă personajul principal pe mai multe planete din Galaxie, unde acesta e trimis să-și exercite meseria de procuror și sfârșește prin a-l fixa, pentru o mai lungă perioadă de timp, pe planeta cu nume de cod S.M.-61100. Dar și aici, ca și în multe alte cazuri anterioare, eroul nu-și găsește liniștea și echilibrul interior: anchetând un caz grav de omucidere, îl descoperă pe criminal și solicită pedeapsa capitală pentru el. Aceasta însă nu este acceptată de Guvernator și este nevoit să-l însoțească pe criminal către Santa Barbara, o planetă de exil, unde

condamnaţii îşi ispăşesc pedepsele prin executarea de munci grele. Aici, află că peste tot pe unde l-a condus setea sa de dreptate, lumea l-a considerat un spion aflat în serviciul celor care doreau ca pământenii să nu-şi părăsească planeta natală şi să adopte „calea subterană". Ultima confirmare şi cea mai crudă îi vine din partea bătrânului savant Ulrich, la revenirea pe S.M.-61100: invitat, împreună cu soţia sa Liliana, la locuinţa acestuia, situată într-o staţiune montană, eroul descoperă cu uimire că omul de ştiinţă proiectase un aparat de *captat undele trecutului* şi că avea nevoie de ajutorul său, ca spion, pentru a reuşi să-l pună în producţia de serie, abătând atenţia opiniei publice de la el către anchetele sale de procuror. Deziluzionat şi debusolat, acesta părăseşte definitv planeta şi acceptă un post de supraveghetor pe Terra, părăsită între timp de toţi oamenii şi destinată a deveni un muzeu spaţial. Ideea de dreptate care-l obsedează îl împinge însă, până la urmă, să-şi ucidă colegul de lucru, care şi-a făcut o distracţie din ideea de a distruge sistematic artefactele civilizaţiei terestre, rămase în paza lor. Dincolo de acţiune şi de conturarea personajelor (destul de reuşită, în ansamblu), unele sugestii imprimate textului reţin atenţia; cea mai importantă dintre ele rămâne ideea că o societate utopică a viitorului nu elimină posibilitatea ca puterea politică să aparţină, în mod egal, oamenilor, ca şi roboţilor. Elocvent în acest caz este exemplul Guvernatorului, care, în puţinele pagini unde apare, impresionează prin modalitatea de a fi şi de a se comporta. Cea de-a doua, aceea a metaforei unui Pământ în ruină, care se dezagregă continuu şi care nu mai poate să fie decât un muzeu pentru sentimentali, este importantă prin confruntarea maniheică pe care o propune şi al cărei deznodământ îl sacrifică pe erou pe altarul echilibrului dintre uman şi social.

„Paradoxala întoarcere" (1978) e un roman care abordează (uneori, într-o manieră destul de confuză, SF-ul intersectându-se frecvent cu alegoria – vezi simbolul labirintu-

lui) trei dintre temele clasice ale literaturii SF – călătoria spațială, contactul cu o inteligență extraterestră și călătoria în timp. Textul continuă trăsăturile stilistice ale mai vechii anticipații a scriitorului, proza debarasându-se de unele stridențe de limbaj și chiar de unele accente sentimentale deranjante mai înainte. Astronautul-pilot Victor, revenit de puțin timp pe Terra dintr-o obositoare călătorie galactică, este solicitat de generalul Fao U, președintele Consiliului Superior al Zborurilor Intergalactice, să pornească într-o nouă expediție, în direcția constelației Proxima Centauri. Ne găsim într-un viitor îndepărtat, în care civilizația umană a pornit la studierea Galaxiei, în care a descoperit mai multe rase extraterestre de tip umanoid, reușind să realizeze o Confederație cosmică. Una dintre aceste civilizații prietene le furnizează informația despre o planetă de tip terestru, aflată în sistemul Proxima, pe care pământenii ar putea să emigreze atunci când propria stea, Sol, ar urma să se stingă. Victor ar urma să verifice informația la fața locului, dar la plecarea de pe Terra, atât el cât și colegul său, Vișnevschi trăiesc cu impresia că generalul le ascunde un secret și că scopul expediției ar fi, în realitate, altul. Călătoria decurge normal până la Stația-pilot I.B.N., aflată la jumătatea distanței spre Proxima Centauri, însă aici echipajul navei descoperă că expediția lor a fost urmărită în ultimele etape de către două nave sferice nepământene, despre identitatea cărora cei de pe stație nu pot sau nu vor să le spună nimic. După încheierea verificărilor tehnice, astronava „Titanus" pornește spre ținta finală a călătoriei sale, însă este oprită pe drum de

asaltul navelor misterioase, care fac echipajul prizonier şi îl obligă pe Victor să conducă nava într-o direcţie cosmică necunoscută, până în apropierea unei planete... de metal. Aici, constată că au pătruns într-un fel de labirint infinit, a cărui poziţie permite deplasări atât în spaţiu, cât şi în timp. Prizonieri ai unor entităţi misterioase, pământenii se văd obligaţi să accepte să îşi continue munca de pe Pământ în laboratoarele foarte performante ale acestora, chiar dacă li se pare că travaliul depus este inutil. În cele din urmă, Victor realizează un fel de legătură cu creierul artificial al planetei, de la care află că întreaga inteligenţă artificială de aici a fost creată de făpturi umane ce şi-au părăsit opera cu mulţi eoni înainte, permiţându-i să evolueze independent. Însă, cu toată evoluţia lor absolut impresionantă, roboţii îşi doresc revenirea creatorilor şi, de atunci, caută prin Univers făpturi umanoide, cărora să le propună rolul de Stăpâni. Relaţia om-inteligenţă artificială se înscrie sub semnul unei surprinzătoare ambiguităţi: entitatea omniprezentă şi omnipotentă, dar lipsită de corporalitate, care e însăşi raţiunea colos a planetei-labirint, nu se dovedeşte a-şi fi suficientă sie însăşi. Victor intră şi el în atenţia lor şi tocmai de aceea i se permite să-şi reia meseria de pilot galactic şi să participe la două misiuni ale astronavelor-sferă, dintre care ultima e făcută în preistoria Terrei, unde roboţii modifică sistemul climateric, permiţând apariţia unei clime apte să favorizeze dezvoltarea fiinţelor umane. Neimpresionat, Victor reuşeşte să evadeze cu astronava „Titanus", împreună cu Vişnevschi, dar, surpriză... ajung în trecutul îndepărtat al Terrei, în perioada Comunei Primitive. Nereuşind să-şi potrivească doleanţele, cei doi se despart – Vişnevschi îl părăseşte şi fuge cu astronava, pe un traseu aproximativ, sperând să nimerească pe Pământul părăsit cândva împreună, iar Victor decide să rămână împreună cu omenirea sălbatică, pentru a o ajuta să urce pe lunga şi dificila scară evolutivă a devenirii inteligente. Desti-

nul personajului principal pare a relua, pe un alt palier, mitul odiseic, Victor fiind reflexul peste timp al unui Ulise care suportă cu bine o epuizantă experiență a labirintului dedalian care este lumea integral non-mimetică a planetei de metal (o lume orânduită după alte legi decât cele pe care le cunoaștem noi, oamenii, și care perpetuează pe Pământ prin mimetism).

„Galaxia termitelor" (1993) își propune o construcție realistă ambițioasă, suprapusă peste trei teme specifice SF-ului – cataclismul care distruge (parțial) omenirea, contactul cosmic între civilizații umane separate prin milioane de ani de evoluție și ingineria genetică, prin care deținătorul secretelor materiei vii poate deveni un fel de Dumnezeu omniprezent și omnipotent. Cel mai bine realizat d.p.d.v. stilistic dintre toate scrierile sale literar-SF, romanul își plasează acțiunea în plină contemporaneitate, în orașul Tesz, la marginea căruia încep să se petreacă, brusc, fenomene ciudate – rând pe rând, își fac apariția pești uriași, în apele râului care curge la marginea localității, ciuperci de înălțimea unui stat de om și, în final, la câteva luni distanță, furnici de dimensiunea unui vițel. Absolut toate aparițiile durează 20 de zile, după care straniile ființe încep să se dizolve în aer, în urma lor rămânând doar o linguriță de praf. Personajul principal, anchetator în cadrul unor servicii secrete de investigații, este trimis să studieze atât fenomenul ce pare să aibă directă legătură cu Combinatul Chimic din localitate, dar și moartea misterioasă a colegului său, Nick, trimis înaintea sa în același scop. Ancheta însă înaintează anevoios și, după mai multe săptămâni, singura des-

coperire, întâmplătoare, datorată recepționerului de la hotelul în care locuiește, este faptul că Nick primise mai multe vizite în hotel din partea unei foarte frumoase femei de rasă asiatică. Cu Lolita Xielong și cu colegul ei, Matheus, face cunoștință chiar în interiorul combinatului, unde aceștia lucrează ca angajați, sosiți aici pentru a face niște studii pentru Universitatea „Columbia" din SUA, care i-a acreditat în acest scop. Factorul imprevizibil care intervine în anchetă este că se îndrăgostește iremediabil de preafrumoasa asiatică, iar aceasta pare să răspundă atracției pe care el o resimte. După o frumoasă poveste de dragoste, în care fiecare partener se convinge de faptul că celălalt e interesat, în egală măsură, atât de prezent cât și de trecut, cei doi ajung să aibă poziții antagonice, mai ales când eroul ajunge la concluzia că, inevitabil, Lolita a participat direct sau indirect la moartea partenerului său. Ultimul „fenomen Tesz" are loc cu puțin timp înainte ca primăvara să se instaleze în oraș și aduce în prim-plan 96 de melci de grădină uriași care, după trecerea a 20 de zile, au aceeași soartă ca și celelalte exemplare gigantice din aparițiile anterioare. Profitând de două bilete de odihnă, oferite gratuit de un coleg, într-o stațiune de sporturi de iarnă, anchetatorul o determină pe Lolita să-l însoțească pentru o vacanță de final de săptămână, fără să țină seama prea mult de nenumăratele ei reticențe în a părăsi orașul. Odată ajunși în Montana, după o zi petrecută în condiții de iarnă autentică, Lolita se îmbolnăvește, dar nu acceptă niciun fel de tratament sau de consultație, tratându-se cu ajutorul unor pastile misterioase, din stocul personal. Într-un final, la insistențele personajului principal de a o ajuta medical, devine violentă și, surprinzător, îl azvârle pe acesta de la etajul cabanei unde sunt cazați. Zăpada afânată atenuează însă șocul și acesta revine în cameră, unde Lolita intră într-o fază de convulsii care o determină ca, în plină noapte, să părăsească locul de cazare și să plece spre stațiunea aflată la 7 km mai jos, printr-o puternică

furtună de zăpadă. El o urmează și, aproape de jumătatea drumului, epuizată și straniu metamorfozată, Lolita intră într-un fel de comă, apoi începe să se evapore, transformându-se, în final... într-o lingură de praf, asemenea tuturor ființelor gigantice apărute în zona Combinatului. Revenit în oraș, plin de gânduri negre, eroul are surpriza să afle că a fost căutat cu insistență de o femeie asiatică, pe care o identifică a fi... Lolita. Ajunsă la ea la apartament și convins că are de-a face cu o farsă tragică, este silit de noua Lolita să asculte o poveste fantastică despre o civilizație străveche terestră, care a condus Pământul la prima moarte nucleară; o parte din supraviețuitori s-a refugiat pe altă planetă și de acolo a vegheat asupra supraviețuitorilor care nu au vrut să plece și au pus bazele noii omeniri. Ajunși la capătul unei excepționale dezvoltări tehnologice, urmașii extratereștri au dorit să intervină în dezvoltarea civilizației pământene, cu atât mai mult cu cât doresc să revină acasă. Pentru a pregăti terenul reîntoarcerii și al reintegrării, au trimis înainte o expediție cu o navă de foarte mici dimensiuni, în care au introdus numai genele viitorilor coloniști, care urmau să se dezvolte după sosire pe Terra prin intermediul ingineriei genetice. Un accident cosmic (o iradiere neașteptată) a determinat apariția de probleme în sistemul de creștere al noilor ființe. Matheus, alături de alți doi camarazi androizi, are misiunea de a repara efectele accidentului și de a încerca să deruleze programul genetic până la capăt. Stabilit la Combinatul din Tesz, unde are substanțele chimice necesare, el inițiază, de-a lungul anilor, tot felul de experimente de creștere, reușind să stabilizeze du-

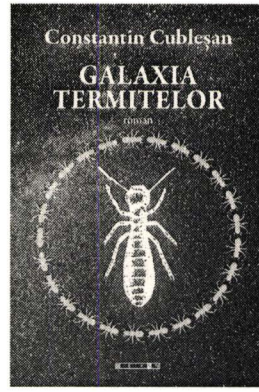

rata de viaţă a fiinţelor astfel obţinute la 20 de zile. Lolita este una dintre ele, o asistentă care îl ajută în experimente şi previne intervenţia autorităţilor în experimente. Dar Lolita este totuşi, chiar şi în foarte scurta ei viaţă, un om, cu tarele şi sentimentele acestuia. Aşa că îndrăgostirea ei de Nick, iniţial, apoi de personajul principal al romanului este cumva normală, în derularea evenimentelor. Drama interioară pe care o trăieşte el e neverosimilă: a iubit-o extraordinar pe Lolita, dar în cele câteva luni cât au fost împreună, prin viaţa lui s-au perindat nenumărate Lolite, fiecare transmiţând de la una la alta toată experienţa de viaţă anterioară, toate amintirile şi toate dramele. Romanul se încheie destul de brusc: eroul constată că noua Lolita a fugit din apartamentul său de hotel şi nu reuşeşte să o mai găsească; starea de stres în care a ajuns îi determină pe şefii săi de departament să îl interneteze într-un sanatoriu de boli psihice, de unde urmăreşte, cu o curiozitate maladivă informaţiile despre furnici, apărute în revistele de ştiinţă – Lolita comparase cândva metoda de restrângere a miilor de indivizi, pe cale genetică, cu cea a lucrătoarelor dintr-un muşuroi de termite care îşi cară ouăle dintr-un furnicar în altul, atunci când migrează. Spre deosebire de romanele anterioare, unde s-a văzut silit să inventeze spaţii extraterestre de desfăşurare a acţiunii, vecinătatea unui spaţiu familiar îi convine autorului, care reuşeşte să realizeze o proză temeinic sprijinită pe detalii, de o densitate de-a dreptul vizuală. Cea mai mare parte a scriiturii urmează cu strictеţe canoanele romanului de tip detectivistic. Finalul refuză însă să clarifice enigma (ne găsim, totuşi, într-un roman SF), prin aceasta romanul subliniind accentul analitic spre care tinde autorul. Deşi nu pare, o bună parte a cărţii se ocupă de personajul secundar, Lolita Xilong, care iese din tiparul personajului de recuzită SF şi devine, asemenea personajului feminin din romanul „Solaris" al lui S. Lem, secvenţa nemuritoare a unui suflet feminin.

Celelalte proze din categoria *main-stream* (vezi volumele „Clopotele de apă"/1970, „Licheni"/1974, „Un gotic târziu" /1975) definesc un bun profesionist al condeiului, în special al categoriei de proză scurtă, aflat însă în lipsă de subiecte inedite.

Alte opere: „Castelul cu stafii" (1965), „Fereastra spre veșnicie" (1966), „Ritmul ascuns al inimii – Fereastra dinspre veșnicie" (1966), „Nepăsătoarele stele" (1968), „Boala divină" (1987), „Locțiitorul" (1991), „Enigmatica maladie cosmică" (1992), „Fecioara de fum" (1992), „Somnul" (1992), „Falsa memorie a d-lui Tomas" (1992), „Poveste de dragoste" (1992), „Aseară, un disc-jockey mi-a salvat viața" (1992), „Suflete mecanice" (1992; culegere).

Literatură ne-SF: „Aproape de curcubeu" (1972; proză despre viața militară), „Miniaturi critice" (1969), „Clopotele de apă" (1970).

Antologiile CSF sunt parte a Programului PAVCON „Reîncărțuirea", prin care dăruim cărți copiilor defavorizați.

SUMAR

Editorial

1 – Visele nasc Oameni Mari
Constantin D. Pavel

Proză SF

3 – Eu sunt Nikita
Lucian-Dragoș Bogdan

31 – Ambasador avian
Aurel Cărășel

48 – Camionagiul
George Lazăr

66 – Singurul meridian
Mircea Băduț

77 – O problemă de protocol
G P Ermin

Fantastic

81 – O fereastră deschisă
Diana Alzner

91 – Fir temporal
Iulia Ioana Enache

Vintage SF

104 – De vânzare, Universul...
Marius Ghergu

Interviurile CSF

108 – Vânez comori pierdute...
cu Alexandra Gold

Lirică SF

112 – Fără basme...
Elena Ailenei; Julien Caragea

Criptozoologie

115 – Marele Șarpe de Mare
Aurel Cărășel

Dicționar de Autori SF

132 – Constantin Cubleșan
Aurel Cărășel

Revista CSF
Anul II, nr. 9/2020

Colecția Science-Fiction
ISSN — 2668-1862

Editată de:
PAVCON M.O. Grup SRL

Editor: **Constantin D. Pavel**
Redactor-șef: **Aurel Cărășel**

Redactori : **Anamaria Borlan, Florin Purluca, Daniel Timariu, Florin Giurcă, George Sauciuc, Boris Velimirovici, Liviu Surugiu**

Design & Grafică: **Andrei Nicolescu**
Coperta: **Adrian Chifu** / Vignette rubrici: **Marius Ghergu**

ABONAMENTE ȘI COMENZI
www.colectiasf.ro / www.pavcon.ro
031.100.80.70 / 0727.77.80.06

Colecția Science-Fiction PAVCON

Peste 100 de cărți SF, exclusiv autori români!

Descoperă-le pe toate pe pavcon.ro !

ISSN 2668-1862
9 772668 186297 >
www.colectiasf.ro

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

[redacted]

CN Pluto (București)

2025